

ROJIK TAMÁS
HOLDEZÜST ÉS ÉJSÖTÉT

olvasópéldány © Pagony Kiadó

ABSZOLÚT
KÖNYVEK

ROJIK TAMÁS
**HOLDEZÜST ÉS
ÉJSÖTÉT**

olvasópéldány © Pagony Kiadó

ISBN 978-963-587-493-4
ISSN 2560-2888

Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2023-ban.
1114 Budapest, Bartók Béla út 15/a
www.pagony.hu

Szöveg © Rojik Tamás, 2023
Kiadás © Pagony Kiadó Kft., 2023

Sorozatterv: Baranyai (b) András
Borító © Herbszt László, 2023

Felelős kiadó: Demény Eszter és Ürögdi András
Felelős szerkesztő: Kovács Eszter
Szerkesztette: Grancsa Gergely
Műszaki vezető: Pais Andrea

A szöveget Kótai Katalin gondozta.

 Produkciós munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkciós vezető: Mészáros Gabriella
Nyomás, kötés: Dabasi Nyomda Zrt.
Felelős vezető: Balizs Attila vezérigazgató
www.dabasinyomda.hu

Gabi néni, a takarító nyolckor érkezett, mint minden pénteken. Jancsi már korábban előkészítette a kotyogóst, ahogy az apja tanította, kevés vízzel és sok kávéval.

Amíg a kávé lefőtt, Gabi néni minden alkalommal kérdésekkel bombázta. Folyton a két bátyjáról érdeklődött, akiket rendszeresen összekevert, és soha nem tudta megjegyezni, ki él egyedül Manchesterben, és melyikük lakik a feleségével Berlinben. Jancsi ilyenkor udvariasan válaszolt, de rendszerint ugyanazt tudta csak elmondani, hiszen a két testvérrel alig tartották a kapcsolatot.

– Várod az új sulit? – kérdezte hirtelen Gabi néni, miközben tisztítószereket pakolt ki egy viseltes reklámszatyorból.

– Egy hete kezdődött csak a nyári szünet – felelte nyugősen Jancsi.

– Azt hallottam, hogy elég jónak számít Budapesten.

– Nem tudom – hadarta a fiú, aki nagyon is tudta, hogy jó helyre került be. Egy olyan hatosztályos gimnáziumba, ahová az osztálytársai nem követik.

– Igazad van, most még a szünetnek kell örülni – mondta a néni, mintha mégis elért volna hozzá Jancsi

korábbi válasza. – Hagyd csak a kávé, kiszolgálom magam, úgy ismerem már ezt a házat, mintha itt laknék – nevetett a saját viccén, a fiú pedig örült, hogy hamarabb szabadul.

Hogy ne zavarja Gabi nénit a takarításban, Jancsi inkább elment otthonról. Egyébként is szerette kihasználni a nyári délelőttök balzsamos melegét. Egyáltalán nem bánta, hogy korán kellett kelnie, sőt, kimondottan élvezte, hogy még a hőség előtt útra kelhet. A garázsban várta a bicikli, a nyakában pedig ott lógott a zajszerűs fejhallgató. Elindította a kedvenc lejátszási listáját, és már gurult is ki a kapun, neki a budafoki lejtőknek, egyenesen a Duna-part felé.

Nagyon szeretett a kertvárosban lakni. Az utcákon alig volt forgalom, a kerítéseken lusta macskák nyújtóztak, a bicikli pedig szinte magától suhant a meredek utakon. Az utolsó, gesztenyefákkal szegélyezett útszakaszt mindig fékezés nélkül tette meg, a szomszédos gyárból érkező élesztőillat pedig otthonos melegséggel töltötte el, ahogy közeledett a Nagytétényi út felé. Átvágott az aluljárón, egy pillanattal később pedig már a Duna alacsony vizén sikló uszályokat leste.

A délelőtt jönak ígérkezett, a lángosos hamarabb nyitott a szokásosnál. A hely egyediségét az adta, hogy a lángosütő és az italmérő helyiségeket Angliából hozott, piros, emeletes buszokból alakították ki. A pultosok már jól ismerték Jancsit, és mindig egy kicsit édesebben készítették neki a szörpöt, a lángosára pedig

extra adag sajtot szórtak. Folyton azzal viccelődtek, hogy ettől majd nagyra nő, de olyan kedvesen mondták, hogy a fiú sohasem sértődött meg miatta.

Jancsi magassága ugyanis évek óta jóformán semmit sem változott, az apja és a két bátyja szinte óriásoknak tündek mellette. Mindig biztatták, hogy majd megnyúlik, a fiúk egyébként is később érnek, csak legyen türelemmel. A többi sráccal tényleg így történt, sokan be is érték a lányokat, sőt, volt olyan évvesztes osztálytársa, aki már néhány tanárt is le hagyott. De Jancsi mintha egy centit se nőtt volna. Amikor megkérdezte az apját, hogy mikor fog végre megnőni, ő továbbra is csak azt ismételte, legyen türelemmel.

Az apjával egyébként alig találkozott. A férfi napközben dolgozott, gyakran még hétvégén is, az évtizedek óta építgetett vállalkozása soha nem hagyta nyugodni.

Jancsi úgy falta a lángost, mint egy óriási harcos, pedig nemcsak alacsony, de rettentő vékony is volt. A fehér bőrét nem fogta a nap, a hirtelenszőke haja miatt pedig gyakran albinónak csúfolták az osztálytársai. Állítólag az édesanyjára ütött, de ebben kénytelen volt az apjára hagyatkozni, az anyjáról ugyanis egyetlen fotó sem maradt.

A lángos finom volt, mint mindig, bár egy kicsit olajosabb és égettebb a kelleténél, de Jancsi nem bánta, tudta, hogy már a sütot is csak a kedvéért gyűjtötták be, hiszen ilyenkor legfeljebb a tésztát szokták

előkészíteni. Nagyon kortyolt a málnaszörpéből, hátradőlt a partra kitett nyugágyak egyikében, visszarakta a fejhallgatóját, és a lejátszásra nyomott a telefonján.

Ha az öregasszony nem takarja el előle a napot, talán észre sem veszi, hogy mellette áll. A néni meredten bámult rá, Jancsi majdnem leesett a nyugágyról ijedtében, amikor meglátta. Valószínűleg beszélt is hozzá, de a fiú a zenétől nem hallott semmit, ráadásul a néni egészségügyi maszkot viselt, így a szájmozgása sem látszott.

– Tetszett mondani valami? – vette le gyorsan a fejhallgatót Jancsi.

– Csak azt kérdeztem, hallasz-e – mondta kissé remegő, de barátságos hangon a néni.

– Bocsánat, zajsűrűs a fejhallgatóm – szabadkozott a fiú.

– Nem engedi át a hangot?

– Semmit.

– Értékes darab lehet.

– A bátyámtól kaptam a születésnapomra.

– Most volt?

– Öt nap múlva lesz, de elküldte előbb, mert nem fog hazajönni Németországból, és nem tudta, ideér-e időben – felelte Jancsi, maga is ámulva, milyen készségesen és részletesen válaszol az idegen kérdéseire.

– Hány éves leszel?

– Tizenhárom. De miért tetszik kérdezni?

– Csak úgy. Egy ilyen vénségnek, mint én, nem sok barátja maradt, akikkel beszélhetne.

– Nekem sincs sok barátom – vallotta be Jancsi.

– Leülhetek melléd?

A fiú bólintott, a néni pedig helyet foglalt a mellette lévő nyugágyon. Jancsiban a maszk kellemetlen érzéseket keltett. Sejtette, hogy az idős asszony már csak félelemből hordja a maszkot, de a járvány emléke a fiúban is élesen élt még. Nem kapta el a betegséget, és a családja is szerencsésen átvészelte, az osztálytársai viszont egész évben azzal húzták a távoktatás alatt, hogy az ilyen kiskik és gyengék vannak a legnagyobb veszélyben.

– Nagyon kedves gyereknek tűnsz, édesanyád biztosan büszke rád – dicsérte mosolyogva a néni.

– Édesanyám meghalt, amikor születtem.

– Igazán? – lepődött meg a néni. – Sajnálom.

– Senki sem hajlandó rendesen beszélni róla. Az apám mindig azt mondja, felszállt az égbe, miután a világra hozott. Pedig nem vagyok már gyerek.

– Nem bizony.

– Senki sem ismerte. Apám szerint egy hirtelen felángolás volt, nem számítottak rá, hogy gyerek lesz belőle. A két bátyám már akkor is külföldön tanult, haza sem jöttek, szerintem meg voltak sértődve.

– Nem könnyű történet.

– Tök mindegy – vont vállat a fiú, de a torka egészen összeszorult.

Hallgattak egy darabig. Amikor a néni újra megszólalt, gondosan megválogatta minden szavát, mint aki hatalmas titkot készül elárulni.

– Amikor a valóságot nehéz elviselni, néha elmene-
külök előle.

– Hová?

– Manapság csak idegen, távoli világokról szóló
könyveket olvasok, de fiatalabb koromban ez nem
mindig volt elég.

– Utazott?

– Olyasmi.

A néni hirtelen a zsebébe nyúlt, és egy apró zacskót
vett elő, majd remegő, csontos tenyerében Jancsi felé
nyújtotta.

– Vedd el, nekem már úgysem kell. Ez az utolsó adag.

A fiú elvette a zacskót, és kissé aggódva megvizs-
gálta a tartalmát. Pár szem valamilyen mag volt benne.
Jancsi rádöbben, hogy a néni nemcsak nagyon öreg,
de valószínűleg már nem is teljesen beszámítható. Bi-
zonytalanul forgatta a magokat, és próbált a tőle telhető
legudvariasabban kihátrálni a kényessé vált helyzetből.

– Nem is ismer – próbálkozott –, adja inkább va-
laki másnak – mondta, és visszatette a zacskót a néni
tenyerébe.

– Neked akarom odaadni. Derék fiúnak tűnsz –
győzködte az asszony, de hiába lóbálta, Jancsi nem
fogadta el újra az ajándékot.

– Hogyan utazzak magokkal? – próbálkozott.

– Ültesd el őket így, egyben, éjszaka a kertben, és
öntözd meg alaposan langyos vízzel. Nagyon fontos,
hogy ne menj a közelébe napkelteig. A legjobb, ha
lefekszel aludni. Amikor felébredsz, egy hatalmas fa
vár majd az udvaron, és nem lesz más dolgod, mint
mászni. De ha egyszer elindultál, nem állhatsz meg,
amíg fel nem érsz.

Jancsi nem tudta, mitévő legyen. Teljesen világos
volt, hogy a néni kezelésre szorul, de fogalma sem volt,
kihez forduljon. Hívjon mentőt? Kérje a lángosos se-
gítségét? Vagy csak pattanjon fel a biciklijére, és men-
jen minél messzebb?

Lüktetett a halántéka, és izzadt a tenyere, észre sem
vette a melléjük lépő lányt.

– Gyere, mama, hagyd a srácot. Korán van még neki
az örültekhez – próbálta finoman a karjánál fogva el-
vonszolni a nénit.

– De a magok! – kiabálta az öregasszony, mire a lány
Jancsira nézett.

– Figyu, elvennéd a magokat? Ne haragudj, nagyon
kínos, de valószínűleg nem fog békén hagyni, amíg
el nem veszed. Utána hazaviszem, megígérem. Bizto-
san nem vette be a gyógyszereit.

Jancsit lenyűgözte a lány megjelenése és magabiztos-
sága. Egykorúak lehettek, persze a másik jó egy fejjel
magasabb volt, a haja sötét, mint az éjszaka, a szemeiben

bujkáló szomorúság pedig különös érettséget kölcsönzött az arcának. Minden ruhája fekete volt: a tornacipője, a térdénél megszaggatott nadrágja, a pólója is, ami egy kibelezett plüssmackót ábrázolt.

– Na, akkor elveszed tőle? – szólt rá a mozdulatlan fiúra.

– Igen, persze, tessék csak ideadni a magokat.

– Végre, csak megjött az eszed – nyugodott meg az öregasszony. – Ne feledd, ha elülteted, különös kalandokban lesz részed.

– Mi ez, valami drog? – nézett segítségkérően Jancsi a lányra.

– Hé, a nagy nem díler. Ezek sima magok, vidd haza, dobd ki, vagy vesd el a kertben, mit bánom én – hadarta türelmetlenül a lány, miközben próbálta a nénit arrébb vonszolni. Úgy tűnt, a néni végre kötélnék áll, és elindult az unokájával. De hirtelen megmerevedett, és a korát meghazudtoló gyorsasággal visszafordult a fiúhoz:

– Ha betartod, amit mondtam, még az édesanyáddal is találkozhatasz! – kiabálta, majd hátat fordított, és hagyta, hogy a lány magával vonszolja.

Jancsi egy darabig még a különös párost nézte, majd a zacskóban lévő magokra meredt. Elindult vele a szemetes felé, de végül nem volt szíve kidobni. Inkább a zsebébe rejtette, és visszatette a fejhallgatót a fejére. A különös találkozás után azonban nem volt kedve

a lángososnál maradni. A levegőben mintha vibrált volna valami megmagyarázhatatlan, baljós energia, amitől Jancsi a tűző napon is fájni kezdett, felpattant a biciklire, és hogy elterelje a figyelmét, áttekert a Kopaszgátra, ahol kitölthette a maradék időt, amíg Gabi néni végez otthon a takarítással.

A közeli fák rejtekében a lány és a néni megálltak. Az öregasszony idegesen kirántotta a karját a szorításból, majd behunyta a szemét, és mély lélegzetet vett. Ahogy beszívta a levegőt, a ráncai egymás után lassan kisimultak. Nem tűnt el mind, de legalább huszonöt évet fiatalodott. A lány közben türelmetlenül toporgott mellette.

– Ha én adom oda neki a magokat, biztosan elülteti – duzzogott.

– Nem állsz még készen – nyugtatta higgadtan a nő. A hangjából eltűnt minden remegés.

– Soha nem fogok, ha rajtad múlik.

– Türelem. A terv működött. A magok a fiúnál vannak, pont, ahogyan kitaláltam.

– Remek, anya, akkor az egész a te érdemed.

– Nem ezt mondtam. Nagyon ügyesen játszottad a szereped. Hamarosan erős, félelmetes bába lesz belőled.

– Gondolod?

- Tudom.
- És ha mégis kidobja?
- Nem fogja – mondta határozottan a nő, és levette a maszkját. A napfény megcsillant az orra helyén lévő fémprotézisen.

II.

Tizenhárom évvel korábban

János idegesen rótt a köröket a neonfényvel megvilágított folyosón. Úgy érezte, órák teltek el, mire a nővér újra megjelent. A nő padlóra meredő tekintetéből hiába próbálta kiolvasni, hogy minden rendben ment-e odabent.

– Komplikációk léptek fel, de az anya és a gyermek is egészséges, kettőezer-hatszáz gramm – közölte fáradtan a nővér.

– Elég kicsi – vont a szemöldökét János. A másik két fia bőven három és fél kilóval született.

– Majd megnő – felelte a nővér. – Bemehet a feleségéhez, ha szeretne, hetes ajtó.

János majdnem kijavította, hogy nem a felesége, de inkább megköszönte a tájékoztatást. Egy darabig ügyetlenül téblábolt a szobák között, nem találta a hetest, végül egy újabb ápolónak kellett útba igazítania.

– Minden oké? – kérdezte halkán, amikor végre megtalálta őket. Ilona, aki a szokottnál is sápadtabb volt, fáradtan bólintott. Jancsi a mellkasán aludt, olyan volt, mint egy apró, szuszogó csomag.

– Nagyon szép gyerek – mondta elhaló hangon a nő. – Nem akarom itt hagyni – suttogta, és könnyek gyűltek a szemébe.

– Akkor ne menj. Beszélék az apáddal.

– Nem az apámon múlik, te is tudod. Nézd a karom, mennyire elhalványultam. Amint kivették a babát, fogyni kezdett az erőm, és mostanra már alig látszom – mutatta a fakó bőrét Ilona. – Nem maradhatok tovább, fel kell majd készítened, hogy ha nagyobb lesz, utánam jöhessen.

– Azt mondtad, lehet, hogy nem is lesznek képességei. Hogy a félvéreknél sosem lehet tudni.

– Az is lehet, hogy olyan lesz, mint a többi lenti gyerek – bólintott a nő.

– Akkor miért hitegetném azzal, hogy tündér? Ha meghallják az emberek, el is vehetik tőlem – érvelt János, és gyorsan körbepillantott, nincs-e valaki a közelben. Ezerszer lefolytatták ezt a beszélgetést, de akkor az egész csak elméletként létezett, és a férfi nem igazán hitte, hogy tényleg megtörténik, ráadásul Ilona sem volt biztos benne, hogy mi lesz a következő lépés.

– El kell mondanod neki, hogy ki az anyja.

– És mégis mit mondok rólad a másik két fiamnak? Hogy visszamentél Tündérországba?

– Tartogattam még egy kis erőt egy utolsó bűbájra. Mindenki azt fogja hinni, hogy nem éltem túl a szülést.

– Hát ez remek. És Jancsinak mikor mondjam el, hogy minden, amit tud, hazugság? Hogy az anyja él, csak mint a mesékben, hazament a tündérek közé? – János egyre a fejét rázta. – Ha elmész, soha nem mondom el neki az igazat, esküszöm – fenyegetőzött, mire Ilona döbbenten meredt rá.

– Ó, te bolond – mondta alig hallhatóan. – Soha ne esküdj egy tündérnek. Az felér egy átokkal.

– Micsoda? – eszmélt fel a férfi, de Ilona már úgy elhalványult, hogy alig látszott.

– Mennem kell. Viseld gondját a fiunknak – kérte a könnyeit nyelve.

János képtelen volt megszólalni. Csak nézte, ahogy Ilona könnyű mozdulattal felül, az alvó csecsemőt a kezébe adja, majd kikel az ágyból, és egy mély lélegzettel elemelkedik a padlótól.

– Tényleg elment – motyogta félig magának, félig a fiának, aki hatalmas, tengerkéék szemekkel meredt rá a pólýából. – Az édesanyád... – próbálta folytatni János, elmagyarázni a mit sem sejtő csecsemőnek, hogy Ilona tündér, és nem halt meg, csupán hazatért, és hogy ő, Jancsi, ha megnő, talán varázserővel bír majd, de az is lehet, hogy ugyanolyan varázstalan lesz, mint az összes többi ember a világon. Jó lett volna ezeket kimondani, legalább magának összegezni, de a férfinak nem jött ki hang a torkán. Az átok, miszerint nem avathatja be a fiát a tündérek titkába, már működésbe lépett.

•

Egy másik kórház szülészeten vékony, ideges nő vajúdott. A nagydarab férfi, aki mellette állt, ügyetlenül próbálta megnyugtatni.

– Nemsokára túl leszel rajta – próbált suttozni, erős hangját azonban durva morajlásként verték vissza a szülőszoba hideg csempéi.

– Te aztán tudod, Misó, annyi gyereket szültél már – torkolta le a nő. – Te pedig hozz már egy kendőt! – rivallt rá egy ápolóra. – Melyikötök az orvos? Olyan szerencsétlen itt mindenki, ennyi erővel egyedül is szülhetnék. Te ott! Előkészítettétek már a törölközőket? Misó! Biztosan a szülészetre hoztál? – kiabálta vég nélkül.

– Adjunk neki nyugtatót? – kérdezte halkán egy nővér az orvost.

– Hagyja csak – sóhajtott fel mélyről az idős férfi. – Állítólag szakmabéli. Bába, ha jól emlékszem. Volt már dolgom rosszabbal is, amikor huszonöt éve a szülészeti vezető kései gyereket segítettem világra hozni.

– Ne most mesélje a hőstörténeteit, komolyan mondom! – kiáltott rá a nő a doktorra.

Egy órával később a csecsemő egészséges, erős hangon sírt fel.

– Gratulálok, kislánya született – mondta az orvos elcsukló hangon. Még mindig meghatódott a rugdalózó, eleven élet láttán.

– Van haja? – kérdezte a nő, aki nem látott rá jól a gyerekre.

– Van, igen. Dús, sötét haja van.

– Hat ujja valamelyik kezén?

– Mindene rendben.

– Számolja meg.

– Tessék? – hökkent meg az orvos.

– Csak tegye, amit mond. Kérem – kérlelte szelíden Misó.

– Öt ujj minden végtagon. Teljesen átlagos, jó súlyú gyerek.

– Öt? Nem baj. Talán még lehet bába belőle.

– Neked is öt ujjad van – vetette közbe Misó.

– Menj ki inkább – szólt rá a nő, majd hanyatt vetette magát az ágyon.

Nehéz szülés volt, de akarta ezt a gyereket. Ha a tündérnek van, neki is kell egy. Enélkül nem is működne a terve.

III.

Mire Jancsi hazaért, a lakás minden sarka csillogott, és a hűtőben szokás szerint talált egy dobozt, amire Gabi néni azt írta: ebéd. A benne lévő hús jól nézett ki, de a saláta indokolatlanul sok volt. A doboz mellett azonban akadt egy nagyobb, felirat nélküli, kerek doboz is a polcon. Jancsi nem emlékezett rá, hogy bármi mást megbeszéltek volna az ebéden kívül, úgyhogy óvatosan kiemelte, és a tükörfényes konyhapultra helyezte. Ahogy levette a fedelét, egy tortát pillantott meg, aminek a tetején egy üdvözlőlap várta, egy lufit tartó nyuszi rajzával.

Kedves Jancsi!

Nem találkozunk már csütörtökig, így előre megsütöttem a tortádat. Vaníliakrémes, remélem, még mindig az a kedvenced.

Teljesüljön minden kívánságod!

Ölel: Gabi néni

Jancsi nagyon meghatódott a váratlan ajándéktól. Az apja ugyan minden évben meglepte valamivel a legjobb cukrászdák valamelyikéből, de a házi sütemény mégis olyan luxus maradt, amit nélkülöznie kellett. Vissza

sem tette a tortát, azonnal nekilátott, és rögtön két szeletet is tányérra rakott. Az egyiket még álltában befalta.

Azon tűnődött, az apjának hagyjon-e belőle egyáltalán, őt ugyanis csak másnap kora délutánra várta haza.

Mivel semmi dolga nem volt délutánra, és a hasa is tele volt tortával, Jancsi előkereste a tabletjét, a játékok azonban nem kötötték le. Aztán olvasni próbált, de összefolytak előtte a betűk. Kapcsolgatta a tévét, de mindenhol reklámok mentek. Kiment az udvarra, hátha előkerül a szomszéd macskája, ott viszont a hőség csapott az arcába. A kellemetlen érzés, ami a parton kerítette hatalmába, a Kopaszi-gáton sem múlt el, sőt, még mindig érezte halványan, mintha valami könnyű betegség bujkálna benne, ami nem tudja eldönteni, hogy leterítse, vagy nyom nélkül eltűnjön.

Felszaladt a meredek lépcsőn az emeletre, ahol a szobája és az apja hálója is volt. A két helyiség között állt még egy üres nagyszoba, amin Jancsi két bátyja osztozott, ha nagy ritkán hazamentek. Neki a legkisebb, de legotthonosabb zug jutott, ráadásul az ő ablaka nem a zajos utcára, hanem a tágas kertre nézett. A falakon most épp nem lógott semmi, pár hete leszedett mindent, amit korábban kirakott, az összes oklevelet és emléklapot, mindent, ami a régi iskolájára emlékeztette. Az volt a terve, hogy kinyomtatja néhány kedvenc számának a szövegét, és azt teszi majd a helyükre, de hiába válogatott órákon át, végül csupaszon

hagyta a falakat, és azt sem bánta, hogy a korábbi versenyeredmények levételekor a cellux leszedte itt-ott a festéket.

Az íróasztalán kivételesen nem volt rumli, a tavalyi könyveket és füzeteket már a múlt héten bedobozolták Gabi nénivel, úgyhogy most csak egy tolltartó és két apró kaktusz várta. Arra gondolt, előveszi a naplóját, és leírja a különös találkozást a nénivel és a lánnyal. Máskor is, ha nyugtalanította valami, segített neki, ha rendszerezte és leírta a gondolatait. Bizott benne, hogy ezúttal is így lesz, és a kellemetlen érzés, ami nyálkás csigaként fészkelte be magát a gyomrába, majd elmúlik, ha kiírja magából.

A fekete, bőrkötésű noteszt a felső, zárható fiókban tartotta, aminek a kulcsát egy meglazult parkettaszegély mögé rejtette. Sejtette, hogy Gabi néni időnként átnézi a holmiját, jobb volt az efféle kincsekkel elővigyázatosan bánni. De ahogy közelebb lépett az asztalához, az egyik kaktusznak döntve egy levelet talált. A borítékon azonnal felismerte az apja szálkás, dőlt betűit: Jancsinak.

Azonnal elfelejtette a naplóírást, és visszaült a levéllel az asztalhoz. Igyekezett visszafogni az izgalmát, és nem azonnal feltépni a levelet, miközben hátradólt a párnázott irodai székekben, ami pont olyan minőségi darab volt, mint az apjáié a dolgozószobában. Az elmúlt években hosszú órákat töltött benne tanulással és a felvételire való gyakorlással. János röviden annyit

mondott, amikor hazaállított a hatalmas csomaggal, hogy aki sokat dolgozik az asztalnál, annak rendes szék jár.

Az apjától kapott levelek ritka, ünnepélyes dolognak számítottak, és Jancsi megtanulta igazán értékelni ezeket. Soha nem tartalmaztak elmarasztaló vagy neheztelő sorokat, mindig csak a pozitívumokra szorítkoztak, és nem voltak terjedelmesek sem, a leghoszabb szöveg talán ha fél oldalt kitett. A legtöbbet Jancsi fejből el tudta volna mondani.

A boríték drága, vastag papírból készült, és enyhe aranyzíne volt. János külön ezekhez a levelekhez vásárolta őket, ahogyan a hozzá tartozó levélpapírt is. Mindig mindenből a legjobbat választotta.

Jancsi kinyitotta a második fiókot, és levélvágóként vett elő. Ez is a szertartás része volt, hogy ne a körmével kelljen felfeszegetnie a ragasztást. Óvatos mozdulatokkal kezdett hozzá, majd amikor már egészen be tudta tolni a pengét a résen, két határozott vágással kinyitotta a borítékot. Benyúlt, hogy kivegye a levelet, de alig húzta ki az összehajtott lapot, egy régi fénykép esett ki belőle. Jancsinak elég volt rápillantania, azonnal felismerte.

Az a fotó volt, amit az apja viccelődve az egyetlen közös képükként emlegetett. Az anyja persze ezen sem szerepelt, ahogyan nem maradt kép a nagyszüleiről sem. Még egy kósza tablófotót sem talált, azt sem tudta, melyik iskolába járt. A „közös” kép tizennégy évvel

korábban, a Halászbástyánál készült, János egyedül ült rajta a fehér oszlopok között, a háttérben a Dunával és a Parlamenttel. A képet állítólag Ilona készítette, nem sokkal azután, hogy teherbe esett. Ez az egyetlen felvétel, amihez köze volt az anyjának.

Bár annyszor látta már, hogy akármikor fel tudta volna idézni, Jancsi mégis minden alkalommal alaposan megnézte, amikor a kezébe került. A hórihorgas János a fia ellentétének tűnt. Nem elég, hogy az alacsonyabb ajtóknál rendszeresen le kellett hajolnia, de a háta is egy pingpongasztallal vetekedett. A bőre barna volt, mintha egész évben a tengerparton nyaralna, a haja pedig sötét, szinte fekete, és ez az évek múlásával sem változott. Egyedül az arcuk lágy vonásai árulták el, hogy apáról és fiáról van szó.

Jancsi korábban rendszeresen elővette a régi családi fotóalbumot, amiről úgy hitte, a többiek rég megfeledeztek. Szerette nézegetni a bátyjairól készült gyerekkori képeket, és az apját fiatalon, ahogyan ő sohasem láthatta. Még a testvérei anyját is alaposan szemügyre vette, bár csak néhányszor találkozott vele születésnapokon és esküvőkön. Jancsi ebbe az albumba már nem került be, az apja különféle háttértárolók mappáiban őrizgette a róla készült új, digitális fotókat.

Jancsi félretette a képet, és szétnyitotta a levelet. Egy lendülettel megírt, javítás nélküli sorok voltak, ahogyan mindig. Régebben sokat gondolkodott rajta, hogy vajon az apja piszkozatokat tisztáz-e le a végső változathoz,

vagy inkább fejben gondolja át, mit írjon le. Az apját ismerve arra jutott, hogy inkább az utóbbi, és amit leír, abba már nem javít bele.

A megszólításon szinte át is siklott, hiszen soha nem változott.

Kedves Jancsi!

Hamarosan tizenhárom éves leszel, gimnazista.

Nagyon büszke vagyok rád, és az édesanyád is az lenne, ha látna. Talán lát is. Tudom, hogy sokat nézegetted ezt a képet, amit ő készített, az ujjaid mindig nyomot hagytak az album poros borítóján.

Legyen ezentúl a tiéd.

Édesapád

Jancsi újra és újra elolvasta a sorokat. Elsőre hagyta, hogy jelentés nélkül áthaladjanak rajta, mint egy eltévedt szellem, majd mondatról mondatra, lassan, az emlékezetébe véste a levelet. Szerette az apja lényegre törő, tárgyilagos stílusát, amit a viszonylag nagy korkülönbségnek és az ezrével írt hivatalos leveleknek tulajdonított.

Félretette a levelet, hogy még egyszer ránézzen a fotóra. Egy pillanatra azonban azt hitte, másik képet lát. Az apja mellett ugyanis nem a Duna és a Parlament látszott, a Halászbástya oszlopai között a férfi nem egyedül ült, hanem egy gyönyörű, fiatal nővel az oldalán.

Hosszú, szőke haja a derekáig ért, égbék szemei szinte átégették a papírt, hófehér bőre pedig mintha önálló fényforrásként világította volna be a környezetét.

Egy villanás volt az egész, egy szempillantással később a fotón újra csak az apja látszott. Jancsi nem hitt a szemének. Újra és újra letette, majd felkapta a képet, de a nő, aki csak az édesanyja lehetett, nem mutatkozott többé.

Először fel akarta hívni az apját, de ha fel is venné, nem tudna mit kezdeni azzal, hogy a fia látta egy pillanatra az anyját egy régi fotón. Ahogy jobban belegondolt, maga is egészen egyértelműnek érezte a helyzetét: a magányos gyerek, akiről a takarítónő gondoskodik, az apja levele után látja a halott édesanyját egy ezeréves fényképen. Elszorult a torka, de nem sírt. Az apja sem sírt soha.

Egy darabig még ült a levél fölött, majd lebattyogott a konyhába. Megmelegítette a Gabi nénitől kapott ebédet, de nem volt étvágya, inkább csak turkálta az ételt. Evett egy kisebb szelet tortát, de az újabb adag cukor kellemetlen ízt hagyott maga után a szájában. Végignyúlt a kanapén a tablettel, és a letölthető játékok között válogatott. Kipróbált egy mesterlövészeszt, de nagyon béna volt a kezelőfelülete, utána egy stratégiát, de azt is hamar meguntta, végül pedig valami agyatlan rajzolókat, amit viszont a sok reklám tett élvezhetetlenné. Egy darabig fetrengett még céltalanul, majd hirtelen szúrás érzett a combjánál. Amint odakapott, már rá is rájött, mi okozta: még mindig a zsebében voltak az magok.

Elővette a gyűrött zacskót, és elindult vele a konyhába, hogy a szemetesbe hajítsa, félúton azonban eszébe jutott, hogy a műanyagot a szelektívbe kéne dobnia. Az apját rengetegszer figyelmeztette, hogy használja a két, csap alá rejtett, címkézett kukát, a férfi pedig rendszeresen bolygókapitányának csúfolta miatta. Az is valami régi mese, amit a bátyjai biztosan ismernek, és értenék az utalást. Mindenesetre kivitte a magokat a hátsó kertbe, és kiszórta őket a frissen nyírt gyepre, a zacskót pedig kidobta a műanyagos kukába.

Korán lefeküdt aludni, de nem jött álom a szemére, halványan még mindig érezte azt a kellemetlen érzést, ami a találkozás után költözött belé. Próbálgatta a klíma beállításait, de ha bekapcsolta, olyan hangos volt, hogy nem bírt tőle aludni, ha pedig leállította, a hőség vált elviselhetetlenné. Újra elővette a fényképet, de az anyját ezúttal sem látta rajta. Cikázó gondolatokkal a fejében forgolódott, éjfél is elmúlt, mire elragadta az álomtalan alvás.

•

Éjjel negyed egy körül ketten álltak Jancsiék kertjében. Egy fiatal lány és egy idősebb nő, akinek a holdfény megcsillant az orra helyén lévő fémprotézisen.

– Elég álmodtál a fiúra, Sára? – kérdezte élesen a nő, mire egy közeli fán felriadtak a szunnyadó varjak, és károga elrepültek.

– Anya, ne már. Hatéves korom óta ismerem az al-
tató bűbájt.

– Nagyon fontos, hogy reggelig ne ébredjen fel.

– Egyelőre a fának kéne kihajtania, nem? – vágott
vissza a lány. – Nem locsolta meg a magokat, mi pedig
nem öntözhetjük meg, ez a szabály, ennyi erővel savat
is önthetnének rá.

– Ne aggodalmaskodj – szólt rá ingerülten az anyja,
majd behunyta a szemét. – Csak maradj csendben.
Szerencsére erre a lehetőségre is felkészültem.

A nő ezután egy bőrrszenyt vett elő, amiben gon-
dosan gyűjtött hajnali harmatot őrzött, és nagyon
halkan, hogy csak a föld és az ég szellemei hallják, va-
rázsszavakat kántált. Sára lélegzet-visszafojtva figyelte,
mert bár sokszor az agyára ment, minden varázslatot
az anyjától lesett el.

Sokféle varázslat létezik. Egyes bűbájok, főleg az
átkok, igékhez kötöttek, amik megtanulhatók, mások,
mint például az időjárásra hatók, a természet eleme-
iből, magokból, füvekből, virágokból nyerik ez erejü-
ket, de a legtöbb varázslatot mégis az alkalom szüli, és
attól függ, hogy az adott bába hogyan tud rögtönöz-
ni, hogyan tud kommunikálni a benne rejlő erővel, és
a környezete látható vagy láthatatlan teremtményeivel.
Sára a legtöbb varázsigét és átkot már megtanulta, is-
merte a bonyolultabb mágiához tartozó összetevőket
is, a lenti és a fenti világ minden növényét, és vona-
kodva bár, mert kínosnak találta a mozdulatokat, de

elsajátította a különböző táncokat is, amik egyes ősi
bűbájokhoz voltak szükségesek. A problémát inkább
azok a varázslatok okozták, amiket magától, hirtelen
kellett kitalálnia. Ebben az anyja mindig sokkal ügye-
sebb volt, hiszen több száz év tapasztalattal járt előtte.

Az esőhozó bűbáj azonban régi, könnyen megta-
nulható varázslat volt, Sára ismerte is minden elemét,
de még soha nem látta működés közben, ezért nagyon
örült, hogy most végre szemtanúja lehet. Ahhoz, hogy
jól működjön, jókor kellett felfogni a hajnali harmatot,
a megfelelő hangon kellett megszólítani a környező
szellemeket, és mindeközben még a tánclépéseket is
hibátlanul kellett véghez vinni. Vasorrú azonban soha
nem hibázott. A semmiből nőtt szürke felhők hamarosan
eltüntették a csillagokat az égről, majd langyos, nyá-
ri esőt szórtak a földre. Eleinte alig lehetett észrevenni,
az apró cseppek épphogy eltalálták a nő és a lány arcát,
nemsokára azonban egyre sűrűbben esett, míg végül ko-
moly záporrá kerekedett. Az egész nem tartott tovább
néhány percnél, a legtöbben talán észre sem vették.

Anyja és lánya bőrig ázva álltak az esőillatú udvaron.

– Mennünk kell, a magok nagyon szegénylősek.
Nem nyílnak ki, ha figyelik őket. Főleg, ha bábák van-
nak a közelben – mondta a nő, és öles léptekkel meg-
indult a kapu felé. Sára boldogan szaladt utána. Most
először nevezte az anyja őt is bábának.

IV.

Az éjszaka friss, hűvös levegőjét a hajnali napsugarak felmelegítették. A könnyű, nyári takarót Jancsi még álmában lerúgta magáról, és kilenc körül arra ébredt, hogy úszik az izzadságban, a fény pedig átüt a vastag sötétítőfüggönyön. Hunyorogva a telefonja után tapogatózott, és miután megnézte a kijelzőt, elámult, mennyire későre jár. Hónapok óta nem aludt ilyen sokáig. Korábban a hétvégéket is kihasználta, és ébresztőre kelt, hogy minél több időt tanulással és biciklizéssel tölthessen. Megszokta, hogy minden szabad percét beossza, ám most, hogy felvették a hatosztályos gimibe, és megszűnt a folyamatos készenléti állapot, úgy érezte magát, mintha elfelejtett volna valami fontosat. Várta, hogy egy legyőzhetetlen feladat vagy egy megoldandó probléma lesből rátaláljon, és ettől úgy érezte, mint aki nem érdemli meg a pihenést. Hogy valami dolga mégis van, arra a gyomra emlékeztette. Hangosan korgott, lázadozva jelezve, hogy ilyenkor már rég túl szokott lenni a reggelin, sőt a mézes fekete teán is. Ahogy volt, pizsamában kibotorkált a fürdőszobába, majd le a konyhába, hogy vajás pirítóst készítsen, egyiket a másik után falta, és úgy érezte, addig

tudná enni őket, amíg rosszul nem lesz. Lázasan kutatott valami tartalmasabb étel után, de a hűtőt szinte teljesen üresen találta. Már-már arra gondolt, reggelire is tortát fog enni, amikor meglátta a hűtőajtó rekeszében lapuló tojásokat. Gyorsan felvert néhányat, és rántottát készített. Kissé odaégette, nem volt gyakorlata benne, mégis jóízűen megette, és miután leöblítette egy kancsó agyonmézezett teával, végre úgy érezte, el tudja kezdeni a napot.

Nem értette, honnan ez a hatalmas éhség, máskor a pirítóst is úgy kellett magába erőltetnie. Azt mindenestre örömmel állapította meg, hogy a kellemetlen érzés, ami előző nap gyötörte, elmúlt, és jobban érzi magát, mint valaha. Lekapott egy rövidnadrágot és egy pólót a szárítóról, és gyorsan átöltözött. Az volt a terve, hogy a lejtőkön át újra lecsorog a Duna-partra, végigteker a szokott úton a folyó mellett, be a Kálvintéri könyvtárig, és átnézi az ifjúsági részleg újdonságait. A biciklit előző este nem is tette be a garázsba, csak kitámasztotta hátul a kertben, hogy ne legyen szem előtt.

Ahogy kinézett a hátsóajtón át az udvarra, meglepetten látta, hogy a biciklije feldöntve fekszik a gondosan nyírt gyepen. Macskák lehettek – gondolta. Elindult, hogy felállítsa, de ahogy lelépett a teraszról, iszonyatosan beverte az orrát. Bambán nézett körbe, az udvar azonban ugyanolyan üresen volt, mint mindig. A Gabi néni gondozta gyepen kívül semmilyen növény

nem nőtt benne, a kerti bútorokat pedig hónapok óta folyton elfelejtették kitenni.

Az orra egyre jobban lüktetett, még azt is ellenőrizte, vérzik-e. Újra szétnézett, ezúttal a földön, hátha meglát valamit, ami fentről ráeshetett, de semmit sem talált. Tett egy tétova lépést előre, hátha megint érzi majd az ütést, ezúttal azonban simán továbbhaladt. Megrázta magát, és a biciklihez lépett. Talán tényleg túlzásba vitte a tanulást, állapította meg, és elhatározta, hogy az egész vasárnapot pihenéssel és evéssel fogja tölteni. Fogta a biciklit, és elindult, hogy megkerülve a házat a kapuhoz menjen. Nem mert volna rá megesküdni, de mintha a vállával súrolt volna valamit.

Mire kora délután hazaért, már az apját is otthon találta. Jancsit annyira gyötörte a rettenetes éhség, mintha nem is reggelizett volna, de szerencsére a széles konyhaasztalon már két gőzölgő, kartondobozba zárt pizza várta.

– Melyiket kéred, a kolbászosat vagy a Hawaiiit? El is felelhetjük mindkettőt – ajánlotta az apja, miután mosolyogva üdvözölte.

– Miért, az egyik a tiéd? – kérdezte viccesen Jancsi, majd rádöbbsent, hogy komolyan aggódik, elég lesz-e neki egyetlen pizza.

– Haha – felelte szárazon az apja. – A múltkor is én ettem meg a tiéd felét vacsorára – emlékeztette, de a fiú elengedte a megjegyzést a füle mellett.

Jancsi végül a kolbászos mellett döntött, és szokatlan vehemenciával habzsolni kezdte. Azt sem várta meg, hogy az apja tányért vegyen elő, már a doboz felett megevett két szeletet.

– Lassabban, hé! – szólt rá csodálkozva a férfi, akit meglepett Jancsi étvágya. – Nem reggeliztél?

– Toáft – felelte tele szájjal Jancsi. – Meg pirítóft – tette hozzá.

– És ennyire megéheztél? Ráadásul ebben a melegben? – vont a fel János a szemöldökét, majd alaposan, tetőtől-talpig végigmérte a fiát. – Nem kicsi rád az a póló? – vizsgálta. – Mintha nőttél volna. Ráadásul nem is keveset. Állj csak fel!

– Apa, ne már! Eszem! – mérgelődött Jancsi, de azért nagy nehezen felkelt a székből. Korábban soha senki nem mondta, hogy nőtt volna.

Az apja komolyan állt előtte, és magához mérte a fiú feje búbját. Határozottan magasabb volt, mint amire emlékezett.

– Látod, mondtam, hogy nőni fogsz! – biztatta a vállát lapogatva.

– Észre sem vettem – csodálkozott Jancsi is.

– Biztosan azért, mert mindennap látod magad a tükörben. Többet kellene itthon lennem – ingatta a fejét a férfi.

– Vagy varázslat az egész, és megnöttem az éjszaka – viccelt Jancsi, de az apja nem nevetett.

– Nem hiszem, hogy varázslat – rázta a fejét komoran.

Egy darabig némán ettek. Jancsinak már majdnem az egész pizzája elfogyott, amikor eszébe jutott a levél és a fénykép.

– Köszí a levelet – törte meg a csendet.

– Szívesen – derült fel újra az apja. Látszott, hogy mondana még valamit, de végül a pizzájába temetkezett.

– És a fotót is. Neked már nem kell?

– Szeretem azt a képet. De nálad jobb helyen lesz.

– Figyelj, apa... – vett nagy levegőt Jancsi. Fogalma sem volt, hogyan adja elő, amit az előző este látott. Mostanra már maga is látomásnak vélte az egészet, de valahogy mégsem hagyta nyugodni. Annyira valóságos volt. – Olyan kép ugye tuti nem készült, amin anyával egymás mellett ültök? – bökte ki végül.

– Nem maradt kép édesanyádról – felelte az apja. – Miért kérdezed? – vont a össze a szemöldökét.

– Nem érdekes. Csak a varázslatról jutott eszembe. Hogy hátha.

A férfi merengve nézett a fiára. Arra gondolt, hogy ő már ezt kétszer is átélte. Az elnyelt mondatokat, a provokáló kérdéseket, a hatalmas éhséget, a hirtelen jött növekedést, és ez teljesen normális, összegezte magában, csak már régen volt. A másik két fia pont így kamaszodott, át fogja vészelní ezt is.

– Venni kellene neked pár új ruhát, nem gondold? – váltott témát János.

– Nem kell dolgoznod délután?

– Dolgoztam már eleget a héten. Menjünk el inkább vásárolni, mit szólsz? A munka megvár.

Jancsi nagyon örült a ritka közös program lehetőségének. Megette a maradék pizzáját, de kevésnek érezte, és egy szeletet még az apjából is elkért. Amíg a férfi lefőzte az ebéd utáni kávéját, egy jókora darabot a tortából is elfeleztek.

•

A robusztus terepjáró óvatosan kitolatott a kocsibeállóból, majd ráfordult a belvárosba vezető útra. Az utca túlsó felén rejtőző nő úgy vélte, tiszta a terep, kilépett a furgon mögül, és intett a lánynak, hogy kövesse. Amikor a ház elé értek, a nő finoman megérintette a zárat a tenyerével, és már nyitotta is a kaput.

– Hihetetlen, hogy senki nem látja. – bámult egyre felfelé a lány.

– Nem is fogják. Talán még a fiú sem. Hiszen csak félvér. De még így is túl sokat kell kockáztatnunk. Ha Jancsi betölti a tizenhármát, az sorsfordító lehet. Ki fog derülni, van-e ereje, és ha igen, mekkora, és mit kezd vele. Még a születésnapja előtt cselekednünk kell – bosszankodott az anyja. – Az is csoda, hogy te

látod – morgott tovább Vasorrú, miközben a hátsókert felé igyekeztek.

– Miért ne látnám? Apával mindketten fentiek vagytok – háborodott fel a lány.

– De lent születél, az ilyesmi megkavarhatja a dolgokat – magyarázta türelmetlenül az anyja.

– Nem kavart meg semmit. Simán látom, milyen rohadt nagy ez a fa – mondta még mindig morcosan a lány, amikor megálltak mellette.

– Égig érő – bólintott a nő.

– Tényleg az égben van a vége?

– Igen és nem. Innen úgy látszik, de ha felmennél a tetejére, újra föld lenne a talpad alatt.

– Tudom, hogy rengeteget beszéltünk róla, de akkor is elképesztő élőben látni.

– Az – vetette oda a nő, akinek a gondolatai már egészen máshol jártak.

Egy hosszú pillanatig mindketten csak bámultak felfelé, amíg a nyakuk bele nem zsibbadt. Ha egy külső szemlélő látja őket, biztosan nem érti, mi olyan érdekes a felhőtlen égbolton, ahol a madár se jár.

– Igaz, hogy ezerszer átbeszéltük az egészet, de azt akarom, hogy mondj el mindent. Egyetlen lehetőségünk van, nem hibázhatunk – figyelmeztette szigorúan a nő.

– Hamarosan felmászol a fán – kezdte a lány.

– Igen.

– Legalább egy teljes napon át távol leszel, de ha visszatérsz, akkor is dolgozol lesz, és egy darabig csak telefonon tartjuk a kapcsolatot.

– Így van.

– Összeszeded a csapatot. Elmondod nekik a tervet, és azonnal el is kezditek a megvalósítását. Lehozod annyi szövetségeseidet Tündérországból, amennyit csak bírsz, és elkezded a kiképzésüket a lenti világhoz, hogy átvegyétek az uralmat.

– Igen. A kisgömböcöt mindenképp, ő kulcsszereplő, ha be akarjuk kebelezní ezt a világot – helyeselt Vasorrú.

– És ott van még a farkas, a róka, a sárkányok, az összes gonosztevő – folytatta a lány.

– Nem gonosztevők. Illetve azok, de nem tehetnek róla. Mindegy, nem akarom ezt a vitát újra elkezdni, inkább mondd tovább.

– Oké, bocs. Szóval a biztonság kedvéért először Jancsiékat kell elintézni. Valószínűleg nem lesz vele gond, eddig nem mutatta a jelét semmi bűbájnak, de sosem lehet tudni. Ha mégis örökölte az anyjától a tündérek erejét, könnyen bajt okozhat nekünk. Ráadásul azt sem tudjuk, hogy ha van varázsereje, mire megy vele a lenti világban. Lehet, hogy csak pislákol benne valami, ami arra sem elég, hogy meggyújtson egy száraz farakást, de az is lehet, hogy egy hatalmas harcos ereje szunnyad benne – sorolta a lány.

– Így van – bólogatott az anyja. – Jancsi királyi vérből való, és sosem lehet tudni, hogy egy félvér tündér erő nélküli lesz, vagy ellenkezőleg, megsokszorozzák a bűbájosságát a lenti szülőtől örökölt gének. És mivel félig tündér, valószínűleg kódolva van a vérében, hogy utáljon minket. Ha rádöbben, kik vagyunk, talán még kiképzés nélkül is elsöpörné a felkelésünket.

– De nem ölhetjük meg, mert azt azonnal megérezné a tündérkirály – mondta fel a leckét Sára.

– Úgy van. Nem érdekli különösebben, mi van az unokájával, amíg ki nem derül, hogy bír-e varázserővel, de a halálát a csontjaiban érezné, és azonnal megtorolná. Nem kockáztathatjuk meg, hogy idejőjjön, mielőtt erős sereget szerzünk – szorította ökölbe a kezét a bába. – Szóval mit csinálsz tehát, amíg én fenn vagyok? – váltott gyorsan témát.

– Rajta tartom a szemem Jancsin.

– És még?

– Összebarátkozom vele, mert nem elég látnom, amit csinál, azt is ismernem kell, ami a fejében történik.

– Jó gyerek. Folytasd – dicsérte meg egy biccentéssel a nő, mire a lány fülig elvigyorodott.

– A legfontosabb, hogy ha Jancsi mégis látni kezdi a fát, el kell érnem, hogy másszon fel rá. De azt is mindenképpen meg kell akadályoznom, hogy sikerrel járjon, és minél hamarabb le kell valahogy szednem onnan, ugyanis csak egyszer próbálkozhat, és ha elbukik,

onnantól nyert ügyünk van, mert örökre itt ragad. Ha mindennel végeztünk, és kiálltam a próbát, nemsokára én fogok felmászni a fán, és átveszem a régi helyed, hogy én legyek a fenti világ bábája. Elterelem a tündérek figyelmét a tervedről a lenti világban, és végre kipróbálhatom rendesen a varázserőmet. Végül, ha már átvettétek ideleln az uralmat, valamelyik megerősödött szövetségeseid feljön értem, együtt felszabadítjuk a tündérek elnyomása alatt élő barátaidat, majd egyesítjük a két világot, és örökre legyőzzük a tündérhadsereget.

– Pontosan. Bízom benned – mosolyodott el az anyja, mire a lány torka egészen elszorult. Ennyi dicséretet egyszerre még soha nem kapott, és nem is igazán tudta, hogyan kezelje. – És még egy dolog – folytatta a nő váratlanul –, innentől egymás közt nem használjuk az itteni neveinket, te se hívj többet anyának.

– De nekem csak ez a nevem van. Ráadásul a te új orrod is rozsdamentes acélból készült – vetette ellen a lány.

– Az én nevem akkor is Vasorrú marad, ha gyémántot rakatok a helyére – legyintett a bába. – És most felelj meg nekem három kérdésre!

– Minek?

– Felteszek három kérdést, amit még soha, de neked tudnod kell a választ – közölte emelkedett hangnemben a Vasorrú, és közben egészen kihúzta magát.

A lány hátralépett zavarában, és azon gondolkodott, mi fog következni. Az anyja folyton próbák elé állította,

amik között akadtak egészen könnyen elvégezhetőek, mint például teliholdkor macskaszőrt szerezni, de voltak kimondottan nehezek is, mint viharban seprűn lovagolni.

– Az első kérdésem – zengte a nő –, hogy féled-e a tündérr királyt.

– Nem félem! – vágta rá gondolkodás nélkül a lány, mire az anyja alig észrevehetően elmosolyodott. Sára persze nem volt teljesen őszinte, a tündérr király erejéről rengeteg mesét hallott, de azt is tudta, hogy egy valamirevaló bába nem fél semmitől, úgyhogy Vasorrú bármiről kérdezte volna, automatikusan rávágja, hogy nem fél tőle.

– Segítesz-e megszereznem az uralmat a lenti világban?

– Minden erőmmel azon leszek – bólintott a lány, aki lassan kezdte érteni, mi történik. Ezek a kérdések már csak a látszat kedvéért vannak, egy szertartás részei, ami után talán még közelebb kerülhet a bábasághoz. Az anyja az ilyen vizsgákat sosem jelentette be, mindig a legváratlanabb pillanatokban rukkolt elő velük.

– Elfogadod-e a szolgálatot, ha eljön az ideje, annak minden feltételével?

A lány egy pillanatra habozott. Miféle feltételek? Milyen szolgálat? Eddig ilyesmiről nem esett szó, csak végtelen erőről, lehetőségekről, és az eljövendő győzelemről. A Vasorrú érezte, hogy tétovázik, ezért még egyszer, mennydörgő hangon feltette neki a kérdést.

Azt az eget zengető, félelmetes hangját használta, amit a lenti világ lakói nem hallhatnak, különben az egész szomszédság, de talán a teljes kerület kiözönlött volna megnézni, mi történik.

– Elfogadod-e a szolgálatot, ha eljön az ideje, annak minden feltételével?

– Elfogadom – vágta rá ezúttal a lány, és remélte, hogy nem remegett meg a hangja. Annyira akarta ezt az egészet, nem szerette volna a gyerekes aggódása miatt elbukni a bábaságot.

Vasorrú letépett egy apró kérget a varázsfárol, erős tenyerében összemorzsolta, majd a még mindig döbentően álló lányához lépett, és a morzsalékot a fejére szórta.

– A neved mostantól Holló. Ezt a nevet fogod viselni odafenn is, ha egyszer a nyomomba lépsz, és Tündérország bábája leszel – kántálta, de a hangereje már egészen emberire halkult, a hangszíne pedig meglágyult, szinte kedvessé vált. – Soha emberfia nem tudhatja meg a neved a lenti világban, őrizned kell, és azt használnod az itteni emberek között, amit a születésedkor kaptál – figyelmeztette még, de a lány már alig tudott figyelni rá.

– Holló – ízlelgette suttogva. Tetszett neki. Még a szemébe hulló apró kéregdarabok sem zavarták. Úgy érezte, azzal, hogy bábanevet kapott, mintha a varázsereje is megnőtt volna, de az is lehet, hogy ezt nem a név, hanem az óriásfa kérge okozta, ami mintha

lassan felszívódott volna a bőrén keresztül. Nem fog csalódást okozni. Ő lesz Holló, az új bába. Ha egyszer felkerül a fenti világba, sötét, de fényes ruhákban fog járni, mint a madár tolla, és megtanul átváltozni, hogy az ő szemükkel láthassa be a birodalmát. Az Üveghegy is összehúzza magát, amikor majd elrepül felette.

V.

Hétfő reggel Jancsi újra egyedül ébredt a házban. Az apja már hajnalban elindult, várták az ország másik végében, hogy átadjon valami munkát, így mire a nap felkelt, a férfi már a terepjáróban ült, és a benzinkúton vett tojásos szendvicset majszolta a második kávéja mellé.

Az előző délutánjuk különösen jól telt, pedig Jancsi nem szívesen vásárolt, mert korábban nagyon nehéz volt megfelelő ruhát találnia, szinte csak a gyerekosztályon akadt holmi a méretében. Most azonban lelkesen válogatott, sőt arra is szívesen ráállt, hogy feltöltsék a hűtőt. János ámulva nézte, ahogy a fia, aki többnyire beérte pár szendviccsel is, egymás után hordja a kosárba a különféle felvágottakat és sajtokat, kíváncsian nézegeti a fagyasztott tengeri halakat, a szokott fekete teája mellé pedig kér egy csomó dobozos narancslevet.

– Na, ez már úgy néz ki, mint egy rendes hűtő – mondta otthon elégedetten az apja, amikor végeztek a kipakolással.

– Alakul – ingatta a fejét tőle szokatlan flegmasággal Jancsi.

– Alakul – ismételte meg János, ízlelgetve a szót, miközben azon gondolkodott, mit is csinált Danival

és Bercivel, amikor kamaszodni kezdtek. Valószínűleg rendesen letolta őket, mint mindenért. Akkoriban sokkal szigorúbb volt, úgy gondolta, a fiúknak ez kell, fegyelem, szabályok és határozott keretek. Amikor azonban kamaszodni kezdtek, a két gyerek összefogott, és közösen lázadtak. Délutánonként bömbölt náluk a zene, csapkodták az ajtókat, visszaszóltak és veszekedéseket provokáltak, az iskolában pedig csak azokra a tárgyakra készültek, amik érdekelték őket. János az első fia érettségije után még őszintén megdöbbsent, hogy így is bekerült egy külföldi egyetemre, de mire a második fiát is felvették, már elfogadta, hogy a világ megváltozott, amióta ő kijött a gimnáziumból. Csak utólag esett le neki, hogy a fiúk mennyire tudatosan tanulták a nyelveket, alig várva, hogy végre elköltözhessenek. Hiába magyarázta János az üzletfeleinek, ha szóba került, hogy az országból menekültek el, a lelke mélyén maga is tudta, hogy az apjuk elől futottak minél messzebbre. Ilona persze nem szándékosan hagyta el, mint az első felesége, nyugtatta magát, csak hazament, mert nem tehetett mást. Jancsival azonban minden más lesz, fogadkozott, mint már annyiszor, eddig is jól megvoltak, győzködte magát, mégis erősebben csapta be a hűtőajtót, mint szeretete volna.

Jancsi most álmosan nézegette a hűtő tartalmát. Kolbászt, vajot, sajtot és narancslevet vett elő, majd ahogy volt, pizsamában megreggelizett, és az új ruháit kezdte

válogatni. Meg mert volna rá esküdni, hogy a póló, amit felvett, előző nap még enyhén bő volt. Most hónapokban szorította, és a hasát is alig fedte be. Megint nőtt volna? Bár ezt szinte lehetetlennek tartotta, pedig a rövidnadrágot is szűknek érezte, alig bírta begombolni. Kísérletképp a konyha ajtófélfájához állt, és tett egy jelet a ceruzával a feje búbjánál. Úgy döntött, néhány napig ellenőrizni fogja a magasságát a biztonság kedvéért.

Délelőttre mágneshorgászatot tervezett. Az előző nyáron kapott rá, akkor látott róla egy hirdetést, és miután megnézett pár videót, vett a zsebpénzéből egy kisebb korongot. Azóta egész komoly készletet halmozott fel, így amikor a hátizsákjával a garázsba ment, annyi korongot tett el, hogy félő volt, kiszakad a táskája alja. Indulás előtt előkereste még a vastag, karabinerrel rögzíthető, hosszú kötelet, majd szerzett hozzá egy nem túlságosan elnyűtt kesztyűt is. Ki tudja, miféle rozsdás vackot húz majd ki a vízből.

Még egyszer felszaladt a szobájába a kulacsáért, és már pont indult volna, amikor egy pillanatra valami nagyon furcsát látott az ablakon át. Mintha a kertjük közepén egy hatalmas fa állna, ami olyan magas, hogy a teteje nem is látszik. Egy szemvillanás volt az egész, de annyira élesen látta, hogy könnyedén fel tudta idézni később is. Ráadásul mintha egy nagydarab ember mászott volna lefelé rajta. Jancsi megrázta a fejét. Nincsenek semmiből növő óriásfák, olyan pedig pláne

nincs, amin egy jókora ember mászik lefelé a felhők közül. Pedig mintha egyenesen Jancsi szemébe nézett volna. A fiú pislogott, hunyorgott, egészen kiszáradt a szeme, úgy meresztette, de a fa nem bukkant fel újra.

Letette a kulacsát, az ágyára rogyott. Most már egészen biztos volt benne, hogy valami nincs rendben vele. Külön-külön meg tudta magyarázni a történeteket, de együtt nagyon soknak érezte. Először jött az a furcsa néni az unokájával. Azután látta a halott édesanyját egy fényképen, amin nem is kellene szerepelnie. Hirtelen nőni kezdett, és hatalmas étvágya lett. És most ott volt az a fa a kövér emberrel, ráadásul pont olyan égig érőnek tűnt, mint ahogy az öregasszony megjósolta. Nagyon szerette volna mindezt megbeszélni valakivel. Lehet, hogy a magok, amiket kapott, mégiscsak be voltak kenve valami hallucinogén anyaggal? Vagy túl sokat volt a napon, és napszúrást kapott? De akkor mitől eszik ennyit, hiszen hányingerrel kellene küzdenie. Gondolkodott, kit hívhatna fel, de az apján és Gabi nénin kívül nem akadt más bizalmasa. A takarítónő egészen biztosan azonnal orvoshoz küldené, az apja pedig csak legyintene, és mindent a hormonokra és a melegre fogna. Talán igaza is lenne.

Jancsi úgy látta, a szobájából nem fogja tudni megválaszolni a kérdéseket, úgyhogy fogta a hátizsákját, és a biciklijéhez indult. Horgászat közben sokkal nyugodtabban tudott gondolkodni, bízott benne, hogy az örvénylő vizet bámulva világosabban látja majd az elmúlt

napok eseményeit is. Ahogy azonban kábán a part felé haladt, elfelejtett jelzést adni az egyik kanyarban, ahol a szintén leforduló autó sofőre az utolsó pillanatban vette csak észre őt. A kocsí csikorogva fékezett, a vezetője pedig hangosan kiabált a letekert ablakon át. Jancsi alig kapta fel rá a fejét, intett, hogy elnézést kér, és gyorsan továbbtekert, vissza, a biztonságos kerékpárútra, amin újra egyedül lehetett a gondolataival.

A lángosnál lezárta a biciklit, de hiába köszönt felé a lány a pult mögül, most nem kért se lángost, se szörpöt, azonnal ment is tovább, hogy egy néptelenebb szakaszon bedobja végre a mágnesét. A vastag korong hatalmas csobbanással merült a víz alá, a fiú pedig a kötéllel a kezében a part gyér fűvére ült, vigyázva, nehogy csikkbe vagy üvegszilánkba tenyereljen. Épp megtalálta azt a kényelmes pontot, ahonnan majd újra és újra bedobhatja a mágneset, amikor megszólította valaki.

– Ezzel is várni kell a kapásra?

– Aha – vetette oda a fiú, hátra sem fordulva. Boszszús volt, hogy máris megzavarták a gondolatait. Megszokta már, hogy néha idegenek szólnak be neki a különös hobbija miatt, de most egyáltalán nem volt kedve foglalkozni a megjegyzéseikkel.

– De komolyan. Mi a fenét csinálsz? – faggatta tovább a hang, ami hirtelen ismerősen csengett.

– Te vagy a lány a nénivel – jutott a fiú eszébe, és feledve a bosszúságát azonnal felugrott.

– Micsoda bók, hogy két nap alatt még nem felejtettél el – vonta fel a jobb szemöldökét a lány. Most is feketét viselt, de a pólóján ezúttal egy hatalmas, fekete, széttárt szárnyú holló volt.

– Jobban van a nagymamád?

– Nagyon is. Ő mindig elemében van – felelte gúnyosan a lány. – Szóval mi van a kötél másik végén?

– Egy mágneskorong – felelte szégyenlősen Jancsi, és hirtelen borzasztó cikinek érezte, hogy a lány rajtakapta, mivel tölti az idejét.

– De minek?

– Cuccokat lehet kiszedni vele a vízből.

– Aha – válaszolta nem túl lelkesen a lány, miközben azon izgult, nehogy túljátssza a szerepét, és elveszítse vele a fiú figyelmét.

Valójában nagyon is tetszett neki a mágneshorgászat, tavaly ki is akarta próbálni, csak félt előhozakodni vele az anyja előtt, nehogy az gyerekes, méltatlan hülyeségnek tartsa egy bábánövendékhez. Vasorrú szerint minden, amit a többi gyerek szeret csinálni, felesleges haszontalanság. A lenti világból éppen elég annyit megtanulni, ami a túléléshez kell, fent ezekre úgysem lesz szüksége. Mivel akarja legyőzni a tündéreket, talán a telefonjával, érvelt ilyenkor a nő. A feketét is csupán azért kellett hordania, mert Vasorrú szerint a bábák nem viselnek mást. Az anyja hosszas kérlelés után is csak annyit engedélyezett, hogy a felsőjén lehet valami minta.

– És miket lehet fogni? – faggatta tovább Jancsit a lány.

– Többnyire kacatokat. Tavaly volt két törött bevásárlókocsi, meg valami, amit ki sem bírtam húzni, még a mágnesem is odalett, talán egy hajóhorgonyt kaphattam el. Ezen kívül szedtem már ki régi utcatáblát, biciklikereket, de még egy világháborús pisztolyt is, azt megtartottam. De többnyire csak horgok és rozsdás érmék jönnek, meg mindenféle vasdarabok.

– A pisztoly nem is rossz – biccentett elismerően a lány, Jancsi pedig örült, hogy végre felkeltette az érdeklődését. – És mikor fogod kihúzni?

– Ja, el is felejtettem – pirult el a fiú, és szakszerűnek álcázott mozdulatokkal kihalászta a mágneset a vízből.

– Ez meg mi a fene?

– Egy régi telefonnak tűnik – szedegette le Jancsi a hínárt az összecukható készülékről.

– Nem jó semmire. Visszadobod?

– Dehogy, ez veszélyes hulladék. Elég gyakori egyébként. Van rá egy külön szatyrom, nem messze innen le lehet adni. Majd elviszem.

– Felőlem – vont a vállát a lány. – Dobhatok egyet?

– Persze – adta a kezébe Jancsi a kötelet.

A lány nagyot lendített a mágnesen, és a lehető legmesszebbre dobta be. Ugyanúgy várni kezdett, mint az előbb a fiú, majd észbe kapott, mennyire felesleges, és húzni kezdte a kötelet.

– Lassan, hátha még valami beleakad – mondta Jancsi, mire Sára hagyta még egy kicsit a víz alatt.

Amikor kihúzta, először úgy tűnt, néhány hajlott szöveget leszámítva nincs rajta semmi, ahogy azonban jobban szemügyre vették, egy egészen furcsa alakú, rozsdás vasdarabot szedtek le a mágnesről.

– Mi a fene lehet ez? – tűnődött a fiú, de a lány már tudta a választ, és a torkában dobogott a szíve. Tudhatta volna, korholta magát, hogy bűbájosként nem lenne szabad ilyet játszania, hiszen eleve magához vonzza a varázstárgyakat. Egy magasabb szintű, lenti világba keveredett eszközzel veszélybe sodorhatta volna az egész küldetést.

– Biztosan valami építőelem – próbálkozott a hazugsággal, pedig látta, hogy Jancsi szemében már ott van a felismerés.

– Olyan, mint egy orr. Egy vasorr.

– Ennek semmi értelme – nevetett kényszeredetten a lány, miközben az anyja régi protézisére meredt. Még emlékezett az estére, amikor Vasorrú a telihold fényénél a Lánchídról a Dunába vetette.

– Nem, tényleg nem sok – nevetett a fiú is. – Amúgy Jancsi vagyok – nyújtott kezét hirtelen.

– Sára – mutatkozott be gyorsan a lány is, és örült, hogy Jancsi nem feszegeti tovább az orr kérdését. – Figyu, nekem lassan lépnem kell, de szólj, ha kijössz még mágnesezni. Itt lakom a közelben – mondta, majd a gördeszkájához lépett, amit a fiú eddig észre sem vett.

– Jó, de hogyan érjelek el?

– Add a telőd – nyújtotta a kezét a lány. – Egyszerűbb, ha bejelölöm magam.

Jancsi tétovázva kivette a telefont a zsebéből, de mire átgondolta volna, mit feleljen, Sára már ki is kapta a kezéből, és vadul nyomogatni kezdte. Lehet, hogy Vasorrú nem szerette, ha a mobilján lóg, de ettől még ugyanúgy tudta használni, mint bárki más. Elvégre az anyja sem felügyelhette minden percben.

– Most már három helyen is ismerősök vagyunk – nyomta a még mindig döbbszerűen álló Jancsi kezébe a telefont. – Írj rám, és majd kijövök veled. Hátha fogsz nekem is egy pisztolyt vagy valamit – közölte lazán, majd felpattant a gördeszkájára, és már robogott is tovább.

Jancsi tátott szájjal bámult a lány után, aki nemcsak hogy megadta neki az elérhetőségeit, de külön kérte, hogy keresse. Mi a fenére volt ez jó vajon? Válaszokért jött le a partra, de csak még több kérdése lett. Bedobta a mágneset a vízbe, és vagy fél órán át nem is vette ki, csak ült felette a gondolataiba mélyedve, mint egy igazi horgász, akinek nem is a kapás a fontos, hanem a víz és a csend.

A gyomra hangos korgása zökkentette ki a gondolataiból. Kihúzta a mágneset a vízből, lefejtett róla egy rozsdás etetőkosarat, ami valami régi horgászszereletről szakadhatott be a vízbe, valamint néhány töltényhüvelyt, ami ugyan ritkábbnak számított, most

mégsem hozta lázba, majd összeszedte a holmiját, és átment a lángososhoz, hogy kérjen egy bolognaisat. Soha nem evett még ilyet, de úgy érezte, húsra van szüksége, egy sima sajtos-tejfölös nem lesz elég. Miután végzett, rendelt három nutellás palacsintát is, hogy biztosan ne maradjon éhes.

Hiába a Duna-parton töltött idő, Jancsi nem lett okosabb, sőt, még kétségbeesettebb volt, mint korábban. Miután evett, megnyugodott kissé, és azon kezdett gondolkodni, kivel tudna beszélni. A bajok egyértelműen akkor kezdődtek, amikor a lány és a nagymamája megjelentek. Talán ki kellene használnia, hogy megszerezte Sára elérhetőségét, és ha nem is azonnal, de rá lehetne kérdezni, mit gondol, mennyire örült a nagymamája, és ez az örület mennyire lehet ragadós. Jó lenne legalább a látomások kérdését tisztázni, utána jöhet a hirtelen jött éhség és a növekedés megoldása is.

Sára egész hazaúton tépelődött, jól tette-e, hogy így letámadta a fiút. Jancsi félénkebbnek, bizalmatlanabbnak tűnt, mint a legtöbb srác, talán azzal, hogy ennyire nyomul, elijeszti ahelyett, hogy a bizalmába férkőzne. Igyekezett felidézni a búcsújuk minden apró részletét, Jancsi gesztusait, az arcát, de egyáltalán nem volt biztos benne, hogy sikerrel járt. Mindenesetre az anyjának megírta, hogy a terv rá eső része jól halad.

Az utcákat róva a lány azon is elgondolkodott, hogy a fiú mintha magasabb lenne, mint két nappal korábban. Valójában minden esetlensége ellenére egészen kedvelhető, töprengett, majd észbe kapott, hogy egy profi bába nem gondolhat ilyet. Elővette a zsebébe rejtett vasorrot, és még egyszer alaposan megnézte. Vajon ha elpusztítaná, az anyja rájönne? Kimondottan rosszul érintette, hogy a protézis a kezében van, nyálkás, kellemetlen érzés volt, úgyhogy egy laza mozdulattal a legközelebbi kukába hajította. Remélte, hogy soha többé nem kerül elő.

Nem messze a lánytól, egy taxi hátsó ülésén nagy pocakú férfi ült. A feje kerekdeddé vált a tokától, súlyos karja a vastag combján pihent. Virsliujjaival egy mobiltelefont nyomkodott. Nem úgy, mint aki tudatosan keres valamit, inkább mint aki először lát ilyet. Ravasz szemei újra és újra összehúzódtak, ahogy megértette a működését. Egyre ügyesebben böngészett az interneten, a szája sarka meg-megremegett, ahogy falta a betűket. A Vasorrúnak igaz volt, merengett, ez tényleg egy neki való világ. Ráadásul minden tudást megszerezhet innen, ültő helyéből, miközben a testét oda viteti, ahová csak tetszik. Éhesen nézett ki az ablakon: készen állt az első fogásra.

VI.

Jancsi és Sára valamikor kora délután kezdtek el beszélgetni, pedig a fiú sokáig azon izgult, hogy talán nem is látja többé. Miután a lány otthagya a parton, komolyan elgondolkodott, mit kellene neki írnia, illetve hogy kinek kellene megtenni az első lépést. Jancsinak nem igazán voltak barátai, így tapasztalatlanak érezte magát az ilyesmiben. Mit kérdezzen először? Mi az, amivel biztosan nem bántja meg a másikat? Olyat szeretett volna írni, ami vicces, de nem gyerekes, hogy jó fejnek tűnjön, és ami közben mindkettőjüket érdekelheti, hogy Sára biztosan válaszoljon, és a beszélgetés ne akadjon el néhány üzenetváltás után.

Már hazafelé tekert a Duna-parton, amikor jelzett a telefonja, és az izgalomtól kis híján elvétette a kanyart, az első kereke így is nekiütődött az út menti korlátnak. Azonnal a mobiljáért nyúlt, de csak az apja írt, hogy késő este ér haza, mert elhúzódott egy megbeszélése az ország másik végében, ráadásul el kell még látogatnia két másik városba is. Jancsi a fejét csóválta, de nem az apja miatt, azt már megszokta, hogy nem ér haza normális időben, hanem a saját izgalmát érezte nevelésének, amiért ennyire várja a lány üzenetét.

Már éppen eltette volna a telefont, amikor újra felvillant a képernyő. A fiú azt gondolta, csak az apja írt még valamit, hogy nézze meg a postát, vagy emlékezteti, hogy rendeljen pizzát vacsorára, de ezúttal tényleg Sára küldött egy rövid üzenetet:

– Fogtál valamit?

– Csak néhány géppuskaröltény – írt vissza gyorsan Jancsi, de ahogy elküldte a választ, hirtelen ezernyi kérdés kezdett visszhangozni a fejében: nem fog bénának gondolni, hogy semmi komolyabbat nem fogtam, mint néhány vacak világháborús történet? Nem kellett volna visszakérdezni valamit, amire válaszolni tud? Nem gáz, hogy a lány írt előbb, és nem ő?

Szerencsére egy újabb üzenet megmentette a rá leelkedő fejfájástól:

– Menő! De az nem veszélyes?

– Nyolcvan éve a víz alatt vannak, tiszta rozsdáig egész – írta egyből Jancsi, aki világegyetemében képtelen volt hazudni vagy taktikázni. Most viszont elbizonytalanodott, de végül meggyőzte magát, hogy úgy és akkor fog válaszolni Sárának, ahogy jónak érzi, legfeljebb a lány nem ír neki többet. A látomásokat érintő kérdések pedig egyelőre várhatnak, majd felteszi őket, amikor eljön az ideje. Ettől az elhatározástól megnyugodott, és valamivel magabiztosabbá vált. A következő kérdést már ő írta a lánynak: – És te? Hazaértél?

– Aha.

– Budafokon laksz te is?

– Nem messze, Albertfalván – írta Sára, és elküldte az aktuális pozícióját.

Jancsi ismerte azt a részt, gyakran járt arra biciklivel. A néhány utcából álló terület olyan volt, mintha egy másik városba, sőt másik országba tévedt volna. A két-szintes, keskeny házakat mintha különböző színű, de azonos alakú játékkockákból pakolták volna szorosan egymás mellé. Mindegyikhez apró kert tartozott, és olyan nagy, boltíves bejárati ajtajuk volt, hogy Jancsinak önkéntelenül a hobbitok odúit juttatták az eszébe. Meg is írta Sárának, és nagyon örült, hogy a lány nem nevette ki érte. Gyorsan hazatekert, de amint ledobta a táskáját, már vette is elő a telefonját, hogy újra írthasson neki. Az idő úgy telt el, mintha kirántották volna alóla, mint egy szőnyeget, és Jancsinak csak hajnalban esett le, hogy még mindig ruhástól fekszik az ágyban, és nem is vacsorázott. Az apja időközben írt még egy üzenetet, hogy elhúzódott egy vidéki munkavacsora, és ha nem gond, inkább kivesz egy szobát, és ott alszik, a fiú pedig örült, mert így nem kellett szünetet tartania a beszélgetésben, és kínos kérdésekre sem kellett felelnie, hogy miért nyomkodja egész éjszaka a mobilját. Az eszébe sem jutott, hogy Sárára vajon miért nem szól rá senki, örült, hogy végre megoszthatja valakivel a gondolatait, és van kivel átbeszélnie az üres órákat. Az eredeti kérdéseit végül nem tette fel. Jól érezte magát a lánnyal, végre volt valaki, aki nem tartja őt bénának, nem kellett szégyenkeznie a magassága miatt, és különben is, azóta

nem látott semmi furát, sem az anyja képét, sem égisz erő fákat. Minek elrontani egy ilyen remekül induló barátságot azzal, hogy bevallja, hogy látomásai vannak? Még a végén Sára azt hiszi, örült, és nem is ír neki többet.

Jancsi másnap rettenetesen álmosan ébredt, de egyáltalán nem bánta. Szinte teljesen üres fejjel bújt ki az ágyból, még azt is megengedte magának, hogy lustálkodjon egy kicsit. Fogalma sem volt, hány óra lehet, mennyit aludt. Amikor utoljára ellenőrizte az időt a telefonján, hajnali három volt, ezt is csak onnan tudta, hogy Sára felhívta rá a figyelmét, kezdődik a boszorkányok órája.

Sára, jutott az eszébe, és már kapott is a mobilja után. A lány azonban még nem jelentkezett, biztosan alszik, gondolta a fiú, úgyhogy csak annyit írt neki, jó reggelt, majd választ sem várva visszatette a telefont az éjjeliszekrényre.

Jancsi, ahogyan kótyagos fejjel felkelt, érezte, hogy valami rettenetesen bűdös a szobájában. Először a ruháira gyanakodott, és nem is tévedett nagyot, de miután kivitte őket a fürdőszobába, még mindig nagyon erősen érezte az iszap szagát. Ahogy körbejárta a kis helyiséget, hirtelen eszébe jutott a mágneshez tartozó kötél, ami még mindig vizesen lapult a táskájában, és aminek már rég a kertben kellene száradnia. Tászkástól robogott le vele a lépcsőn, és csak a kertben nyitotta ki a cipzárt, így az igazi bűz nem a szobájában szabadult ki a hátizsák mélyéről.

A rettenetes szag bárki másnak elvette volna a kedvét aznapra az evéstől, Jancsin mégis úrrá lett a korábbi hatalmas étvágy. Kiette a fél hűtőt, majd a szobájába ment, és az udvart bámulta, észreveszi-e a kertben fát, de hiába. Elővette a fiókból az ajándékba kapott fényképet, de még mindig csak az édesapja nézett vissza rá. Az egyetlen, ami kézzel fogható volt, a konyha ajtófélfájára tett jelölés az előző napi magasságáról. Most újra hozzámérte magát: legalább három centivel magasabb lett.

Automatikusan ránézett a telefonjára, de az még mindig nem mutatott új értesítést. Úgy döntött, nem vár tovább a kérdéseivel, megnyitotta a csevegőablakot, és írni kezdett Sárának.

Biztosan örült a nagymamád? Csak mert...

TÖRLÉS

Látom az égig érő fát a kertben... TÖRLÉS

Pár napja rengeteget eszem, és hirtelen megnöttem... TÖRLÉS

Valami furcsa történik velem. Hirtelen nőni kezdek, és látomásaim vannak. Szerinted ez normális? KÜLDÉS

Jancsi legszívesebben az elküldött üzenetet is visszavonta volna, de mire megtette volna, az alkalmazás jelezte, hogy Sára látta, mit írt. A fiú szíve a torkában dobogott, a telefonja perceként csak annyit jelzett,

hogy Sára éppen ír. A válasz ehhez képest végül nagyon rövid volt, talán a lány is kitörölte az első verziókat:

Átmegegyek, jó?

A fiú megörült, hogy azonnal megbeszélhetik a dolgokat, és hogy Sárának is megmutathatja a kertet és a fényképet. Talán ha megbizonyosodik róla, hogy a lány sem lát semmi oda nem illőt, maga is megnyugszik, hogy csak a képzelete viccelte meg. Gyorsan elküldte a lakcímét, és a szekrényéhez lépett, hogy válasszon valamit az új ruhái közül.

De hiába próbált fel bármit, semmi sem passzolt rá. A nadrág szára eredetileg a térde alá esett, ehelyett a térde fölé ért, és a derekán sem tudta összegombolni. A póló feszült rajta, de nem úgy, mint egy testépítőn, hanem inkább mintha egy sokkal kisebb gyereké volna: kilógott belőle a hasa, és alig ment át a középső lyukon a feje.

Igyekezett összeszedni a cikázó gondolatait, majd próbaképpen átment a másik szobába, és kinyitotta az apja szekrényét. A férfi gardrójában finom anyagú, komoly darabok sorakoztak, egy ötvenes éveiben járó vállalkozó kelléktára, a fiókban bőrovekkel, mandzsettagombokkal, mintás és egyszínű nyakkendővel, elegáns és sportos karórákkal. Jancsi külön-külön mindet ismerte, ezerszer látta őket az apján, most egyben azonban mégis nagy hatást tettek rá, és tisztelettel

vegyes félelemmel húzta rajtuk végig az ujját. Ez nem az ő stílusa, állapította meg, akkor sem hordaná őket, ha passzolna a méret. Gondosan becsukta a fenyőszekrényt, és a kanapéra zuhant, hogy átgondolja a lehetőségeit.

– Dani és Berci szobája! – kiáltott fel önkéntelenül, ahogy eszébe jutott a megoldás, és már rohant is, hogy keressen magának valamit, amit felvehet, az ajtóban azonban megtorpant. Amikor kicsi volt, ez a szoba neki tiltott terület volt. Bár a testvérei soha nem laktak igazán itt, hiszen a házat Jancsi születése után vették, a cuccaikra sokáig nagyon érzékenyek voltak. A legkisebb fiúnak nem volt szabad bejárása, sőt, néhány éven át kulccsal zárták az ajtaját, csak Gabi néni mehetett be néha kitakarítani.

Ezek az idők azonban már rég elmúltak, sőt, Berci egy ideje bátorította is, hogy nyugodtan nyúlja le a cuccait, legalább használva lesznek, neki már úgysem kell onnan semmi. Jancsiban azonban megmaradt a kizárás emléke, és mostanáig eszébe sem jutott átlépni a középső szoba küszöbét. Most, ahogy benyitott, úgy érezte, elvesztette az idáig vezető lendületét. Az orrát megcsapta az állott levegő, amibe belekeveredett a bátyjai ismerős, de mégis idegen szaga, az ablakon besütő napfény pedig megvilágította a felkavarodó porszemeket.

Jancsi alaposan körbenézett, mielőtt bármihez is nyúlhatna, pedig járt már a szobában, csak soha nem egyedül. A szemközti komódon Dani fociserlegei és Berci

kosárlabdaérméi fogadták, a sarokba támasztva pedig egy akusztikus gitár porosodott, aminek a legvastagabb húrja már évekkal ezelőtt elszakadt. A szoba első benyomásra mindazt tükrözte, ami Jancsi egyáltalán nem volt. Persze neki is voltak kiváló eredményei, hiszen a gimnázium miatt rengeteget készült az összes tantárgyra, őt azonban inkább az irodalom és a történelem kötötte le, és elsősorban a jó történeteket szerette. A zenét inkább hallgatta, mint művelte, arról nem is beszélve, hogy a sportban elért sikerekre idáig gondolni sem mert, hiszen az apró termete és a vékony alkata miatt nem látták szívesen egyik csapatban sem. Vajon most, hogy olyan magas, mint a bátyjai voltak az ő korában, már beállhatna kosarazni vagy focizni? Valószínűleg igen, gondolta, és a sok biciklizéssel töltött idő miatt bírná is az iramot, még ha nem is lenne azonnal olyan ügyes, mint a többiek, de a lehetőség továbbra is hidegen hagyta. Ha eddig nem kellett nekik, most sem fog ugrálni, hogy vegyék be, döntötte el dacosan, bár az is rögtön az eszébe jutott, hogy az új iskolában tiszta lappal indul majd, és akár ennek is adhatna egy esélyt.

Aztán megrázta a fejét. Most nem kalandozhat el, Sára mindjárt megérkezik, gondolta, és gyorsan Berci szekrényéhez lépett. A polcokon együtteses holmik, vicces pólók, amiknek a humora többnyire az alkohollal kapcsolatos, tépett farmerek, egy vastag ezüstnyaklánc, kopott csuklószorítók és egy fagyöngyökből készült karkötő sorakozott. Egyik sem az ő világa.

Dani ruhái már több lehetőséget ígértek. Az idősebb bátyja hatalmas rejtély volt Jancsi számára, hiszen alig ismerték egymást. Daninak már menyasszonya volt, amikor Jancsi megszületett, állandóan dolgozott, alig járt haza Magyarországra. A fiú azonban mindig is sejtette, hogy több közös lehet bennük, mint elsőre gondolta. Dani megfontoltabb és visszahúzódóbb volt, mint Berci, és Jancsi abban bízott, ez a ruhatárán is érződni fog. Némi válogatás után ki is választott egy piros pólót és egy fekete rövidnadrágot, de még egy viszonylag jó állapotban lévő sportcipőt is talált a szekrény mélyén. Az összeállítás korántsem volt tökéletes, de minden passzolt, és a ruhák nem voltak vészesen székrenyszagúak sem. Gyanította, hogy Gabi néni időnként átszellőz-teti ezeket is.

Amikor végre elkészült, lement a nappaliba, hogy azonnal ajtót nyithasson, ha a lány megérkezik. A helyiségben azonban szokatlan sötétség fogadta. Kiment a kertbe, hogy megnézze, mi történt. Talán egy gyors nyári vihar közeleg, és akkor szólni kéne Sárának, hogy gyorsan szálljon fel egy buszra, ám amikor kilépett az udvarra, tátva maradt a szája a döbbenettől. A napot ugyanis egy hatalmas tölgyfa takarta ki előle, aminek a lombja olyan magasan lehetett, hogy hiába kereste. Az égig érő fa betöltötte az egész kertet, a gyökerei pedig még a szomszédhoz is átértek. Egy helyen felfeszítették a kerítést is, de Gerzson bácsi olyan vidáman nyírta mellette a fűvet, mintha mi sem történt volna.

Jancsi elővette a zsebéből a telefont, hogy lefotózza a fát. El akarta küldeni a képet Sárának, na meg az apjának, hiszen ezt neki is látnia kellene. Ahogy azonban a fa elé tartotta a mobilt, a képernyőn semmi különöset nem látott. Mindenesetre megnyomta a gombot, de a mobil továbbra is csak a kopár kertet mutatta.

– Gerzson bácsi! – kiáltott át Jancsi óvatosan a szomszédnak.

– Tessék? – nézett fel a férfi, és lekapcsolta a fűnyírót.

– Nem tetszik semmi furcsát látni a kertünkben?

Gerzson bácsi alaposan szemügyre vette a telket, majd gyanakodva végigmérte a fiút is.

– Semmit. Minden rendben, Jancsi? Rosszul vagy? Nem voltál sokat a napon mostanában?

– Nem. Nem tudom. Lehet. Köszönöm – hadarta zavartan a fiú. – Gerzson bácsi, a fák is rendben vannak?

– Milyen fák? Nálatok csak gyep van – vont a szemöldökét a szomszéd. – Ne hívjam fel apádat?

– Nem, nem kell, köszönöm. Csak viccelődtem – próbálta menteni a helyzetet Jancsi.

– Ja, értem – bólintott bosszúsan Gerzson bácsi. – Kamaszhumor. El is felejtettem, milyen idegesítő – zsémbelt magában, majd újra zúgatóni kezdte a fűnyírót.

Jancsi próbált észszerű magyarázatot találni, de mivel úgy tűnt, csak ő látja a fát, ez nem volt egyszerű. Még soha nem látott ilyen széles törzset, sem ilyen

vastag, erős kérget, aminek olyan szabályos törései voltak, hogy abban akár meg is lehetett volna kapaszkodni, hogy felmásszon rá. De meddig mászna, és hová? Vagy ötven méteren át nincsenek is ágai. Talán ide kellene hívni Sára nagymamáját is, jutott eszébe, hátha ő is látná a fát. Lehet, hogy nem is bolond, talán valami boszorkány, gondolta, de el is hessegette a gondolatot, hiszen az egész hülyeség. Nem azért tanult ennyit, hogy ilyen mesékben higgyen. De akkor hogy került ide ez a hatalmas fa?

VII.

Jancsinak úgy tetszett, egy örökkévalóság óta bámulja a fát, így szinte észre sem vette, amikor Sára megérkezett. A lány nagyon izgult, mit mond majd a fiúnak. Titkon eddig abban bízott, Jancsi nem látja majd a fát, és elég lesz, ha egyszerűen csak maga mellett tartja, amíg az anyja és a társai véghez viszik a tervüket. Most azonban az üzenetek alapján úgy tűnt, hogy Jancsiban ébredzik a varázserő, amitől Vasorrú anynyira tartott. Sára érezte, hogy neki is összpontosítania kell, kideríteni, pontosan mire képes a fiú. Ha csak lát dolgokat, abból talán még nem lesz baj. Nagy levegőt vett, és becsöngetett.

– Jó, hogy ilyen hamar idetaláltál! – nyitott ajtót Jancsi, aki rettentő zavarban volt, mivel szinte soha nem volt vendége.

– Persze, egy rohadt nagy fa van az udvarotokon. Messziről látszik, nem is értem, hogyhogy nincs még itt a rendőrség egy csapat újságíróval – felelte egy szuszra a lány. Nem gondolta át, mit fog mondani, egyszerűen csak kijött a száján. Az anyja egyszer azt tanácsolta neki, hogy ha bajba kerül, bízson mindent a bábaösztoneire, azok átsegítik a nehézségeken.

– Ezek szerint te is látod? – kérdezte felélénkülve Jancsi, miközben beengedte Sárát. – Azt hittem, teljesen megőrültem. Napok óta éhes vagyok, reggelre minden ruhámat kinőttem, és láttam a halott anyámat egy fotón, amin nem kellene rajta lennie – hadarta.

– Lassíts le egy kicsit – kérte a lány feltartott kezekkel. – Mindent megbeszélünk – ígérte, de a fiú már ment is a kert felé, és egyre sürgette, hogy kövesse.

Ahogy átvágtak a nappalin, Sára csak lopva nézett körül, pedig szívesen maradt volna még a házban. Nem igazán járt még másoknál, a kiképzés minden szabadidejét elvette, és az anyja egyébként sem tűrte, hogy szoros kapcsolatot alakítson ki másokkal. Úgy tartotta, csak elterelné a figyelmét, és egyébként sincs értelme a lenti világban barátkozni, ráér majd fent, ha már igazi bába lesz. Sára egy pillanatra sem felejtette el a feladatát, mégis megtorpant a sok szép bútor láttán, és végigfuttatta a szemét a kanapén heverő, otthonos párnákon, a falakon lógó festményeken, és a könyvespolcokra kitett családi fotókon. Náluk ilyesmik egyáltalán nem voltak.

– Minden oké? – nézett vissza türelmetlenül a teraszról Jancsi.

– Tegnap még nem volt itt a fa, ugye? – kérdezett vissza gyorsan Sára, hogy megőrizze a fiú előtt a magabiztosságát.

– Nem vagyok benne biztos. Mintha láttam volna, de csak egy pillanatra. És vasárnap pont ott, ahol áll, bevertem az orrom, de akkor még nem láttam semmit.

– Ez akár normális is lehet. Idő kell, hogy lásd a varázscuccokat, és nem is megy mindenkinek. Van, aki nek az orra előtt van egész életében, mégsem veszi észre soha. Például a szomszédotoknak tuti fogalma sincs róla – mutatott Sára a kertben mászkáló Gerzson bácsira.

– Te tudod, mi ez? – döbönt meg Jancsi.

– Aha, egy égig érő fa – bólintott Sára.

– Mi az, hogy égig érő? Honnan a fenéből nőtt ez ide? – akadt ki egyre jobban Jancsi.

– Azokból a magokból nőhetett ki, amiket a nagymamám adott.

– De azt mondtad, hogy a mamád őriült!

– Igen, de ettől még nem minden hülyeség, amit mond. Egyébként is, a parton hittél volna nekem, ha azt mondom, igazat mond?

– De legalább tegnap figyelmeztethetnél volna! – esett a lánynak a fiú.

– Te pedig nem mondtad egy szóval sem, hogy láttál dolgokat, csak ma reggel! – vágott vissza haragosan Sára.

– Mert nem akartam, hogy...

– ...bolondnak nézzelek. Na, hát ezért nem beszéltem neked én sem a magokról.

– Oké, de akkor most hogyan tovább? Hogyan tudom eltüntetni? És az anyám a fotón? Az étvágyam, meg hogy hirtelen nőni kezdtem? Azok is a magok miatt vannak? Mi a mamád, valami boszorkány, aki

megátkozott? – kérdezte Jancsi, aki akármennyit is tanult a világ működéséről az utóbbi években, lassan bármit elhitt volna, ami magyarázatot ad az elmúlt napok eseményeire.

– A mama egy másik világból való, odafentről – kezdte el kifacsarni az igazságot Sára. Úgy tanulta, a legjobb hazugság alapja mindig az igazság, attól sokkal hihetőbb lesz, amit mond. – Egy ősi világ, amit valójában mindenki ismer, csak senki sem gondolná, hogy létezik.

– Nem értem.

– Olvastál meséket gyerekkorodban, nem?

– Persze, még oviban – bólintott értetlenül Jancsi.

– Rémlik az Óperenciás-tenger? És a Hetedhétország?

– Ezek nem lehetnek létező helyek. Kizárt.

– De, bizony. Tudom, elsőre kicsit furának hangzik.

– És mind odafenn vannak? – mutatott a fa teteje felé a fiú. – Hogy nem esnek le? A repülőkről miért nem látja senki?

– Figyu, én sem tudom pontosan, csak a mama mesélt róla. Sokáig én is azt hittem, hogy az agyára ment valami, de aztán mutatott néhány elég furcsa dolgot. Egy ősrégi házban lakik Tétény legszélén, már szinte nem is Budapesthez tartozik, ott vannak a varázscuccai. – A lány a városszéli házukra gondolt, ahol a Vasorrú a holmiját tartotta. Mik is vannak ott, próbált emlékezni, már ezer éve nem járt abban az ólszerű

épületben. Az anyja sokáig műhelyként használta, és ott próbált meg minél több varázstárgyat elkészíteni magának, olyanokat, amiknek a fenti világban is hasznát vette. Magától terülő asztal, verekedős bot, soha ki nem apadó erszény, ilyenek. A legtöbb azonban később haszontalannak bizonyult, amikor rájött, hogy a bűbájával bármire rá tudja bírni a lenti világ lakóit.

– Meséj még ezekről a tárgyakról! Hogy működnek? – faggatta tovább Jancsi, aki még mindig nem tudta eldönteni, mit higgyen. Azt azért nem gondolta, hogy valóban találkozott egy boszorkánnyal, de most már hallani akarta a teljes történetet. Közben folyamatosan azt figyelte, a lány mikor kezd el nevetni rajta, amiért hitt neki, és bedőlt egy jól kitervelt viccnek, de úgy tűnt, Sára komolyan gondolja, amit mond neki.

– Van egy asztala, ami olyan, mint egy sima, régi asztal – idézte fel a lány. – Azt mondod neki, hogy terülj, terülj asztalkám, és tele lesz kajával. Bármivel, amit éppen kívánsz. A mama mindig nagyon ideges volt, ha használtam, mert ha én kívántam, az asztal tele lett sajtburgerrel, csokival meg kürtőskaláccsal – nevette el magát Sára.

– És még mi van ott? – kérdezte türelmetlenül Jancsi, aki egyáltalán nem tudott együtt nevetni a lánnyal.

– Van egy botja, aminek parancsolni tud, kit verjen meg. Bár azt végül soha nem használta, mert eléggé figyelemfelkeltő – merengett a lány. – De a pénzes szütyő tényleg menő volt, csak papírpénzt nem tudott

vele csinálni, a sok apróval meg kevés helyen tudott fizetni, ma meg már mindenki kártyát használ, úgyhogy azt is mérgesen bedobta egy sarokba.

– Nem nézhetnék meg a kunyhót? Hátha segítene a mamád, mit kezdjünk a fával.

– Nincs otthon, a szüleim elvitték valami kezelésre. Már nagyon öreg – hazudta Sára. – A házat pedig bűbájjal védi, lehet, békává változnánk vagy ilyesmi, ha megpróbálnánk bemenni – mondta, és egy pillanatra elgondolkozott, hogy ez még lehet, hogy igaz is.

– És a szüleid? Ők nem látnák a fát? – kérdezte Jancsi.

– Teljesen varázstalanok. A mama szerint az is csoda, hogy én fogékony vagyok rá. Persze, mindig emlékeztet, hogy soha nem lehetek olyan bába, mint ő – tört elő az őszinte harag a lányból, majd észbe kapott, és gyorsan témát váltott. – Nem is tudom, te honnan szerezhetted a látás képességét.

– Talán mert én ültettem el a magokat? – próbálkozott Jancsi.

– Szóval tényleg elültetted? – színlelt meglepetést a lány.

– Nem teljesen – vallotta be a fiú. – Csak kidobtam a földre, aztán kinőtt. Meg sem locsoltam, épp véletlen eshetett az eső, vagy ilyesmi.

– Akkor nem hiszem, hogy ezért – játszotta a szakértőt Sára.

– De akkor mi lehet az oka?

– Nem volt furá valaki a családotban? Akiről azt hitték, hogy félrebeszél, vagy ilyesmi?

– Nem tudok róla. Az anyukám persze lehetett, de őt nem ismertem – gondolkodott el Jancsi, Sára pedig megjedte, hogy a segítségével a fiú rájön, hogy az anyja is a fenti világból van, úgyhogy gyorsan más irányba terelte a gyanúját.

– Van testvéred?

– Igen, két bátyám.

– Na, látod, akkor ez lesz.

– Micsoda?

– Ne már, rakd össze: te vagy a legkisebb fiú. Ráadásul Jancsinak hívnak. Pont olyan vagy, mint egy mesehős. Az ilyen dolgok simán beindítják a varázslátást.

– Minden legkisebb fiú, akit Jancsinak hívnak, látnak ezt a fát? – értetlenkedett a fiú.

– Nem, azt nem hiszem, csak akinek a kertjében kinő egy – próbált nem belezavarodni a saját hazugságába a lány.

– Akkor ez egy véletlen?

– A mama szerint nincsenek véletlenek – felelt komolyan Sára. Nagyon kellett figyelnie, hogy mamaként hivatkozzon az anyjára, egy véletlen elszólás végzetes is lehetett.

– Nem értem ezt az egészet. Apa vajon fogja látni?

– Fogalmam sincs. Nem vagyok a szakértője ezeknek a dolgoknak, de szerintem nem valószínű – reménykedett a lány.

Jancsinak zúgott a feje a sok információtól, és egyelőre azt sem tudta, örüljön-e, hogy látja ezt a fát, vagy sem. Ráadásul volt még valami, amit azután kezdett el érezni, hogy áthívta a lányt.

– Olyan, mintha a fa hívna. Mintha egy láthatatlan erő húzna, hogy másszak fel a tetejére – magyarázta bátoritanul a fiú.

– Érdekes – habozott Sára. Ha a fiú mászni kezd, gondolkodott, valahogy meg kell akadályoznia, hogy felérjen, az anyja szerint ez a legfontosabb feladata.

– A nagymamád azt mondta, amikor a kezembe nyomta a magokat, másszak fel. Ha felmennék, velem jönnél? – kérdezte hirtelen Jancsi, mire a lány komolyan töprengeni kezdett. Úgy tett, mintha ezen gondolkodna, de valójában azon járt az esze, hogyan mondjon nemet. Ha ugyanis elindulna a fiúval, Jancsiével együtt a saját feljutását is meg kellene hiúsítania. De második esélye neki sem lesz, mindenki csak egyszer próbálkozhat. Viszont ha most elbukik, nem lehet a fenti világ bábája.

– Egyszerre csak egy ember mászhat a fán – jutott eszébe az újabb hazugság.

– Ha felmegyek, utánam jössz? – faggatta tovább a fiú.

– Hát, csak pár napja ismerjük egymást – mondta Sára, aki érezte, hogy Jancsinak nagyon fontos, mit fog felelni. A megfelelő válaszhoz mindig érdemes húzni egy kicsit az időt, tanította az anyja.

– Tudom – felelte kissé szomorúan a fiú. – Ne haragudj, igazad van. Csak tök jó lenne nem egyedül végigcsinálni ezt az egészet.

– Nem így képzelted ezt a keddet, igaz?

– Hát nem.

– Amúgy igen.

– Mi igen?

– Ha felmászol, utánad megyek. Úgysem mered – közölte vigyorogva Sára. Érezte, eddig talán ez volt a legalattomosabb húzása.

Jancsiban a lány szavai valóban megmozdítottak valamit, sokkal mélyebben, mint ahogy azt Sára remélte. A fiú az utóbbi években szinte mindennap hallotta a nála nagyobbaktól az iskolában, hogy mihez nincs elég bátorsága: gyáva elkészni az óráról, gyáva feldobálni a szendvicséből az uborkát a tanterem plafonjára, gyáva visszaszólni, ha sértegetik, gyáva visszaütni, ha pofon vágják.

– Nem vagyok már kicsi – tört ki belőle a sértett válasz, ami mindkettőjüket meglepte.

– Nem, tényleg nem. Olyan, mintha napról napra nagyobb lennél – felelte kissé riadtan Sára.

– Tényleg ötleted sincs, mi miatt lehet? – kérdezte Jancsi.

– Fogalmam sincs – hazudta Sára, akit az anyja pontosan beavatott a tündérek fejlődésébe a tanítás során, így tudta, hogy Jancsi csak azért nő napról napra, mert hamarosan betölti a tizenharmadik életévét.

– Felmászom – közölte eltökélten Jancsi. – Nem vagyok gyáva – tette hozzá, és kihúzta magát, hogy még magasabbnak tűnjön.

Úgy látszott, Sára terve működik, így minden igyekezetével azon kellett lennie, hogy Jancsit valahogyan megakadályozza, hogy feljusson a fa tetejére. Az anyja szerint az is jó, ha egy varázslattal kifecamítja a bokáját, a fiú pedig leesik, még az sem baj, ha összetöri magát. Bármit lehet, de arra figyelnie kell, hogy a fán nem fog a varázslat, annak hiába is próbálná csúszóssá tenni a kérgét, vagy bárhogy megbűvölni. De ahelyett, hogy varázsigéken törte volna a fejét, Sárát elfogta valami szomorúság. Láttá, hogy Jancsinak nagyon rosszulett a beszólása, és bár elérte vele a célját, most mégis rosszul érezte magát, amiért megbántotta. Ráadásul meg is kell valahogyan sebesítenie, és ettől még rosszabb kedve lett.

Jancsi időközben már nekiveselkedett a mászásnak, és nem törődött semmivel. Sem azzal, hogy mi lesz, ha leesik, sem azzal, hogy mi lesz, ha feljut egy teljesen idegen világba, ahol úgy tűnik, csupa varázslény és varázstárgy vár rá. Megkapaszkodott, megpróbált egy-két fogást, hogy a vastag kéreg elbírja-e, és már mászott is felfelé.

Sára kétségbeesetten nézett körbe, mivel szedhetné le onnan úgy, hogy a fiú ne törje össze magát. A közelben meglátott egy csapat varjút, és már éppen azon volt, hogy megparancsolja nekik, csipkedjék meg Jancsi

ujjait, amikor meglátta, hogy a fiú elvét egy mozdulatot, és már nem is bír újra megkapaszkodni.

Jancsi ijedten kalimpált a levegőben. Eddig le sem nézett, csak ment elszántan felfelé. Ahogy lógott, látta, hogy legalább négy méter magasan jár. Kisgyerekként sem volt egy nagy fára mászó, így rutin nélkül, ösztönösen vágott neki a feladatnak. Az első méterek után fájni kezdtek az ujjai, csúszott a tenyere az izzadságtól, az alkarjai pedig merevvé váltak, mégis egyre csak haladt előre, mintha valóban hívná valami láthatatlan erő. De folyamatosan karból akarta húzni magát, ahelyett hogy a lába erejére hagyatkozott volna, így egyre jobban elfáradt. Amikor a talpa lecsúszott egy kéreggöngyöről, megijedt, és elvesztette az irányítást a teste felett. Elengedte a kérgét, amiben korábban megkapaszkodott, és zuhanni kezdett. A lánynak még bűbájra sem volt szüksége, hogy a fiú egyetlen lehetőségével, amivel a fán keresztül a fenti világba juthat, meghiúsuljon.

Sára azonban már nem a feladatával törődött. Amint Jancsi elengedte a fát, gondolkodás nélkül mormolni kezdett, hogy szelet támasszon, akkorát, ami egy fát is kicsavarna a tövéből, és a fiú alá küldte. Jancsi zuhanása lelassult, és végül olyan tompán esett földre, hogy be sem ütötte magát.

– Jól vagy? – kérdezte riadtan a lány.

– Semmi bajom – felelte meglepetten Jancsi. – Ez te voltál? – nézett döbbenten Sára.

– Nem – vágta rá a lány.
– Nem lehetett más.
– Lehet, hogy én voltam. De nem tudtam, hogy képes vagyok rá – hazudta Sára, miközben büszkén megjegyezte magában, hogy az ilyen komoly varázslatok még az anyjának sem mindig sikerültek ilyen gyorsan.
– Köszönöm – mondta a még mindig kissé megszeppent Jancsi. – Ezek szerint már soha nem jutok fel, igaz?
– Ezzel a fával már nem – bólintott a lány, és titkon három dolognak is örült: a küldetése sikerült, hiszen Jancsi nem mászott fel a fán, nem neki kellett lelöknie, ráadásul Jancsinak kutya baja, leszámítva a csalódottságát.
– Így viszont van még egy újabb rejtélyünk – tápáskodott fel a fiú, még mindig szédülve egy kicsit az izgalomtól.
– Micsoda?
– Hogy neked miféle varázserőd van.
Sára most döbbsen rá, mennyire elszúrta magát, hiszen a bábaságát titokban kellett volna tartania. Talán azzal még menthető a helyzet, ha elhiteti Jancsival, hogy maga sem tudja, mi ez az egész.
– Még soha nem varázsoltam semmit – hazudta. – Én sem értem, mi történik. Haza kell mennem gondolkodni – közölte, és már indult is a kapu felé.
– Várj – kérte a fiú, de a lány már a házban volt, és csak egy pillanatra állt meg.

– Csak szeretném átgondolni, mi történt, oké? – hadarta.
– Írsz majd? – kérdezte reménykedve Jancsi. – Ki kéne deríteni, mi legyen a fával. Nem maradhat itt örökre!
– Persze. Este írok, oké? Kitalálunk valamit! – nyugtatta meg Sára. Szüksége volt egy rövid taktikai szünetre, hogy átgondolja a következő lépést, de közben figyelnie kellett, nehogy megbántsa a fiút, hiszen továbbra is közel kellett tartania magához.
Jancsi szomorúan nézte, ahogy a lány legurul a gördeszkájával a hosszú lejtőn. Legszívesebben biciklire pattant volna, hogy kövesse, és tovább faggassa, de valami azt súgta, jobb, ha nem teszi, és hagy egy kis időt neki. Ami azt illeti, neki is volt mit átgondolni.
Mivel órák óta a napon volt, behúzódott a házba, de hiába próbálta elterelni a figyelmét, még jó darabig nem tudta levenni a szemét a fáról. Közben próbálta összegezni a délelőtti hallottakat. Hosszan gondolkodott a varázslátáson is, volt-e már olyan az életében, amit csak ő látott, senki más, de nem tudott ilyen felidézni mostanáig. Csak a fát és a fotót, jutott eszébe a kép. Felszaladt a szobájába, és előkereste a fényképet. Remegő kézzel vette ki a borítékból, tartva tőle, hogy nem talál majd rajta semmi különösöt, az anyja azonban újra ott ült az apja mellett, és nem is tűnt el többet. Jancsi végre alaposabban is megfigyelhette őt, a kedves mosolyát, a hatalmas szemét és a szőke haját, amit

tőle örökölt. Könnyek szöktek a szemébe, ahogyan az ágyán ülve a fényképre meredt, hiszen ez volt az első alkalom, hogy láthatta az édesanyját. Kár, hogy Sára hazament, neki is meg kellett volna mutatnia, hátha ő is látná.

Jancsinak hirtelen egészen világos lett, hogyan kapcsolódik össze a fényképes látomása az égig érő fával. Tényleg nem lehet véletlen a varázslátása, az igaz, de nem is azért látja az égig érő fát, mert az apja harmadik, és egyben legkisebb fia, akit pont Jancsinak hívnak. Azért látja ezeket a dolgokat, mert az apja nem hazudott neki, csak elferdítette az igazságot: az anyja az égbe szállt, vagyis nem halt meg, csupán hazament, a fenti világba. Jancsi pedig félig onnan való, csak azt nem tudja, miféle teremtmény lehet az édesanyja. Talán ő is boszorkány? Milyen lények vannak még a mesékben? Egy eltévedt hercegnő? És mi van, ha valami gonosz mostoha? Ezt nem intézhette el telefonon, meg kellett várnia vele az apját.

De honnan tudta Sára mamája, hogy az anyjával is találkozhat, ha fel tud mászni? Talán ismerték egymást a fenti világból? Ezt is meg kell majd kérdeznie! Addig is kirohant a kertbe, hogy ellenőrizze, nem tévedett-e a lány, és újra nekiveselkedett a mászásnak. De hiába próbálta megmarkolni a fa kérgeit és göcsörtjeit, az ujjai újra és újra lecsúsztak róla. Nem adta fel, órákon át próbált fogást találni, még egy éles vasdarabot is megpróbált beleütni a fába az apja kalapácsával, hátha

arra állva el tud indulni, de a vasdarab elhajlott, a fa pedig sértetlen maradt.

Nem tehetett mást egyelőre, meg kellett várnia az apját, aki valószínűleg újra csak késő este érkezik. Közben folyamatosan a telefonját figyelte, hátha Sára jelentkezik, de úgy tűnt, a lánynak több időre van szüksége. Egészen sokáig várt, de miután órákon át nem csörrent meg a telefonja, mégis írt neki. Szüksége volt egy visszajelzésre, Sárával pedig annyira természetnek tűnt chaten beszélgetni.

Azt hiszem, rájöttem, miért látom a fát. Az anyám a fenti világból jöhetett – írta meg a tömör üzenetet.

VIII.

Vasorrú fáradtan dőlt hátra a drága bőrfotelban. Egy belvárosi irodában ült, ahol a többiek a tárgyalóasztal körül még mindig kábán bámulták a plafont, miközben dolgozott a fejükben a rájuk rótt átoksorozat. A bába egy napja folyamatosan csak embereket bűvölt: vállalatigazgatókat, vezetőket, tanácstagokat, befolyásos embereket, hogy elhitesse velük, Gömböcz úr mindig is a tulajdonos vagy a leggazdagabb részvényes volt.

Nem számítottak hatalmas cégeknek, országosan alig ismerték a legtöbbit, de kiindulásnak ez is jó alap volt. A bába felvette a hosszú tárgyalóasztalról az ottfelejtett kávéját. Egy jellegtelen, fehér bögrében hozta neki egy asszisztens pár órával korábban. Vasorrú feketén és cukor nélkül kérte, mint mindig. Ahogy belekortyolt a kihűlt kávéba, majdnem ki is köpte. Meglepte, milyen gyenge, ráadásul rettenetes az íze is, és magában elkönyvelte, hogy ez valamelyest megmagyarázza, miért dőlnek ki olyan hamar a cégvezetők körülötte.

Nem egy elegáns iroda, állapította meg magában, ahogyan az előzőek sem voltak azok, ahol korábban átvette az irányítást. A falak mind fehérek, néhány

növénnyel kívül semmi díszítés, semmi fantázia, a padlószőnyegből bűdös, állott szag terjeng, mint amit ezer éve nem takarítottak. Annyi baj legyen, gondolta Vasorrú, neki többet már nem kell idejönnie, Gömböcz úr innen már át tudja venni az irányítást, és hozzákezdhet ahhoz, amihez a leginkább ért: könnyörtelenül felfalni mindent és mindenkit, akár a nála nagyobbakat is.

•

Gömböcz úr egy másik, a nevére írt új cég irodájában várakozott, és egy laptopon folyamatosan olvasott. Őt egyáltalán nem érdekelt a helyiség berendezése, csakis az, hogy mihez kezdhet a hatalmával. Ennek ellenére a saját megjelenésére nagyon ügyelt. Míg a bába a bűbájit szűrte, kihasználta az időt, és egy drága öltönyt vásárolt magának. Szeretett volna valami finomabb anyagból szabatni inkább, de erre egyelőre várnia kellett. Majd ha legyőzték a tündéretket, mondogatta magának. Néhány hét, és olyan ruhákban járhat, amilyenekben akar. Addig is sokkal fontosabb volt, hogy minél többet megtanuljon a lenti világ működéséről.

Mire megkapta az üzenetet, hogy a vállalatok a tervek szerint a rendelkezésére állnak, úgy tűnt, minden ismeretet megszerzett, amire az induláshoz szüksége van. A kimerült Vasorrú pihenni tért, és innentől Gömböcz úr maga vette a kezébe a dolgokat.

Végignézett a hét, erőtől duzzadó emberén, akik úgy hasonlítottak egymásra, mint hét testvér. Mind elszántak, jó kiállításúak, és ha nem is túl okosak, de roppant hűségesek, olyanok, akik vakon követték a parancsát, és neki egyelőre nem is volt többre szüksége. Az egyiket megtette sofőrnek, még egy tányérsapkát is szereztek neki, mint a régi filmekben. Egy nőt és egy férfit testőrnek állított maga mellé, ők könnyen elrejtethető pisztolyokat is kaptak, egy másik párost pedig kinevezett ügyvédnek, és bár a szerződéseit nem ők intézték, hiszen még olvasni sem tudtak, arra nagyon ügyelt, hogy külsőleg legalább hitelesek legyenek, még elegáns bőrmappákat is vásárolt nekik, hogy fontosabbnak látszszanak. Egy férfit titkárnak tett meg, ő szintén hasonló átalakításon esett át, mint az ügyvédek, a hetedik nőt pedig, aki a legcsillogóbb tekintetű volt mind közül, megválasztotta maga mellé csendestársnak. A többiekkel ellentétben neki kényelmes, de drága ruhákat vásároltak, azt a hatást keltve, mintha egy gazdag, ráérős üzletasszony lenne, aki épp szabadságon van, de azért tud időt szakítani a céges feladataira.

– Olyan csendes leszel – fenyegette meg a puha virsliujjával Gömböcz úr –, hogy ha megszólalsz, kivágatom a nyelvedet Vasorrúval, értetted?

A nő értette, és csak egy apró biccentéssel válaszolt.

– Helyes – mosolygott elégedetten Gömböcz úr, majd elküldte a sofőrt, hogy vegyen egy akkora fekete furgont, amiben mindannyian kényelmesen elférnek.

– Olyat – figyelmeztette a férfit –, amiben Vasorrú is elfér, ha valamiért velünk kellene jönnie. Legyen benne minden, ami kell, lássák, hogy nem egy szegény ember szekere – közölte, majd az ügyvédekhez fordult. – Készítsétek elő a szerződéseket, amikről beszéltünk, hogy a Gömböcz és Társa Zrt. minél gyorsabban fejlődessen. Reggelre, mire ahhoz a Jánoshoz megyünk, már legyenek készen a papírok. A titkár segít gépelni, ha kell – adta ki az utasítást, majd az egyik testőrére nézett. – Hozz nekem egy kávét. Sok tejjel és annyi cukorral, ami fel sem tud benne oldódni. És ne felejtse el a kiskanalat, meg az aprósüteményt sem.

IX.

Miközben Jancsi a szülei fotóját tanulmányozta, és a varázslásán tűnődött, Sára a gondolataiba mélyedve ücsörgött az anyja emeleti szobájában. A berendezés egyszerű volt, de elegáns, a falak fehérek, a bútorok feketék. A polcokon kevés könyv volt, azok is régiak, és valami idegen, mások számára ismeretlen nyelven íródtak. Az emberek biztosan meglepődtek volna, miért laknak ilyen ingerszegény, gyászos hangulatú lakásban, de persze soha nem fogadtak vendégeket.

A lány néha szeretett a fenti helyiségben időzni. Bár a saját szobájában jobban érezte magát, az emeleten több volt a tér, és kényelmesebbek voltak a bútorok. Most is a hosszú bőrkanapén feküdt, a plafont bámulta, és időnként szórakozottan a telefonjára nézett. Jancsi nem jelentkezett, pont, ahogy kérte tőle. Sára azért rohant el olyan hirtelen, hogy ne kelljen több kérdésre válaszolnia, és hogy átgondolhassa az elmúlt napok történéseit. Tudta, hogy a küldetése egyelőre sikeres, bár rettenetesen ironikusnak találta, hogy Jancsi nélküle is leesett volna a fáról. Sőt, ha nem segít neki, talán még össze is törí magát, és azzal, hogy kórházba kerül, megspórolja Vasorrúnak a munkát, amit az

eltüntetésébe fektet. Az anyja legalábbis említett valami ilyesmi átkot, amely szerint ha valaki leesik a fáról, az száz napra lesántul. Mindenesetre innen már csak idő kérdése volt, hogy a bába és a csapata befejezzék az első lépést. Jancsit a biztonság kedvéért még el kellett intézniük, hiszen a fiú lent ragadva is veszélyessé válhat, ha végül mégis varázserővel bír.

Sára örült, hogy nem érkezett új üzenete, ugyanakkor kicsit bánta is. Nehezebbre esett bevallani, de hiányzott neki Jancsi kedvessége, a sok energiája, és hogy a fiút komolyan érdekelte a véleménye. Olyan természetességgel vonta be Sárát az életébe, mint aki-nek eszébe sem jut a másikról, hogy ártani akar neki. A lány valódi barátok nélkül nőtt fel, az anyjától pedig azt tanulta, az őszinteség gyengévé tesz. Ehhez képest Jancsi figyelme egészen új élmény volt, és Sára számára egyre jobban megnehezítette a küldetést.

Talán lassan mégis írhatna neki – gondolta. Csak azért, hogy továbbra is az ellenőrzése alatt tartsa. Taktikából, tette magában gyorsan hozzá, mintha attól tartana, hogy az anyja távolról is képes lehet olvasni a gondolataiban. Amikor azonban a telefonért nyúlt, égzengés rázta meg a lakást. Valaki olyan durván verte a bejárati ajtót, mintha be akarná törni, a falakról visszaverődő hangok pedig tovább erősítették a robajt.

Sára összerezzen, de rögtön el is szégyellte magát, hiszen egy bába nem félhet semmitől. Vajon ki lehet az? Egy naiv betörő, aki nem tudja, hová tévedt? Egy

gonosztevő, akit az anyja küldött, csak még nem ismeri jól a kopogást? Vagy még rosszabb, egy tündér, aki rájött a tervükre, és most eljött érte, hogy Tündérország börtönébe hurcolja? Akárki állt is odalenn, Sára nem tétovázhatott sokáig, mert az ajtót egyre erősebben ütötték. Összeszedte magát, gyorsan végiggondolt pár lehetséges átkot, tűzgömböt, széllökést, békává változtatást, bénítást, amivel felveheti a harcot akár több betolakodóval szemben is, majd az előszobába sietett, és a helyiség túloldaláról egy varázsintéssel kinyitotta az ajtót.

Ugrásra készen várt, ám végül mégsem támadott. Az ajtóban nem betörők vagy gonosztevők álltak, csak az apja, aki viszont tajtékozott a dühtől.

– Hol van az anyád? – harsogta, ahogy belépett. Akárki más lett volna, Sára vállalja a küzdelmet, a dühös apja láttán azonban földbe gyökerezett a lába. Meg sem bírt szólalni, csak a fejét rázta, hogy nincs itthon más rajta kívül.

– Most láttam... Egy órája értem Pestre... Vidéken volt munkám... Mióta? – kapkodta a levegőt dühében Misó.

– Mi a baj? – kérdezte nagy nehezen, remegő hangon a lány. Újra a szülei veszekedését hallgató, riadt kislánynak érezte magát, és ugyanúgy kezdett görcsbe feszülni a gyomra, mint ötévesen.

Amikor utoljára ilyennek látta az apját, még együtt éltek, és a szülei folyton egymást marták. Iszonyú

veszekedések voltak, gyakran szó szerint szikrázott a levegő az anyja körül. Vasorrú folyton azzal fenyegetőzött, hogy gyíkká, fává, sziklává változtatja Misót, a férfi pedig, nem lévén varázsereje, a hangját emelte fel, és dühösen csapkodta az asztalt, törte a tányérokat, dobálta a keze ügyébe eső tárgyakat. Sárát persze soha, egyikük sem bántotta, a lány azonban a legtöbbször mindent hallott a szobájából, és minden alkalommal rettegett, hogy a szülei bántani fogják egymást. Félt, hogy talán mégis miatta veszekednek, és egyszer csak rátöri valamelyikük az ajtót, és kérdőre vonja valami olyanért, amit el sem követett. Valósággal megkönnyebbült, amikor végre elváltak.

Azóta sok minden változott. Misó a válasz után többé nem emelte fel a hangját a lánya előtt, a vele töltött hétvégéken pedig nyugodt, jó kedélyű mintaapaként viselkedett. Nem voltak varázslecek, szabadon lehetett hamburgert enni, hat után is kapott fagyit, és nem kellett szó szerint az álmából felkelve is kérdésekre válaszolnia a fenti világgal kapcsolatban. Sőt, az apja annyira igyekezett új emberré válni, hogy szóba sem hozta többé Tündérországot. Sára lassan eltemette magában a veszekedések emlékét, megszerette az apjával töltött lopott időt, és ahogy egyre nagyobb lett, az egész, ordítózásokkal teli időszakot betudta annak, hogy a szülei nem illettek egymáshoz.

Most azonban, hogy az apja újra magából kikelve járkált fel-alá a lakásban, az egykori feleségét keresve,

miközben szitkozódott, összefüggéstelenül magyarázott, Sárát előntötte a gyerekkori félelem, és az sem számított, hogy már könnyedén leszerelhetné az apját. Pontosan ott állt, ahol hét-nyolc évvel azelőtt az anyja, és pontosan ugyanúgy ordított vele az apja, mint akkor Vasorrúval.

– Mi a baj, mi a baj? Hogyhogy mi a baj? – kiabált a férfi, rá sem nézve Sárára. Fellesett a lépcsőfeljárón át az emeletre, majd miután meggyőződött róla, hogy a volt felesége sehonnan sem fog előkerülni, végre a lánya szemébe nézett.

Sára pontosan ugyanúgy nézett rá, mint gyerekkorában, amikor Misó a nagy viták után felment hozzá, hogy megnyugtassa. A szemében félelem tükröződött, a szája széle remegett, a karját pedig szorosán a mellkasához húzva védte magát. A férfi megütöközött a látványon, és az előbbi erő, amivel akár a falakat is le tudta volna bontani dühében, most kiszaladt belőle.

– Nincs itthon, igaz? – kérdezte erőltetett nyugalommal.

– Dolga van – felelte nagy nehezen Sára.

– Ne haragudj, én nem... Csak... – próbálkozott a férfi, de a lánya nem reagált. – A fa miatt akartam vele beszélni – magyarázkodott ügyetlenül. – Mióta van ott?

Sára, ahogy az apja dührohama csillapodni látszott, lassan visszanyerte a lélekjelenlétét. Eddig folyamatosan magát nyugtatta, mondogatta magában, hogy az apja nem akar ártani neki, pont, mint gyerekkorában

is. De nem is tudna, jutott az eszébe, ez azonban már nem a gyerekkori Sára mantrája volt, hanem Hollóé, a bábatanoncé, aki számtalan átkot ismert, amivel az apját lefegyverezheti.

– Már Pest határából látszik – folytatta Misó.

– Néhány napja – suttogta Sára.

A férfi megkönnyebbült a felelet hallatán, de félreértette a helyzetet. Azt hitte, azzal, hogy a lánya válaszolt, most már újra minden rendben lesz kettejük között.

– Anyád ültette, igaz? – faggatta tovább erőltetett nyugalommal.

– Nem pont ő... – próbált válaszolni Sára, de az apja már közbe is vágott.

– Persze, csak tündér vetheti el a magokat – bólogatott bőszen Misó. – De az ő keze van benne, ebben biztos vagyok. Végig tudtam, hogy van valami terve – mondta gondterhelten, majd lerogyott egy székre a konyhában.

Sára továbbra sem ment hozzá közelebb.

– Csak téged féltelek – mentegetőzött a férfi, ahogy egyre jobban oszlanı kezdett a fekete köd a szeme elöl.

– Engem nem kell – felelte dacosan Sára, akiből a féltés szó azonnal kiváltotta az ellenállást.

– Tudom, hogy nem – próbált mosolyogni az apja. – Az édesanyád bábának nevelt a kezdetektől fogva.

– És bába is vagyok – közölte egyre ingerültebben a lány. Lassan visszatért belé az élet, és eszébe

jutottak a gyerekkori fogadkozásai is, hogy soha többé nem hagyja magát, ha ingerülten beszélnek vele a szülei. Az anyjával azóta többször is összeveszett már, egyszer kis híján a lakást is felgyújtották egy eltérített tűzgolyóval, de az apja a különköltözés óta még csak le sem szidta semmiért.

– Elmondod, hogy került egy égig érő fa Budapestre? – kérte Misó, próbálva ezúttal sokkal kedvesebb lenni, de Sára átlátott rajta.

– Anya semmibe nem avatott be, igaz? Fogalmad sincs, mit tervez, pedig már akkor elkezdte, amikor még együtt voltatok – vágta hozzá Sára, akiben egyre jobban forrtak az indulatok.

– Szóval tényleg édesanyád miatt történt. Rádásul van egy terve is.

– Francba – suttogta Sára, aki rájött, hogy elszólta magát.

– Bármit tervez, biztos vagyok benne, hogy komoly feladatot adott neked – folytatta békülékeny hangon Misó, aki most a lány hiúságára próbált hatni.

– És ha igen? Biztosan nem véletlenül nem tudsz róla semmit.

– Azt tudom, hogy Vasorrú nagyon veszélyes bába. És akármi is a terve, én már nem tudom megakadályozni. Egészen biztos vagyok benne, hogy ő intézte úgy, hogy vidéken legyen dolgom. Azt viszont nem hiszem, hogy visszamenne Tündérországba, hiszen gyűlölt odafenn élni – töprengett tovább.

– Most tényleg megpróbálsz magadtól kitalálni, mi a terv? – kérdezte cinikusan a lány.

– Te nem fogod elmondani, nem igaz?

– Nem hát – makacsolta meg magát Sára.

Misó azonban megkönnyebbülten nyugtázta, hogy a lánya végre leült vele egy asztalhoz.

– Szóval ha ő nem megy vissza, legalábbis nem örökre, akkor valakinek le kell jönnie. De az idő szűkös, és a fát a tündérek is észrevehetik – folytatta előredőlve a férfi. Sára nem válaszolt, de nem is ellenkezett, Misó pedig a lánya szűkre összehúzott szemén át is látta, hogy jó nyomon halad. – Szövetségeseket keres, igaz? Csak addig megy fel, amíg le tud hozni másokat. De vajon kiket? A farkast és a rókát nem nehéz megtalálni, de ők elég szeszélyesek, a kiscigányokat viszont egészen biztosan maga mellé állítja, hiszen régi barátok, és talán még a sárkányok egyikét is eléri. Az ördöggel viszont anyád sem paktálna le. Különben is, már csak azért sem hozná le ide, mert tudja, hogy akkor nekem is végem. Azt talán még Vasorrú sem akarja igazán – merengett a férfi.

– Hogy érted azt, hogy véged? – vágott közbe Sára. Még mindig dühös volt, de a kíváncsisága erősebbnek bizonyult a haragjánál.

– Sosem meséltük, hogy kerültünk ide? – próbálta meg a témaváltással visszanyerni a lánya bizalmát Misó.

– Csak azt, hogy odafenn nem bírtátok a tündérek uralmát. Anya mindig erről panaszkodott.

– Tényleg nem mesélte el? Hát ez nagyon furcsa. Mindent megtanított neked arról, hogy működik a fenti világ, egy részét magam is hallottam még, de azt soha nem mesélte, miért jöttünk el onnan? Én sem mondtam?

– Apa, mi sosem beszélgetünk Tündérországról – emlékeztette Sára.

– Ez igaz. Akkor most bepótoljuk – közölte a férfi. – Lehet, hogy édesanyád direkt hallgatta el a történeteket, talán ez is a terve része. Azt azért biztosan említette, hogyan neveztek engem a fenti világban.

– Misónak – vont a vállát a lány.

– Együgyű Misónak – pontosított a férfi.

– De hát miért? Nem is igaz, hogy buta vagy. Bár anya sokszor ezt akarja velem elhiteni – vont össze a szemöldökét Sára.

– Igen, idelent elég jól vág az eszem. De ott fenn szinte csak ostobaságot műveltem. Még az ördöggel és a fiaival is összetűztem.

– Pont velük?

– Az ördögfiak nem túl eszesek, könnyű átverni őket. De csak egy ilyen együgyűnek, mint én jutna az eszébe kitolni velük, ugyanis előbb-utóbb rájönnek, hogy kicselezték őket, és akkor éktelen haragra gerjednek, és az apjuk mindent megtesz, hogy bosszút álljon.

– Előle menekültél?

– Igen. Már éppen rám talált volna, amikor láttam, hogy megnyílt a lejárati ajtó, én pedig gondolkodás nélkül

mászni kezdtem. Amikor leértem, a fa eltűnt, és én azt sem tudtam, miféle helyre kerültem. Édesanyád vett a pártfogásába.

– És ő hogy került ide?

– Régóta meg akarta ismerni a lenti világot. Jelzőbűbájt tett az átjáróhoz, hogy ha kinyílik, azonnal tudjon róla. Akkor is egy évig érő fán érkeztünk. Eredetileg egy tündér használta, de óvatlan volt, és nem vett észre minket.

– Ezt a részt már tudom – vágott közbe Sára. – A tündérherceg hozta az apja ítéletét a várandós testvérének.

– Ismered Jancsiék történetét? – lepődött meg Misó.

– Persze, de te honnan ismered?

– Velem figyeltette a fiút öt éves koráig. Azt akarta tudni, van-e valamilyen tündérképessége. Ezen veszünk össze először. Szerintem Jancsi csak egy gyerek, képességek nélkül.

Sára habozott, mennyit mondjon az apjának, de a férfi már ebből is sok mindent megértett.

– Vannak képességei, igaz? – nézett Misó a lányára.

– Nem sok. De a fát látja – adta meg magát Sára, de nem azért, hogy az apja kedvében járjon. Úgy tűnt, a férfi sokkal többet tud, mint mutatja, és a lány most már kíváncsi volt a történet azon felére is, amit az anyja valószínűleg elhallgatott előle. Különben is, nyugtatta meg magát, az apja ugyanis kitalálna lassan mindent magától is.

– És mit akar édesanyád azokkal a gazemberekkel?
– A kisgömböccel be akarja kebeleztetni Jancsi apjának a vállalkozását. Tönkre akarja őket tenni, hogy esélyük se legyen közbeavatkozni a későbbi tervébe. Ha végzett velük, fontos állami pozíciókat akar szerezni maguknak.
– Gömböccel akarja felzabáltatni az egész országot?
– Elsőre csak azt. Azután egyre többet és többet, majd egész Európát, utána pedig addig fog menni, amíg a világot az uralma alá nem hajtja.
– De minek?
– Hadsereget akar.
– Mi a fenének neki ekkora hadsereg? Csak nem akar szembeszállni a tündérrirályal?
– Ha az embereket a fenti világ urai ellen tudja hangolni, és legyőzi a tündérrirályt, értem jön, és egyesítjük a két világot – mondta büszkén Sára.
– Érted megy? Hová?
– Amíg a terv zajlik, én leszek Tündérország bábája.
– Hogy micsoda? Én ezt soha nem engedem meg! – háborodott fel újra Misó.
– Csak hogy tudd, senki sem kérte az engedélyed! – csattant fel most már Sára is. – A nevem Holló lesz, és nemsokára felmászom a fa tetejére! – Most a lányon volt a sor, hogy kiabáljon.
– Szóval bábaneved is van már – kapott a fejéhez az apja. – De ugye nem ígértél meg semmit? Nem mondtál ki semmi fogadalmat? – kiabált ő is kétségbeesésében.

– Vállaltam mindent! – vágta rá Sára.
– Anélkül, hogy megkérdezted, mi az a minden?
– Elnyerik a méltó büntetésüket, akik ellenem szegülnek, és felügyelem a rendet az Óperenciás-tengeren innen és túl – szavalta a betanult szöveget a lány.
– Sára... – sóhajtott nagyot szomorúan a férfi. – Emlékezz a mesékre. A szabályokra.
– Melyikekre? – kérdezte dühösen a lány. – Tudok egy csomó átkot, bűbájt és varázstáncot, tudom, ki kicsoda, kinek hogyan járjak túl az eszén, tudom, mit kell tenni az égis erő fával, fogalmam sincs, hogy a sok száz szabály közül épp mit akarsz tudni – oktatta ki az apját.
– Tudod, miért nem akartam eredetileg visszamenni, mielőtt te megszülettél?
– Mert újra együgyű lennél? – vágta a fejéhez Sára.
– Nem, az nem zavarna igazán, hiszen nem tudnám, mit felejtettem el. Hogy is mondjam... – sóhajtott nagyot a férfi. – Ahogyan a lenti világban, úgy a fentiben is vannak szabályok, amiket nem tudsz megkerülni. Olyanok, mint az, hogy itt nem beszélnek az állatok, nem kaphat fel egy madár, hogy elrejtessen valahol és így tovább.
– Igen, ezeket tudom – türelmetlenkedett Sára, de Misó azért folytatta.
– Sokáig féltem, hogy ha hazamegyek, az ördög megkeres és széjjeltép – magyarázta, és a hangja újra csendesebbé vált. – Mostanra azonban tudom, hogy nem teheti. Sőt, együgyűségemben is túljárnék az eszén.

– Hogyhogy?
– Mert az a szabály, hogy veszítenie kell. Hiába ő a legerősebb, a jót vagy az együgyűt soha nem győzheti le. A jó mindig elnyeri a méltó jutalmát, a herceg a hercegnőt, a szegény legény a fele királyságot, a gonosz a büntetését, így van kitalálva, amióta világ a világ.
– Nem értem – csattant fel idegesen a lány.
– Ha édesanyád helyébe lépsz odafenn, soha nem győzhetsz le senkit, csupán egyike leszel a gonosztevőknek.
– De nekem saját nevem van – húzta ki magát Sára. – Nem vagyok az anyám.
– A bába az bába, akárhogy hívják – legyintett csalódottan Misó. – Tényleg nem hittem, hogy Vasorrú annyira gonosz, hogy téged küldene maga helyett. Hihetetlen, mit tett vele a lenti világban szerzett ereje – rázta a fejét egyre Misó.
– De aztán felszabadítana.
– Biztos vagy benne? Azt sem mondta el neked, ki volt az apád régebben, miért gondolod, hogy meg fog menteni? Mindig csak magára és a nagy terveire gondol! Mi lesz, ha csak elzárja az utat a tündérr király elől, mert nem meri vállalni az összecsapást? Vagy ha nem bírnak egymással, és megegyeznek valahogy, felosztják egymás között a világokat, te pedig örökre ott ragadsz? – kérdezte, a lánya pedig hirtelen nem tudott mit felelni.

– Annyira sajnálom, Sára, hogy nem láttam át rajta hamarabb – folytatta csendesen némi hallgatás után. – Tudnom kellett volna már az elejétől fogva, hogy édesanyád nem csak kedvtelésből tanít a bábaságra. Ugyanolyan együgyű vagyok itt is, mint Tündérországbán – ostromozta magát Misó, és Sára most azt kívánta, bár inkább toporzékolna.

– De én megfogadtam, hogy felmegyek – habogta bizonytalanul a lány, akit az új információk egészen összezavartak.

– Talán mégis segíthetek megakadályozni – mondta most eltökélten az apja. – Le tudjuk győzni őket, elrejtőzünk, kitalálunk valamit – fogadkozott.

– De mit? És egyébként is, ő az anyám. Sosem tenne velem ilyet – bizonygatta Sára.

– Jancsit és a családját szó nélkül tönkre fogja tenni – emlékeztette Misó.

– De ők idegenek – rázta a fejét Sára, de egy hang azt suttogta a lelke mélyén, hogy Jancsi azért annyira nem idegen már.

– Most azonnal indulhatunk. Sőt, induljunk is el! – közölte a férfi. – Ne is hozz semmit, majd veszünk mindent útközben. Minél hamarabb útra kelünk, annál több az esélyünk.

– Nem – rázta meg a fejét Sára.

Az apja újra felkelt az asztaltól, és megint irányítani akart. Meg akarta mondani, mi legyen, és nem tűrve

ellentmondást, nem hagyva időt a lányának, hogy átgondolja a hallottakat, már fel is pattant.

– Ne vacakolj, gyere! – kérlelte Misó, és a lánya karja felé nyúlt.

– Azt mondtam, nem – közölte a lány, és elkapta a karját az apja elől. Újra eszébe jutott, milyen megalázva érezte magát pár perccel ezelőtt, és úgy döntött, nem hagyja, hogy ez megismétlődjön. – Én leszek Holló, Tündérország bábája, amíg az anyám értem nem jön – közölte hidegen. – Évek óta mindennap ezt a tervet tökéletesítjük. Te hol voltál? Elvittél párszor fagyizni? Most pedig közlöd, hogy gonosz az anyám, és hogy én is az vagyok?

– Sára, kérlek! – próbálta engesztelni a férfi, de már hiába.

– Menj innen! – rivallt rá a lány, mire kicsapódott a bejárati ajtó, Misó pedig, mint akit a szél kap fel, háttal az ajtó felé suhant.

– Ne csináld! – kérte az ajtófélfába kapaszkodva, de a hatalmas férfi, mintha csak tollpihe volna, a következő lökéstől egészen a járdáig repült. Sára a mutatójaja legyintésével vágta be utána az ajtót.

Misó hasztalanul kiabált a lánya után az ablakon át, Sára ugyanis zajszűrő bűbájt bocsátott a házra, így semmi sem hatolt át abból, amit a férfi mondani akart. Az apjának nem jutott jobb az eszébe, rövid üzenetet írt a telefonján, amit Sára akkor is lát majd a kijelzőn, ha nem nyitja meg az alkalmazást.

*Ne feledd, hogy félig az apád lánya vagy.
Ugyanannyi jóság van benned, mint bábavér.*

Misó állt még egy darabig a ház előtt, majd csalódottan a kocsijához indult.

Sára még zihálva állt egy darabig a konyhában, majd miután megnyugodott kissé, megmosakodott a hideg, fekete csempével borított fürdőszobában, és az arcát vizsgálta a tükörben. Nem érezte jól magát. A legszívesebben abban a meleg otthonban lett volna, amilyennek Jancsiék lakása tűnt. A lakásban, ami hamarosan a kisgömböcé lesz, jutott az eszébe. A telefonjára pillantott, hátha Jancsi írt közben, de látta, hogy csak az apja kereste. El is olvasta az üzenetet, de még mindig mérges volt rá, így a szavak nem jutottak el a tudatáig. Mi a fenét jelent az, hogy félig az apád lánya vagy? Már éppen eltette volna a mobilt, amikor az anyja hívta.

– Van fejlemény? – kérdezte köszönés helyett élesen. A hangjából Sára hatalmas fáradtságot és türelmetlen élt hallott ki.

– Minden halad a terv szerint – próbált kitérni a lány. Iszonyúan fáradt volt, és még mindig zavarosak voltak a gondolatai, de nem árulhatta el magát. Ha hazudik vagy mellébeszél, az anyja azonnal észreveszi.

– Helyes. Felmászott a fára?

– Nem – vágta rá Sára. Már épp elmesélte volna, milyen ügyesen megakadályozta benne, de aztán mégis

hallgatott. Valójában az anyjára is haragudott, amiért eltitkolt előle fontos információkat, mintha mégsem bízna benne. Hiszen minap adott neki bábanevet, mégis, a legnehezebb varázslatok soha nem mutatta meg, és ezek szerint azt sem mondta el, hogy pontosan mire számíthat, ha felmászik Tündérországba. Ráadásul éppen Vasorrú tanította meg neki, hogy ha nem egyértelmű a helyzet, amibe keveredett, tartsa meg a stratégiai fontos információkat, és csak akkor mutassa meg a lapjait, ha már biztos a dolgában.

– Ott vagy?

– Persze.

– Történt valami rendkívüli? – sürgette a bába.

– Nem tud róla, hogy az anyám a Vasorrú bába, sem azt, hogy tönkre akarják tenni a családját – felelte dacosan a lány, majd megszeppent, mit fog szólni ehhez a hangnemhez az anyja.

– Megváltozott a hangod.

– Igen?

– Tetszik nekem. Most már elérhető vagyok, ha bármi történik, azonnal értesíts.

– Rendben – mondta Sára, és letette a telefont.

Jobban ment, mint várta, és az anyja dicsérete sem került el a figyelmét. De továbbra sem tudta, mitévő legyen Jancsival kapcsolatban. Éppen azon gondolkodott, hogy most már tényleg ír neki pár sort, nehogy megszakadjon a kapcsolat, amikor megkapta a fiú üzenetét:

Azt hiszem, rájöttem, miért látom a fát. Az anyám a fenti világból jöhetett.

Sára arcából kiszaladt a vér. Nem hiányzott neki még egy bonyodalom.

Basszus – írta vissza, és közben hangosan is kimondta. – Holnap átmegegyek, oké?

A legjobb, ha egyelőre nem folytatják ezt a beszélgetést, még a végén a lány akár véletlenül is egyre közelebb vezetné Jancsit az igazsághoz. Muszáj egy kicsit lenyugodnia, mielőtt kitalálja a következő lépést.

Sára abban bízott, egy kiadós alvás után reggel majd tisztábban fog látni, de egész éjjel álmatlanul forgolódott az ágyában. Újra és újra az esti események jártak az eszében. Az apja kirohanása, majd a magyarázata arról, mi történhet, ha bábaként átveszi az anyja helyét. Az anyja gátlástalan terve Jancsiék tönkretételére, ami most idegen, szomorú érzéseket keltett benne. Jancsi bizalma, amivel megajándékozta őt, alig néhány napnyi ismeretség után. Sárának fogalma sem volt, mit kezdjen a helyzettel: az anyjára hallgasson, ahogy eddig, az apja intését kövesse, ami szerint Vasorrú csak kihasználja, vagy a fiúra legyen tekintettel, akiben legalább ennyi nehéz kérdés kavarg, és a megoldást pont attól várja, aki tönkre fogja tenni az életét? Akárhogy is, ez nem egy kezdő banyának való feladat volt.

X.

Mire János hazaért, Jancsi már aludt. A férfinak nagyon nehéz napja volt, ráadásul korán kelt, és sokfelé járt az országban. Délutánra úgy érezte, nem bír tovább vezetni, és szobát vett ki egy út menti fogadóban, hogy aludjon egy-két órát. Az ébresztőt azonban még félálomban kinyomta, és mire felébredt, már este tíz is elmúlt.

A fiára gondolt, akit megint napok óta nem látott, és arra jutott, a héten nem dolgozik többet. Ennyit a cég is kibír. A cég tulajdonképpen kibír bármit, jutott az eszébe. A tündérkirály, amikor megtudta, hogy a lánya, aki titokban néhány hétre a lenti világba szökött, és gyermeket vár egy embertől, éktelen haragra gerjedt, és követként leküldte Leventét, Ilona testvérét, hogy adja át atyai és egyben uralkodói üzenetét. A parancs szerint Ilonának a szülés után azonnal haza kellett mennie, a fiúnak pedig a lenti világban kellett felnőnie egészen addig, amíg egyértelműen ki nem derül, örökölte-e a tündérek erejét. Megígérte, hogy bűbájjal biztosítja Jánosnak a vállalkozása sikerét, ami addig épphogy meg tudott maradni. Így a király azt érezhette, méltó körülményeket biztosított az unokájának a kastélyan

kívül is. János ennek ellenére ugyanúgy dolgozott, sőt kétszeresen is, mint korábban. Soha nem szerette, ha helyette oldják meg a feladatokat, ráadásul minden egyes sikeres üzleti tárgyalás után dühöt és csalódottságot érzett, amiért nem tudta biztosan, ki miatt sikerült nyélbe ütni. Úgy érezte, a bűbájjal elvettek tőle valamit, ahogyan elvették a legkisebb gyermeke anyját is.

•

Jancsi eredetileg meg akarta várni az apját, hogy kifaggassa az anyjáról, de az elmúlt napok izgalmai és a végigchatelt előző éjszaka egyre álmosabbá tették. Miután megírta Sárának, amit megsejtett az anyjáról, ruhástól, mobillal a kezében elaludt, és még arra sem ébredt fel, amikor az apja rénsyire nyitotta az ajtót.

A fiú csak az egész lakást belengő sült szalonna illátára kelt ki az ágyból. Meg sem próbált ellenállni neki, át sem öltözve, az előző napi ruhájában botorkált le a lépcsőn, hogy utánanézzon, szerezhet-e belőle.

– Jó reggelt – mondta félig beleásítva a köszönésbe.

Az apja szokatlan derűvel sürgött-forgott a konyhában, úgy sütötte a szalonnás tojást, mintha séf volna, és a kritikusokat lenyűgöző, mindent eldöntő fogáson dolgozna. Külön kis edényben kikészítve állt a felvert, befűszerezett tojás, újabb tányéron sorakoztak a keményre sütött szalonnadarabok, egy kosárkában az aranybar-ná pirítóások, egy fazékban tej melegegett a kakaóhoz,

a vízforralóban lobogott a víz a teához, és egy öblös üvegkancsóban, amit Jancsi még soha nem látott, százszázalékos narancslé várta, hogy poharakba kerüljön.

– Csak holnap lesz a születésnapom – szökött bizonytalanul Jancsi.

– És az apád nem süthet neked villásreggelit csak úgy? – felelte tettetett sértettséggel János.

– Nem kell dolgozni menned?

– Nem tudtam, hogy te vagy a főnököm.

– Ha-ha – közölte a fiú nevetés nélkül, majd leült az egyik kikészített tányérhoz.

– Hogy kéred a tojást?

– Jól átsütve – válaszolta Jancsi, aki tudta, hogy az apja nem is képes másként elkészíteni. Addigi élete során a férfi megkérdezte már néhányszor, hogyan kéri az omlettet, de akármit felelt a fiú, mindig kissé odaéve kapta meg az adagját.

Jancsi el akarta mondani az előző esti gondolatait, de míg a holdfénynél minden logikusnak és sürgősnek tűnt, a napvilágnál kissé elbizonytalanodott. Mégis csak vad dolog, hogy lát egy égig érő fát, és hogy a halottnak hitt édesanyja életben van egy másik világban, ráadásul készült róla egy fotó, amin csak neki jelenik meg. Még annak ellenére sem volt teljesen biztos a dolgában, hogy Sára a látottak nagy részét megerősítette. Jancsi óvatosan kinézett a teraszajtó üvegén, de a fa még mindig ott állt. Ébredéskor a fényképet is ellenőrizte, az anyja pedig ugyanúgy az apja mellett

ült, mint előző este. Az is valami, tűnődött, hogy aznap reggelre nem nőtt tovább, és Dani cuccai nem lettek kicsik rá az éjszaka alatt.

Jancsi úgy döntött, inkább reggeli után hozakodik elő a témával, tele gyomorral talán mindkettlen jobban megbirkóznak vele. A tíztojásos omlett éppen elfogyott, János kávé készített elő a kotyogóshoz, a fiú pedig álmosan kavargatta a kakaó aljára ülepedett sűrűjét, miközben a mondandóját próbálta úgy összegyúrni a fejében, hogy értelme is legyen, amikor különös hangokra lett figyelmes, mintha szárnycsapások közeledtét hallaná. Felkelt, hogy utánanézzon, ám az ablakon át Sárát látta meg váratlanul. A lány teljes erőbedobással hajtotta az emelkedőn a gördeszkáját, Jancsi pedig szó nélkül kiszaladt, hogy kinyissa a kaput a ziháló barátjának.

János az ablakból figyelte őket, és azon tűnődött, vajon ki ez a lány, és hogy be lesz-e neki mutatva.

– Valamit el kell mondanom – kapkodta a levegőt Sára, amikor hallótávolságba ért, de nem bírta végigmondani, muszáj volt megkapaszkodnia a kapuban. Reggelig hánykolódott az ágyban, szinte semmit nem aludt, és a végén már csak azt várta, hogy felkeljen a nap, és átmelessen Jancsihoz, hogy mindent elmondjon neki. Maga sem hitte, hogy ennyire kötődni fog ehhez a fiúhoz. Mivel soha nem voltak igazi barátai, nem tudta, miről marad le. Most azonban, hogy Jancsi feltelesen bizalmát élvezte, valami Sárában is megváltozott.

Eddig hidegen hagyta, miként érinti a lenti világot az, amire Vasorrúval készültek, amikor azonban maga elé képzelte a szenvedő fiú arcát, aki biztosan ki fog borulni, ha megtudja, hogy Sára elárulta, a lány émelegni kezdett. Ha az anyjának tényleg az a terve, hogy felküldi őt maga helyett bábának Tündérországba, hát legyen, szembeszáll bármilyen nehézséggel, döntötte el Sára, hiszen erre készült egész életében, és jár neki, hogy átvehesse a helyét, de azt nem hagyja, hogy közben Jancsinak is baja essen. Ha Vasorrút ennyire nem érdekli a lánya sorsa a fenti világban, akkor Holló bába miért foglalkozna azzal, mi lesz a régi banyával az emberek között? A régi banyával, aki csak bántotta egész gyerekkorában, aki nem engedte, hogy más gyerekekkel játsszon, akit nem lehetett megnevetetni, aki nem vigasztalta meg, ha sírt, mert a fájdalom csak a gyengéket teríti le, aki azt akarta, hogy a lánya kövesse mindenben, tegye pontosan ugyanazt, mint ő, öltözködjön, viselkedjen úgy, mint ő, és legyen kegyetlen, ha csak lehet, mert egy bábához ez illik. Sárában egymás után tódultak fel az elfojtott érzelmek és indulatok, az anya elégedetlen sóhajtásainak a hangja, a lemondó megjegyzései, a csalódott horkantásai, és úgy érezte, szinte nem maradt más vágya, mint hogy megmutassa, mennyivel több annál, mint amennyinek Vasorrú képzele.

Mindenekelőtt azonban le kellett győznie a budafoki emelkedőket a gördeszkájával, ami kialvatlanul sokkal komolyabb feladat volt, mint várta.

– Anyámról tudtál meg valamit, igaz? – kérdezte izgatottan Jancsi.

– Azt is meg kell beszélünk – bólogatott a lány.

– Gyere be, apának is jó lenne hallania. Szerintem valamit elhallgat előlem.

– Apád itthon van? – döbbsent meg Sára. – Nem a munkahelyén?

– Nincs igazán munkahelye, hacsak nem az autó. Egész nap jön-megy. De miért?

– Mert akkor idejönnek. Azt hittem, több időnk van – zihálta még mindig a térdére támaszkodva a lány.

– Mire? – fakadt ki Jancsi sértetten, hiszen nagyon fontos dolgot akart elmondani az édesanyjáról, Sárát azonban láthatóan jobban érdekelte a saját mondani-valója. A lány ráadásul hirtelen kihúzta magát, és úgy indult meg, mint aki hazatér, Jancsi pedig értetlenül követte.

– Apa, ő itt Sára – mutatta be, amikor az ajtónál utolérte.

– Nagyon örülök – fordult a lányhoz kedves mosollyal János. – Az iskolában ismerkedtetek meg?

– Nem, apa, ez most tök lényegtelen, a Duna-parton, de nagyon fontos dolgokat kellene ehelyett megbeszélünk – magyarázta a szemét forgatva Jancsi.

– Aha – jelentette ki az apja azzal a hangsúllyal, mint aki mindent ért, de valójában fogalma sincs semmiről.

– Jó napot! – köszönt tisztelettudóan a lány, majd bement a lakásba, lerúgta a cipőjét az előtérben, aztán a konyhába sietett, kivett egy régi üvegkorsót a szekrényből, teletöltötte a friss narancslével, és egy húzásra megitta. – Bocs, nagyon szomjas voltam – mondta nagyot sóhajtva az ital után.

– Jártál már nálunk? – csodálkozott a férfi, inkább a fiára nézve, mint a lányra, de Sára már rá is vágta:

– Nem is hinné, hányszor.

– Ülünk le mind egy kicsit – próbálta tisztázni a viszonyokat János, de épp hogy kihúzták a székeket, csengettek. – Ki a fene lehet, nem is tudja senki, hogy itthon vagyok. Vagy vártok még valaki? – vonta fel a szemöldökét a férfi, akiben egyre több kérdés sorakozott. Lehet, hogy hetek óta titkos házibulik zajlanak a házban? Ki kell majd kérdezni Gerzson bácsit, látott-e valamit, gondolta, és a kapuhoz indult.

– Ne tessék ajtót nyitni! – kiáltott fel Sára, de elkésett, János már kint állt a ház előtt.

Odakinn nem gyerekek álltak, hanem egy fekete kibusz, amiből ruganyos léptű kosztümes nők és széles vállú férfiak szálltak ki, majd legvégül egy nehézkes mozgású, kövér ember, aki kendővel törölgette a homlokáról csorgó izzadságot, és rövid utasításokat osztott a körülötte állóknak.

– Segíthetek? – kérdezte János a járdán ácsorgó csapattól.

– Szeretnék beszélni önnel – felelte az egyik nő magabiztosan, le sem véve a napszemüvegét.

– Velem? Biztosan engem keresnek? – gyanakodott János, mire a nő lejjebb húzta az ornyergén a napszemüvegét, és zavarba ejtő alaposággal végigmérte.

– Egészen biztos.

– Ma nem dolgozom, jöjjenek vissza hétfőn. Esetleg adjanak egy telefonszámot.

– Attól tartok, nem várhatunk – közölte most az egyik öltönyös, aki bár finom öltözéket viselt, Jánosnak nem kerülte el a figyelmét a széles, kemény ökle sem.

– A fiammal és a barátnőjével reggeliznénk éppen – próbálkozott tovább János. – A kormánytól vannak? – kérdezte a biztonság kedvéért, ahogy jobban szemügyre vette a furgont és a testőröket.

– Még nem – felelte ezúttal a kövér ember. – Ne haragudjon a kellemetlenségért, és az ügyvédek módora miatt – tette hozzá negédes hangon. – Engedje meg, hogy bemutatkozzam, Gömböcz úrnak hívnak – nyújtott kezét a férfi. János, ahogy megfogta az izzadt, puha tenyeret, viszolygást érzett, de gyakorlott üzletemberként arcizma sem rándult.

– Mit szeretnének tőlem? – kérdezte most már ingerülten János.

– Van egy fontos üzleti ajánlatunk. Talán bemehetnénk.

– Mind? – mutatott a férfi a hatalmas kíséretre.

– Igaz is. A testőreimre és a sofőrre nem lesz szükség. Ezek itt az ügyvédek, az ott a titkárom, ő pedig a csendestársam – mutatta be sorra a többieket Gömböcz úr. – Nélkülük többnyire tapodtat sem mozdulok, de most kivételt teszek – mosolygott bizalmasan. – Csak te és te gyere, a többiek várjanak meg a kocsiban – intézkedett az egyik ügyvédre és a titkárára mutatva, akik előrébb léptek, a többiek pedig szó nélkül visszaültek a kocsiba.

– A társa nem akar jönni? – lepődött meg János.

– Annyira csendes, hogy észre sem fogom venni a hiányát – nevetett a saját viccén Gömböcz úr, János pedig nem látva kiutat a helyzetből, beinvitálta őket.

Ahogy beértek, a konyha hirtelen nagyon szűkké vált. Jancsi végigmérte az érkezőket, és kényelmetlen érzés fogta el, de nem tudta megfogalmazni, miért. A korábbi szárnycsapásokat azonban már egészen közletről hallotta, mintha a szobába repült volna egy denevér. Egyre a forrását kereste, így nem is vette észre, hogy a mellette ülő Sára kimondottan elfehéredik.

– Jancsi, Sára, menjetek fel az emeletre, nemsokára végzünk – kérte az apa.

– Nocsak, te vagy a híres Sára, te pedig a még híresebb Jancsi – fordult feléjük Gömböcz úr. – Valójában örülök, hogy mind itt vagyunk, maradjanak itt a gyerekek is – rendelkezett, mintha otthon lenne.

– Mi ez az egész? Kik maguk? – háborodott fel most már János. – Ha nem mondják meg azonnal, hívom

a rendőrséget! – fenyegetőzött, mire a kövér ember felnevetett.

– És mit mond nekik? Hogy üzletet akarnak kötni önnel? Egy vállalkozóval? Inkább üljünk le mind, és hallgassa meg az ajánlatomat.

János ellen akart állni, mégis automatikusan azt tette, amit a másik mond. Rongybabaként zuhant a székebe, ahogyan Jancsi és a lány is, Gömböcz úr kísérete azonban állva maradt, mintha parancsra várának.

– Bár a megbízóm úgy véli, egyszerűen be kellene kebeleznem az ön kis vállalatát, én sokkal inkább azt gondolom, hogy egy fair ajánlattal többre mennénk, elvégre ez egy civilizált világ – kezdte Gömböcz úr.

– Ki a megbízója?

– Kérem, János, épphogy elkezdtem – emelte fel a puha tenyerét a másik. – Hajlandó vagyok méltányos árat ajánlani a cégéért, és ezen azt értem, hogy jócskán megfizetem az eszmei értékét is, hiszen tudom, hogy az egészszet a semmiből hozta létre. Annyi pénzt kínálok, amiből visszavonulhat, és kényelmesen élélhet a családjával.

– És miért tenne ilyet? – feszültek meg az izmok János karjában. Évtizedek óta tárgyalt emberekkel, és tisztában volt vele, hogy semmit sem adnak szívjóságából.

Jancsi még soha nem látta az apját ilyen helyzetben, így most csodálattal vegyes rémülettel figyelte, hogy egy egészen másik férfi ül mellette, mint akit eddig ismert.

– Természetesen nem adom ingyen – kedélyeskedett Gömböcz úr. – Cserébe egy fogadalmat kérek öntől és Jancsitól, hogy soha, semmilyen kapcsolatot nem létesítenek a fenti világgal.

– A fenti világgal? Évek óta nem hallottam róla – döbbsent meg a férfi, kiesve egy pillanatra a tárgyaláskor megszokott kemény szerepből. – Jancsi azt sem tudja, mi az – tette hozzá.

– Igazán? – nézett most a fiúra Gömböcz úr. – Mondd csak, Jancsi, azt a hatalmas fát sem látod az udvaron?

Jancsi remegett az izgalomtól és a dühtől, de nem félt az idegentől. Szeretett volna hazudni neki, de képtelen volt rá, ahogyan egész életében, így végül bólintott.

– De milyen fát? – nézett értetlenkedve a kert felé János.

– Az égig érő fát, amin a napokban érkezünk – felelte Gömböcz úr.

– Olyan, ami a fenti világba vezet? – elevenítette fel János az Ilonától hallottakat. – És te látod? – kérdezte most a fiát, mire Jancsi újra bólintott.

– Akartam szólni, apa – kezdte a fiú. – De nem voltál itthon, és hülyeségnek tűnt. Azt hittem, csak én látom...

– ...amíg nem jött Sára, igaz? – nevetett Gömböcz úr.

– Honnan ismeri? – nézett vele farkasszemet Jancsi, megdöbbsentve mindenkit a bátorságával.

– Még csak hírből, de hamarosan alaposabban is megismerkedünk, nem igaz, ifjú bába?

– Miféle bába? – kérdezte Jancsi most a lánytól.

– Ne hallgass rá! – kiáltotta a lány.

– Ugyan, most már nem kell alakoskodnod – intette le Gömböcz úr. – Mondd csak, Jancsi – fordult most a fiúhoz –, megpróbáltál már felmászni a fán, hogy találkozz édesanyáddal?

Jancsi nagyon szeretett volna hazudni, vagy legalább hallgatni, de valami láthatatlan erő mintha kihúzta volna belőle a szavakat.

– Akkor még nem tudtam, hogy életben lehet, csak fel akartam menni, hogy megnézzem, mi van ott. De megcsúsztam és leestem, úgyhogy nem mehetek fel többé.

– Megcsúsztál? – kérdezte gúnyosan Gömböcz úr. – Csak megcsúszott, Sára? Ezek szerint jól végezted a munkádat, és Jancsinak fel sem tűnt a varázslat, gratulálok – biccentett elismerően.

– Milyen munkád? – kérdezte elképedve a fiú, majd amikor a lány nem felelt, dühösen rákiáltott: – Azonnal mondj el mindent!

Sárában hirtelen az összes izom megfeszült. Érzett már hasonlót, amikor az anyja bűbájokat gyakorolt rajta. Próbált ellenállni, de a Jancsi felől érkező varázs minden törekvését félresöpörte. A lány annyira megdöbbsent, hogy egy pillanatra észre sem vette, hogy beszélni kezd:

– Csak azért barátkoztam veled, mert ez volt a feladat. Egész végig tudtam, hogy él az édesanyád,

mégsem mondtam el. Azért kellett elültetned a fát, hogy ezek itt lejöhessenek. Akit a mamámnak hiszel, valójában az anyám, és a fenti világban Vasorrú bába a neve – hadarta a lány. Még mindig elképedve hallgatta a saját szavait: Jancsiban ezek szerint feléledt a bűbáj, és ha egyelőre nem is tudatosan, de képes már használni az erejét. Valószínűleg még ő maga sem vette észre, hogy beszédre kényszerítette, sejtette meg a lány, és úgy vélte, jobb, ha Gömböcz úr és a többiek sem jönnek rá, mert ezen akár még a fiú élete is múlhat. Ha veszélyesnek ítélik, biztosan végeznek vele, ha ezek nem, hát a Vasorrú maga jön el érte.

– Bravó, nem gondoltam, hogy ennyire kegyetlen vagy, de hát Vasorrú lányától nem várhat az ember kevesebbet – tapsolt Gömböcz, aki nem vette észre, hogy Sára kényszerből vallotta be a bűneit. A lány úgy látta, a legtöbb, amit Jancsiért tehet, ha nem ellenkezik, és egyelőre megtartja magának, hogy aznap reggel valójában segíteni érkezett, és figyelmeztetni a veszélyre. Szeretett volna a szemébe nézni, hogy lássa, mit gondol, de Jancsi képtelen volt viszonzni a tekintetét.

– Szóval a fiam is lát bűbajos dolgokat, maguk pedig meg akarják akadályozni, hogy találkozzon az anyjával – próbálta összefoglalni János, akinek komoly erőfeszítésébe telt, hogy összeszedett maradjon. – Nem akarják, hogy értesítse a tündéreket, hogy itt vannak, igaz?

– Olyasmi.

– Miért kellene ebbe beleegyeznem? – próbált továbbra is a tárgyalási technikáinál maradni János, de közben nem tudta megállni, hogy ne küldjön egy szúrós pillantást Sára felé. Egyre nehezebben fékezte a haragját.

– Egyébként sincs esélye megakadályozni az egészet – vont vállat Gömböcz úr. – Egyszerűen tönkre is tehetjük önöket, ahogy Vasorrú szeretné. A vége ugyanaz lenne.

– Takarodjanak innen – állt fel végre János, aki nem tudta tovább leplezni a dühét. – Menjenek innen, mind. Te is, Sára – nézett a lányra. – Erősebb varázslat véd minket, mint amit maguk tönkre tudnak tenni – húzta ki magát.

– Még mindig az apósa bűbájában bízok, János? – kérdezte a körmét piszkálgatva Gömböcz úr. Higgadtan beszélt, mintha csak azt várná, hogy a másik rájöjjön a tévedésére, és visszaüljön az asztalhoz, hogy folytathassák a tárgyalást. – Vasorrú már évek óta elvágta a köteléket önök között. Olyan finoman és lassan csinálta, hogy a királynak fel sem tűnt – folytatta. – Akármilyen nehezen vallom is be: amit az utóbbi hat évben elért, nem azért szerezte, mert a tündérr király megsegítette, minden eredményét a saját ügyességének köszönheti. De legyen, ahogy akarja – vonta meg a vállát. – Tönkreteszem az egészet – közölte Gömböcz úr. Az utolsó mondatot már egészen ridegen

mondta. – Gyere, Sára – hívta a lányt, aki segélykérőn nézett hol Jancsira, hol Jánosra, de azok nem mozdultak.

A lány egy darabig bizonytalan léptekkel követte a csapatot, a kocsinál azonban a gördeszkájára pattant, és menekülni próbált, de az előugró testőrök egy pillanat alatt leszedték, és a kisbuszba lökték. Jancsi és János viszont mindebből már semmit sem látott. A fiú fülében olyan hangosan verdestek a szárnyak, mintha közvetlenül mellette volnának, az apja pedig magába roskadva meredt az asztalra, számot vetve a lehetőségeivel.

Jó ideje ültek így, mire a Jancsi fülében kelt hangzavar tompulni kezdett, majd teljesen meg is szűnt.

– Te tudtál erről? – nézett lassan az apjára.

– Nem tudtam, hogyan magyarázhatnám el, hogy az édesanyád a tündérr király lánya. Hogy nem halt meg, csak hazament Tündérországba. Amikor megszülettem, haragudtam, amiért itt hagy bennünket, és dühömben megfogadtam, hogy soha nem mondom el neked, kicsoda valójában. Azt azonban nem tudtam, hogy ezzel el is átkozom magam, ugyanis tündérek előtt különös ereje van az esküteleknek. Olyan jól sikerült a fogadalmam, hogy szinte megszólalni sem tudtam, ha édesanyád szóba került – vallotta be könnyes szemmel a férfi. – Most, hogy kiderült a titok, az átok végre megszűnt. – János észrevette, hogy a felismeréstől hatalmas szorítás oldódott fel a lelkében.

– Ezért írtad éveken át a leveleket? – döbönt rá Jancsi.

– Ezt az egy kiskaput találtam – bólintott az apja.

Egy darabig mindketten némán meredtek maguk elé. János a cégére gondolt, és arra, amit Gömböcz úr mondott a sikereiről, amiket ezek szerint mind maga ért el, és nem csupán egy bűbáj miatt alakultak jól a dolgai. Majd a fiára nézett, a teljesen összetört Jancsira, akit épp most hagyott cserben a barátja, aki még csak tizenhárom éves, és máris veszedelmes gonosztevők vadásznak rá, és akinek talán most szúrta el a jövőjét azzal, hogy nem fogadta el annak a gazembernek az ajánlatát. Szerette volna elmondani a fiának, hogy egy ilyen ajánlatot nem lehet elfogadni, hogy majd inkább mindent újrakezdenek, ha kell, a semmiből, és hogy Jancsi ne bánkódjon amiatt sem, hogy nincs varázsereje, mert láthatóan azzal csak felhívna magára a Vasorrú és csapata figyelmét. János kereste a szavakat, amivel mindezt elmondhatja, a legnagyobb rutinja azonban a hallgatásban volt. Talán egy levélben meg tudná fogalmazni, tűnődött, amikor Jancsi megtörte a csendet.

– Akkor ezek szerint... – próbálkozott nagy nehezen a fiú. – Ez tök hülyén hangzik...

– Micsoda?

– Ha az anyám tündér... az apja pedig egy király... akkor én...

– Tündérherceg vagy – fejezte be szórakozottan János.

– De az mit jelent?

– Fogalmam sincs – ismerte el a férfi. – Édesanyád sem tudta pontosan, milyen képességeid lehetnek, mivel félig ember vagy. Ahogyan nem tudja ezt a Vasorrú és Gömböcz sem. Ezért félnek tőled.

– Akkor lehet, hogy meg tudom állítani őket?

– Ez nem a te feladatod – szögezte le János. – Majd én mindent megoldok – jelentette ki, de sem ő, sem a fiú nem volt benne biztos, hogy ez lehetséges-e egyáltalán.

Jancsi szerette volna érezni az erőt, ami a tündérhercegséggel jár. Valamiféle varázslatot, ami átjárja a testét, ősi tudást, ami megmenti őket a szorult helyzetből. De csak a hirtelen megnőtt, hosszú, vézna karját és lábát látta, amihez még saját ruhája sem volt, nemhogy varázssereje.

– És te hogyan jöttél rá, hogy az édesanyád a fenti világból való? – kérdezte az apja, aki örült, hogy mégis elindult köztük valamiféle beszélgetés.

Jancsi kivette a zsebéből az anyját ábrázoló fényképet.

– Megláttam ezen a régi képen. Aztán eltűnt egy időre, de most már újra látom – mutatta a férfinak, akiben a fotó láttán feltolultak a régi emlékek.

– Gyönyörű, igaz? – kérdezte az apja.

– Te is látod?

– Valamikor láttam, amikor édesanyád még velem élt, képes voltam látni az ilyesmit, de most már csak emlékszem rá. Örülök, hogy neked legalább megjelenik.

– Ha anya itt lenne, tudna segíteni?

– Az ilyen alakok, mint ez a Gömböcz, hozzánk sem tudnának szólni – felelte az apja, és Jancsi hitt neki.

Nem tudták, mennyi idejük van, amíg Gömböcz úr beváltja a fenyegetését, és azt sem igazán tudták elképzelni, miként fogja megtenni, de a fiú úgy döntött, megpróbálja felébreszteni magában a tündérek erejét. Fogalma sem volt, hogyan kezdjen neki, vagy egyáltalán, mire is képes egy tündér, de abban bízott, hogy ha rájön, talán lehet valamennyi esélyük. Az apja úgy tűnt, nem tud többet, mint amit már elmondott, és mivel Sárában többé nem bízhatott, Jancsinak nem sok forrása maradt. Ha az ember nem tudja pontosan, hol keresse, a lenti világban nagyon kevés helyen lehet utánanézni annak, mire képesek a tündérek, így jobb híján elővette a tabletjét, és az interneten elérhető népmeséket kezdte olvasni, hátha azokban talál valami használhatót arról, ki is ő valójában, és hogyan győzhetné le a Vasorrú bábát.

XI.

Sára a kocsiában még sokáig rúgkapált és kiabált, de aztán belátta, hogy ezzel semmire se megy. Gömböcz úr testőrei szakszerűen háritották minden ütését, pedig ez a kisbusz utasterében nem volt könnyű. Sára hol a golyóálló üvegen verte le a bőrt az ökléről, hol a homloka ütközött a plafonba, így a legtöbb, amit elért, hogy kirúgta Gömböcz úr kezéből a kólát, de még arra is rá volt csavarva a kupakja, úgyhogy különösebb hatást nem váltott ki vele. Használhatta volna a varázserejét is, de egyrészt nagyon szorosan fogták, így nem tudott volna befejezni egy rendes átkot sem, másrészt nem tudta pontosan, kikkel áll szemben. Csak Gömböcz urat ismerte fel, róla tudta, hogy a terv kulcsszereplője, és rá nem hat semmiféle bűbáj. A másik hét támadója kiléte felől egyelőre csak találgatott.

Miután abbahagyta a szabadulási kísérleteket, Sára körbenézett a furgon belsejében. Arra számított, nagyobb lesz a kocsi belsőtere, tele lesz varázstárgyakkal, de csak laptopokat és tableteket látott.

– Nem valami nagy szám – közölte ridegen, majd a kézfejjével letörölte a vért a szája széléről, ugyanis

a fogva tartója ujjá helyett véletlenül a saját ajkát harapta meg.

– Van benne ülésállítási, fűthető a szélvédő, ráadásul sportváltozat, és a mérete ellenére gyors, mint egy versenyautó – nézett körbe Gömböcz úr.

– Micsoda szavakat ismer – gúnyolódott Sára, de a másik úgy tett, mint aki elismerésnek veszi.

– Ebben a világban az a csodálatos – oktatta ki Gömböcz úr –, hogy minden információ elérhető, és kutatni is alig kell utána. Ha a fenti világban ilyen eszközeink lehetnének, senki se járhatna túl többet az eszünkön.

– De akkor a hercegeknek is lenne mindene, ahogyan a tündéreknek is.

– A hercegek nem igazán különböznek a két világban: a gazdagok odafent ugyanúgy szórakozásra használnák csak ezeket a holmikát, mint idelent.

– Ez elég sablonos hozzáállás. Már is ennyi embert megismert?

– Inkább csak sejtem az alapján, amit eddig láttam – felelte dölyfösen Gömböcz úr.

– Akkor sem nyerhetnének fent, ha a legújabb telefonok lennének a zsebükben, korlátlan internet-hozzáféréssel.

– Pontosan – bólintott szomorúan a másik. – Ezért kell lehoznunk mindenkit. Olyan, mintha idelenn minden ellenkezően működne: nem a jó győzedelmeskedik,

hanem aki túl tud járni a másik eszén. Sőt, egyre inkább úgy érzem, az emberek szándékosan nem akarják felismerni, mi a jóság, és csak ködös fogalmakat alkotnak róla. Ráadásul a legtöbben azt gondolják, mindenkinek vannak jó és rossz tulajdonságai is, és a gonoszban is van valami szerethető vagy elismerésre méltó.

– Mert még nem találkoztak magával.

– Olyan szörnyű lennék? Jánosnak is korrekt üzletet ajánlottam.

– Az csak álca volt, a lényege ugyanaz, Jancsi nem ismerheti meg az édesanyját, elveszíti a varázserejét, az apja pedig...

– ...a fiúnak nincs is ereje. Vagy tévedek? Úgy tudom, csak a varázslátása fejlődött ki – húzta össze a szemöldökét Gömböcz úr, mire Sára megrémült, hogy elszólta magát, bár igyekezett nem mutatni.

– Soha nem tudjuk már meg – felelte flegmán. – Egyébként sem értem, maga mire vág fel: néhány napja még csak gyomorba töltött belsőségekből, meg bőrből és hajból állt – szidta tovább a lány. – Maga csak egy beszélő disznósajt – sértegette nevetve Gömböcz urat, mire az egyik testőr pofon vágta.

– Erre semmi szükség nem volt – nézett a lányra Gömböcz úr. – Kár hergelni a sárkányt.

– Milyen sárkányt? – hökkent meg Sára, akinek még jobban felrepedt a szája. A seb most már lüktetett, de igyekezett leplezni a fájdalmát. Gömböcz úr azonban nem válaszolt. A lány elsőre nehezen rakta össze,

de aztán számolni kezdett: a testőrök, az ügyvédek, a titkár, a társa és a sofőr pont heten voltak. – Ezek itt – mutatott körbe a többiekben – a sárkány hét feje?

– Azt hittem, már a házban rájöttél – mondta csalódottan Gömböcz úr. – Azok, akik a fenti világban is emberek, könnyedén lejöhetnek az eredeti alakjukban, de a rókának, a farkasnak, nekem, de legfőképpen egy többfejű sárkánynak át kell alakulnunk, ha átlépjük a lenti világ határát. Hogy akarsz bába lenni, ha még ennyit sem tudsz? Vasorrúnak biztos lesz ehhez néhány szava – gúnyolódott, miközben a húsos tenyerét dörzsölgette.

Sára gyomra összeugrott, Gömböcz úr ugyanis egy valós problémára mutatott rá. Az anyja akkor a legveszélyesebb, ha csalódik, főleg, ha a saját lányában. Sára eredetileg úgy tervezte, elkerüli Vasorrút, most azonban, hogy közeledett a találkozás, rettegni kezdett a haragjától. Pedig éjszaka, miután az apja magára hagyta, már kitalálta, hogyan figyelmezteti Jancsit, majd szökik fel titkon a fenti világba, most azonban az egész szertefoszlott, és a tegnap esti magabiztosságának nyoma sem maradt.

A lány kifelé bámult a sötétített ablakon. Jócskán elhagyták már Budafokot, és a belvárosban jártak, valahol a Bazilika körül állította meg őket egy kereszteződés piros lámpája.

– Hová megyünk? Anyám nem erre lakik – faggatta őket Sára.

– Kapsz egy ilyen – vigyorodott el Gömböcz úr, és intett a titkáranak, hogy tűrje fel az ingujját. A férfi alkarján egy hétfejű sárkány tetoválása villant elő, aminek a harmadik feje aranyszínben ragyogott. – Neked is saját mintád lesz – magyarázta. – Gondolom, egy holló, vagy ilyesmi – tette hozzá, majd intett a többieknek is, hogy mutassák meg a magukét. Mindegyikük ugyanilyen sárkányt viselt, csak más-más fej világított aranyszínnel. Gömböcz úr persze nem mutatta meg a maga tetoválását, Sára arra gondolt, bizonyára szegylli, hogy egy disznósajt képe van a karján. De ezt már inkább nem tette szóvá, még mindig eléggé sajgott a szája, ahol az előbb megütötték.

Sára nem tudta nem bámulni a mintákat, még soha nem látott ilyen valóság-hű tetoválásokat: ezek az aranyfejű sárkányok szinte lélegeztek.

– Az a mester nagyon érti a dolgát – bólogatott elismerően Gömböcz úr, amikor észrevette a lány csodálatát. – Állítólag a kígyókirály mérgével keveri a tintát, attól ilyen élethű.

– Ő is magukkal érkezett? – próbált információt szerezni Sára.

– Dehogy, ő legalább ezer éve itt van. Fiatalkorában a fenti világban megmentette néhány vásott kölyöktől a kígyókirály fiát. Hazavitte, majd a padláson etette, itatta, nevelte, és amikor visszavitte az övéihez, a kígyókirály hálából egy gyűrűt adott neki, ami minden kívánságát teljesíti. Persze először kastélyt és hercegöt kért

magának, de hamar belátta, hogy ezek nem okoznak neki igazi boldogságot. Végül feleségül vett egy falubéli lányt, és azt kívánta, hadd mehessen el onnan. Ott ugyanis hiába lehetett bármije, mégis boldogtalan maradt. Most itt élnek a lánnyal a lenti világban, a fiú pedig tetoválásokat készít. A lentieknek is dolgozik, de csak a saját mintáit hajlandó elkészíteni, alig lehet hozzá időpontot szerezni, annyira népszerű. De a nagy ritkán letévedő fentieknek olyan különleges műveket készít, mint ezek itt. Többnyire a tündéreknek, hiszen ők járnak-kelnek a legkönnyebben, de szerencsére a fiú nem válogat, soron kívül megcsinál bármit, ha cserébe békén hagyják. Ráadásul nagyon gyorsan kell dolgoznia, mert mindenkinek tilos az átjárás a két világ között. A tündérek évszázadok óta nem szólhatnak bele a lenti világ folyásába, annyi galibát okoztak, hogy a király végül nekik is megtiltotta. Persze azért még most is lejárnak, titokban, de többnyire csak szórakozni, táncolni az emberekkel álruhában, az éj leple alatt. A tetoválás számukra nem más, mint egy bátorságpróba, egy emlék, amit mutogathatnak odafenn a barátaiknak, hogy megszegték a király parancsát, és nem kapták el őket – magyarázta Gömböcz úr, és mire a végére ért, az autó is megállt.

Egy szűk utcában parkoltak le, alig fért el a kisbusz, egy kocsit meg is toltak, hogy beférjenek.

– Figyu, Gömbi – hadarta Sára, miközben a két testőr kirángatta az ülésről. – Én nagyon bírom a tetkókat,

tényleg – mondta, és egyre próbált kibújni a szorításból, persze sikertelenül. – De szerintem én ehhez még elég fiatal vagyok, nem?

– A fiút nem fogja érdekelni, elvégzi a munkát, cserébe nem bántjuk.

– Oké, de szerintem anyám sem fog örülni neki, ha tetoválást tesztenek rám.

– Onnantól bába leszel. Muszáj lesz felmenned a fán, különben a seb sosem gyógyul be, a kígyóméreggel kevert tinta pedig lassan felemészt.

– És rátok miért nincs hatással?

– Mi eleve fenti lények vagyunk, de neked még át kell alakulnod. Kell hozzá néhány odafenn töltött nap, de valószínűleg észre sem fogod venni, kívülről nincs is semmi nyoma.

– Anyám biztosan nem tenné kockára az életem! – vetette ellen a lány, de Gömböcz úr és a csatlósai kinevették.

– Vasorrú külön kérése volt, hogy csináltassuk meg a tetoválásodat, ha szökni próbálsz – közölte gúnyosan a férfi.

– De nem bírom a tűt és a vért – próbált még érvelni Sára, de hiába.

A kapualjban időközben megjelent a tetováló, és kíváncsian nézte a jelenetet. Bár Gömböcz úr fiúnak nevezte, a mester valójában egy két méter magas férfi volt, hatalmas szakáll a mellkasáig ért, a haja a vállát verdeste, a két karja pedig olyan erősnek tűnt, hogy

még a sárkányfajzatokkal is felvette volna a versenyt. Érdeklődve figyelte, ahogy Gömböcz úr próbálja bevonzolni a lányt a műtermébe, és mivel látta, hogy a művelet eltarthat még néhány percig, rágyújtott a kapunak dőlve.

– Közénk akartál tartozni, nem? Ez egy igazi kiváltság, hogy ilyen tetkód lehet – győzködte Gömböcz úr, akinek elege lett a huzakodásból, de Sára addigra már nem látott, nem hallott, csak menekülni akart. Az egyik keze egy pillanatra kiszabadult, és ez már elég is volt arra, hogy az ügyvédet öt méterrel arrébb repítse egy orkáncsapással. Mire azonban a többieket is leszedhette volna magáról, egy másik csatlós már hátra is csavarta a kezét, és többet esélyt sem adott Sárának az átkok szórására.

– Bent megvárlak benneteket – sóhajtott lemondóan Gömböcz úr, aki nem bírta tovább nézni a nyüglődést, és elindult a tetováló műterme felé. A férfi nem állt arrébb, így a hatalmas embernek oldalazva kellett átvergődnie mellette, és miközben próbált befurakodni, a pocakja alaposan végigsúrolta az ajtófélfát.

Sára már alig látott, a megmaradt hat sárkányfajzat egészen kitakarta előle a napot. Az erős karok végül lefogták, és teljesen lehetetlenné tették, hogy tovább karmoljon és rugdosódjon. Fáradtan és megtörtten vette tudomásul, hogy beviszik a tetoválóhoz, amikor az egyik fogvatartója kibillent az egyensúlyából, majd csapások és nyögések hallatszottak. Sára érezte,

hogy csökken a nyomás a végtagjain, de ez még mindig kevés volt, hogy szabadulni tudjon. Hamarosan újabb csapások hallatszottak, amiket kiáltások követték, és a lány mintha reccsenéseket is hallott volna. Mint amikor a csont reped vagy a fog törik. A lány eközben végre mindkét lábára rá tudott állni, sőt most már a jobb karját is ki tudta szabadítani. Körülötte összegörnyedve feküdtek a sárkányfajzatok, már csak egy volt talpon, aki Sára bal csuklóját tartotta hátra-csavarva. Hamarosan azonban ez a szorítás is engedett, a sárkányember pedig a földre zuhant. A lány hiába próbálta kivenni, mi történik, egyre csak suhanó öklöket látott.

– Gyorsan, bájold őket olyan mély álomba, amilyet csak szórni tudsz rájuk – hallotta valahonnan a közelből, de a korábbi harctól még mindig kissé kábának érezte magát. Mindenesetre engedelmeskedett az idegen hangnak, és a maradék erejével álomátkot szórt a sárkányfajzatokra. Azok, akik még eszméletüknél voltak, most mind tátott szájjal összeroskadtak, és halk hortyogásba kezdtek.

Sára alig állt meg a lábán, a térdére támaszkodva próbálta összeszedni magát, hogy rájöjjön, mi történt. Az összecsuklott csatlósok felett négy alak állt diadalmasan: az egyikük az apja, Misó, mögötte két, hasonlóan megtermett férfi és egy ugyanolyan széles vállú nő mosolygott.

– Bemutatom a barátaimat – mondta büszkén Misó –, Csillagot, Záport és Szilast. Mind remek páriák voltak a fenti világban.

– De hogy kerültetek ide? – csodálkozott el a lány, aki már a tetoválón is meglepődött, hiszen az anyja egy szóval sem említette, hogy mások is élhetnek itt Tündérországból.

– Nincs sok időnk, gyere, ott áll a kocsim. Ha be szálltunk, mindent elmesélek – sürgette az apja, majd búcsút intett a barátainak, és már indult is az autó felé. Sára ezúttal szó nélkül követte, a három jótevő pedig pillanatok alatt felszívódott a környező utcák valamelyikében.

A szürke járgány teljesen szokványos volt, olyan, amiből több ezer is lehetett a városban. A lány először megijedt, hiszen a furgonnal nem venné fel a versenyt, de aztán hamar rájött, hogy ahhoz, hogy versenyezzenek, a többieknek meg kell őket találniuk, a rejtőzködéshez pedig egy ilyen jármű tökéletes. Amint be szálltak, az apja már indított is, és mire Gömböcz úr megelégette a várakozást a műteremben, és felfedezte a hét eszméletlen emberét, már a város határában jártak.

Nem mentek vissza Budafokra, Pilisvörösvár felé vették az irányt. Már egészen a hegyek között voltak, amikor a lányban oldódni kezdett az izgalom, hogy újra elő merjen hozakodni a témával, de az apja megelőzte.

– Meddig lesznek a sárkányfajzatok kiütve? – kérdezte.

– Estig biztosan nem térnek magukhoz – felelte Sára.

– És ha Vasorrú feléleszti őket?

– Ne aggódj, olyan erős álomátkot szórtam rájuk, amitől egy teljes napra ki lennének ütve. Ha anya segít rajtuk, akkor ébrednek fel estére – felelte büszkén a lány. – Hogy kerültek ide a barátaid? – utalt Sára a három segítőjükre.

– Elmentem értük Szegedre – magyarázta Misó, mintha mi sem lenne természetesebb. – Hoztam volna többeket is, de csak ők elég bátrak és erősek ahhoz, hogy szembeszálljanak egy sárkánnyal. Összetartó testvérek, jóval előttünk másztak le a fenti világból, és évszázadok óta tenyésztnek lovakat Szegeden és a környékén. Nagyon szerettek Tündérorságban élni, de elégük lett abból, hogy folyton hercegeket húzzanak ki a bajból, miközben vásárra viszik a saját bőrüket. Egy tündér segített nekik eljönni, aki már nagyon sok szívességgel tartozott nekik odafenn. De hiába lenne idelelenn egy csomó lehetőségük, megmaradtak szerény, csendes embereknek. Amikor édesanyád elkergetett otthonról, néhány hónapig náluk húztam meg magam – magyarázta. – Azóta is mindig számíthatunk egymásra.

– Az anyám nem fogja bántani őket?

– Nem hiszem. Nincs rá sem ideje, sem ereje. A lovas testvérek külön-külön is sajátos varázserővel bírnak,

de ha hárman összefognak, komoly ellenfelet jelenténeek még egy banyának is. Sajnos azonban nem tartanak velünk tovább. Különös igazságérzetük van, és ezt tudja róluk mindenki, aki ismeri őket, még édesanyád is: a bajbajutottakon szívesen segítenek, de a háborút inkább elkerülik.

Sárát lenyűgözte a három lényel való találkozás. Bár csak egy szemvillanásra látta őket, akkor is feltűnt neki a különleges hajuk: mintha sörényük lett volna az emberi alakjukban is. Az egyik férfi kibontva viselte az egészen vad, derékig érő, ébenfekete haját, míg a másiknak gesztenyebarna copfja volt, de olyan fényes, amelyet Sára még soha sem látott. A nőnek pedig egészen ezüstszürke fonat verdeste a lapockáit a küzdelem közben. A lány számára az is fontos újdonság volt, hogy olyan fenti lényekkel futhatott össze, akikről az anyja sohasem mesélt. Vajon hányan lehetnek még, tűnődött.

A lány örült, hogy az apja a barátai oldalán kiszabadította a sárkány karmai közül, de még mindig haragudott rá az előző esti vita miatt. Úgy látta, Misó is kényelmetlenül érzi magát, amiért nem beszéltek még meg a történeteket.

– Köszí – próbálta megtörni a jeget kis idő múlva Sára, bár dacosabb hangot ütött meg, mint szerette volna.

– Szívesen – bólintott a férfi.

– Amúgy végül megpróbáltam megszökni.

– Amiatt, amit tegnap meséltem? – kérdezte óvatosan az apja.

– Kicsit. Talán – vont a vállát Sára, aki nem akarta könnyen adni a békét.

– Igazából akkor is megmentettelek volna a karmaik közül, ha önként mész velük. Már Jancsiéknál ki akartalak hozni, de későn értünk oda, csak azt láttam, amikor bevágtak a furgonba. Azóta követtünk benneteket.

– Láttad Jancsiékat is? – kapta fel a fejét Sára.

– Csak egy villanásnyira az ablakon át.

A lány azonnal a mobilját kezdte keresni, hogy felhívja a fiút. Beszélni akart vele, valahogyan elmondani, hogy az ő oldalán áll, sajnálja a történeteket és mindent elkövet, hogy helyrehozza a dolgokat. A telefont azonban sehhol sem találta.

– A francba – kiáltott fel idegesen –, kieshetett a zsemből, amikor lefogtak a hülye sárkányok.

– Jobb is, legalább nem tudnak bemérni. Én is kidobtam a sajátomat – felelte Misó. – Most egyébként is magunkat kell először mentenünk – tette hozzá.

Sára tehetetlenül dőlt hátra az ülésben, és próbálta kitalálni, hogyan lehetne mégis rábírnia az apját, hogy elmenjenek Jancsiért.

– Ugye tudod, hogy Gömbiek felfalják az egész világot, ha nem állítjuk meg őket? – próbálta messzebről szóba hozni a témát, hátha rá tudja vezetni Misót arra, hogy Jancsiék nélkül nem menekülhetnek meg ők sem. A férfi bólintott, de nem mondott semmit. – Jancsinak

lehet, hogy vannak képességei – szötte tovább a dolgot, és erre már az apja szeme is felcsillant.

– Igazán? Micsodák? Bírja a nagyapja erejét? Tud valami királyi bűbájt, amivel legyőzhetjük Vasorrút? – lovalta bele magát egyre jobban Misó.

– Nem igazán... Még ő sem tudja, hogy van varázsereje, ezért nem is képes irányítani. Eléggé véletlen, mi sikerül épp – vallotta be csalódottan Sára. – Ezért is akartam felhívni, hogy szóljak róla neki.

– Az nagy kár – sóhajtott szomorúan Misó. – Nincs most időnk arra, hogy kiderítsük, mire képes. És a kiképzése is időbe telne – mondta, és úgy tűnt, részéről a lehetőség, hogy mégis visszamenjenek Jancsiért, el is van felejtve.

Egyelőre Sára sem tehetett semmit. Előbb-utóbb a sárkányfajzatok is magukhoz térnek, és keresztül-kasul keresni fogják őket a városban, és amikor rájönnek, hogy nincsenek Budapesten, átkutatják majd az egész országot. Csak idő kérdése, hogy kiszúrják őket a bába valamelyik bűbájának a segítségével.

– Van egy barátom Esztergomban, akinél egy ideig elbújhatunk – szólalt meg egy város határában a férfi. – Csak amíg kitaláljuk, mi legyen.

– Fentről jött, vagy lenti? – érdeklődött a lány nem túl nagy lelkesedéssel.

– Született esztergomi.

Sáranak az újabb késlekedéstől rosszkedve lett, ő inkább egy gyors válaszcsapásban gondolkodott, mint

a menekvésben. Ráadásul egy varázserő nélküli emberrel tényleg nem mennek sokra. Jobb lett volna, ha legalább a paripák velük maradnak, vagy még jobb, ha az apja talál egy szövetségest, aki képes értesíteni a tündéreket a fenti világban.

Esztergom talán egy napig védelmet nyújthat, ha félreeső helyen találnak szállást, de több idejük biztosan nem lesz. A tervek szerint hétvégére Gömböcz úr kezében lesz már a rendőrség, és ha minden gördülékenyen megy, a hadsereg is. Vasorrú valószínűleg nem találja meg őket bűbájjal, mivel Sára képes volt árnyékolni magukat az anyja elől, így viszont a nő hamarosan az egyszerűbb, emberi módszerekhez fog folyamodni, és bizonyára országos körözést fog kiadni rájuk. A lány nagyon bízott benne, hogy az apjával olyan tervet tudnak majd kiszelni, ami felveszi ezzel a versenyt.

XII.

Jancsi a szobájában hasalt az ágyon, és próbált minél több mesét elolvasni. Számos alkalommal találkozott a Vasorrúról szóló történetekkel, de a bábát folyton csellel és segítőkkal győzték le, a kisgömböcöt pedig, amit Gömböcz úrral azonosított, egy bicskával hasították ki. A fiú sok mindenre hajlandó volt, hogy segítsen magukon, de a késelés azért nem tartozott ezek közé.

A légkondicionáló lágyan bűgött felette, kellemesen langyossá téve a levegőt, Jancsi mégis lángolt a forróságtól. Akárhogy is igyekezett lekötni a tervezéssel a figyelmét, a gondolatai újra és újra Sára körül jártak. Nem tudta elhinni, hogy a lány ilyen könnyen és ennyire csúnyán becsapta. Hol a lányra, hol magára volt dühös, amiért azt gondolta, mégiscsak lehet egy barátja, akivel könnyedén, szinte azonnal megértik egymást. Biztosan valami bűbájjal tette a barátjává is, gondolta Jancsi, de közben egyre a telefonját leste, hátha mégis jelentkezik, és ír egy üzenetet, amiben mindent megmagyaráz. A lány azonban órák óta nem volt elérhető, így a fiú egyre biztosabban hitte, hogy a kövér emberrel és csatlósaival van.

Eközben az apja a dolgozószobájába zárkózva próbált elébe menni Gömböcz úrnek tervének. Beszélt az ügyvédjével, átnézte a céges dokumentumait, összegezte a megrendeléseit, a kintlévőségeit, a következő hónapok terveit.

Amíg telefonált, és papírokat nézett át, folyamatosan azon járt az esze, mit mondjon Jancsinak. Most, hogy nem kötötte a némasági fogadalom, beszélhettek bármiről, az évtizedes hallgatás azonban önmagában is felért egy átokkal: egészen elvesztette a képességét, hogy ezekről a dolgokról beszéljen a fiával.

Estefelé járt már, amikor végre bekopogott Jancsi szobája ajtaján.

– Gyere – szólt ki fáradtan Jancsi.

Az apja belépett, majd leült a kényelmes székbe a dolgozóasztal mellé.

– Meséltem, hogyan ismerkedtem meg édesanyáddal? – kérdezte.

– Azt mondtad, hogy alig ismertétek egymást, amikor kiderült, hogy terhes velem, és... – idézte fel a fiú, de János közbeszólt.

– Nem erre gondolok, hanem arra, hogyan találkoztunk.

– Valami esküvőn, nem?

– Igen, egy régi barátom esküvőjén, akivel akkor már vagy tíz éve nem találkoztam. Igazából nem is gondoltam, hogy meghív, rajta kívül nem ismertem ott senkit.

– Ezt sosem mondtad – ült fel az ágyban Jancsi. – Melyik barátod ez?

– Nem ismered, nem tartjuk a kapcsolatot. Egyetemen ültünk sokszor egymás mellett, de belőle aztán nagyon sikeres üzletember lett, akinek igazi hírességek már a barátai.

– Biztosan érdekes volt találkozni velük.

– Nem annyira. A legtöbben szóba sem álltak velem. Nagyon szép esküvő volt, finom ételekkel és italokkal, én mégis rettenetesen unatkoztam.

– És anya hogy került oda?

– Sötétedés után érkezett a barátaival. Persze nem voltak meghívva, de nem is tűntek fel senkinek. A tündérek nagyon szeretik a hírességek esküvőit, mert rengeteg a szép ruha, sok a fény és az ékszer, szól a zene, és könnyen elvegyülhetnek, nem tűnnek ki a szépségükkel. Édesanyád pedig ragyogott, ezüstszerű ruhát viselt, a hajába pedig egy vékony diadémot tűzött.

– És hogy kezdtetek el beszélgetni?

– A táncparketten akadtunk össze. Először véletlenül, de aztán újra és újra felkértem.

– És miért mondd el most ezt nekem? – kérdezte Jancsi, aki nem igazán tudta hova tenni az apja történetét.

– Egész délután, miközben a céges papírokat rendeztem, azon gondolkodtam, hogy szinte semmit nem tudsz édesanyádról. Nem mondhattam el, miért nem találkozhatasz a nagyszüleiddel, miért nem

maradtak képek, és miért nem tudok mesélni róla. Pedig nagyon szerettem volna.

– Jó lenne, ha mesélnél még – mondta Jancsi, de a toroka egészen elszorult közben. Az elmúlt napon nemcsak az derült ki, hogy mindent rosszul tud az anyjáról, de úgy fest, az apjának is van másik oldala azon a magába zárkózó, csendes férfin kívül, akit megismert.

– Fogok, megígérem. De mára legyen elég ennyi, nagyon kimerültem, és gyanítom, hogy te is. Arra gondoltam, holnap elmehetnénk a Balatonra, hogy megünnepeljük a születésnapodat. Egy kis környezetváltozás biztosan jót tesz majd.

– Micsoda? – döbbsent meg Jancsi. – És Gömböczék? Meg a boszorkány?

– Beszéltem az ügyvéddel, nincs semmi, amivel megfoghatnak minket, tele vagyunk munkákkal, a kintlévőségeket rendben fizetjük, esélyük sincs – összegezte a férfi. – Én abban sem vagyok biztos, hogy ezek a mi világunkban képesek varázsolni. Csak megakarnak ijeszteni. Különben is, a tündérr király oltalma alatt állunk, az csak jelent valamit.

– És ha azt a köteléket tényleg elvágta a bába? – pánikolt a fiú. – Apa, kell hogy legyen egy tervünk, különben végünk!

– Van tervem. Elmegyünk a Balatonra, ott a tömegben nem találhatnak ránk. Egyébként is valahol egyszer azt olvastam, a Balaton vize összezavarja a gonosz erőket.

– De még egy rendes fürdőgatyám sincs, mindenneműt kinőttem – próbálkozott észérvekkkel Jancsi, aki egyáltalán nem volt biztos benne, hogy amit az apja olvasott a tó rossz erőket blokkoló tulajdonságáról, igaz lenne.

– Majd veszünk mindent útközben – legyintett János. – Feküdjünk le hamar, hogy reggel korán el tudjunk indulni, még mielőtt nagyon meleg lenne – kérte, és már fel is pattant, mint aki lezártnak tekint a beszélgetést.

Jancsi egész éjjel alig aludt, folyton Gömböcz úrra, a banyára és Sárára gondolt, meg a verőemberekre a kisbuszban, hogy értük jönnek, és ha nem engedelmessékednek, megfőzik őket valami nagy üstben. Annyira beleélte magát, hogy álmódott is vele, és közben olyan sokszor felébredt, hogy a végén már nem is mindig tudta, mi a valóság.

Csütörtök reggelre nyüzottan, álmosan kelt ki az ágyból, ráadásul arra ért le a szobájából, hogy az apja vidáman dúdol, miközben fürdőnadrágot és pólókat csomagol magának a nagy bőröndbe.

– Boldog születésnapot! – kiáltotta János, amikor meglátta a fiát. – Ne aggódj a reggeli miatt, majd útközben megállunk, és eszünk egy jó hamburgert valahol. Vagy sült kolbászt! – harsogta lelkesen. – Kolbászt krumplival, kenyérral és mustárral! Na, mit szólsz?

– De jönnek a fenti világ gonosztevői – vetette ellen Jancsi, egyre jobban kétségbeesve.

– Nem először fenyegetnek meg – vágott fel magabiztosan a férfi.

– Tényleg? – képedt el a fiú. – Ki fenyegetett meg korábban?

– Senki – kapcsolt az apja, akinek eszébe jutott, hogy a céges dolgait nem akarja Jancsi orrára kötni. – Csak úgy mondtam. Nem igazi fenyegetés, csak üzleti vita. Ez is csak az, ha belegondolsz.

– Nem hiszem, hogy ugyanaz lenne – vetette ellen óvatosan a fiú.

– Nélküled menjek a Balcsira? – vonta össze szándékosan a szemöldökét János.

Jancsi úgy vélte, van valami ijesztő az apja viselkedésében, de egyelőre senki másra nem számíthatott. Felment a szobájába, és gépiesen pakolni kezdte azt a pár dolgot, amihez nem számított, mennyit nőtt mostanában: törölközőt, naptejet, fogkefét és tusfürdőt tett a kis bőröndbe, és a lehetőségein gondolkodott. Egyedül otthon maradni nem akart, és az apja egyébként sem hagyná, valamit biztosan kitalálna, hogy magával rángassa, és akkor már egyszerűbb egyből vele menni. Ugyanakkor Jancsi azt is kizártnak tartotta, hogy a tóparton ne találják meg őket.

Miután bepakolt, kinézett a szobája ablakán. Ellenőrizni akarta, hogy a fa ott van-e még, és nem mászik-e le épp róla valaki. Talán az anyja, jutott az eszébe, és a szíve nagyot dobbant a gondolatra, hogy a fának köszönhetően lehetséges, hogy nemsokára

találkozhat az anyjával. A fa azonban magányosan állt a kertben, miközben Gerzson bácsi morogva öntözte a növényeit.

Ahogy Jancsi az égre meredt, a távolban mintha mégis megpillantott volna valamit. Egy alacsonyan szálló repülő lehet, tűnődött, de volt benne valami furcsa, ami miatt mégis jobban szemügyre vette. Ahogy egyre közeledett, lassan kivette az alakját, és arra is rájött, mitől különös: fel-alá verdestek a szárnyai, mint egy madárnak! Ekkora madarat azonban a fiú még soha nem látott.

– Ez egy sárkány – mondta ki magának döbbenet. – Apa! – ordította.

– Mi van? – rohant fel János a fia kétségbeesett kiáltására.

– Egy sárkány – mutatott a szörny irányába Jancsi.

A férfi a szemét meresztgette, de még csak egy felhőt sem látott.

– Nincs ott semmi – közölte.

– Ott van a fa mögött, ha kicsit jobbra elnézek, látom – magyarázta Jancsi, emlékeztetve az apját az égig érő növényre.

– Ez is olyan varázslátós dolog? – kérdezte a férfi, és már ő sem volt annyira magabiztos.

– Aha. Hatalmas, és pikkelyes, mint egy kígyó. A hátán tüskék, a fején meg szarvak vannak. És füstöl az orra – magyarázta elhaló hangon a fiú. – Egyenesen ide tart.

János földbe gyökerezett lábbal hallgatta, ahogyan a fia közvetíti a sárkány közeledését. Azt sem tudta, kihez fordulhatna, vagy mihez kéne kapnia. Mivel lehet elbánni egy sárkánnyal, gyötörte az agyát, de alig jutott eszébe valami. Karddal? Bűbájjal? Beszélő állatok segítségével? Furfanggal? Egyszerűen fogalma sem volt.

– Megállt – közölte Jancsi.

– Hol van?

– Körülbelül a Városház tér felett – mutatott Jancsi a kerület központja felé.

– És mit csinál?

– Lebeg.

János nem értette, miféle sárkány lehet, és mit akar, Jancsi azonban már sejtette.

– Tegnap még csak hallottam – emlékezett vissza. – Amikor Gömböczék jöttek reggel, szárnyzuhogást hallottam. Most már értem, mi okozta.

– Az az izé tegnap is itt volt?

– Szerintem igen.

A férfi azonban nem gondolkodhatott hosszan, mert odalenn a konyhában csörögni kezdett a telefonja.

– Mindjárt elintézem, elfelejtettem kikapcsolni – szaladt a hang után.

Jancsi nem gondolta, hogy az apja tényleg kikapcsolná a mobilját, hiszen soha, még nyaralásokon sem tett volna ilyet, de inkább nem szólt. Gépiesen hallgatta, ahogy János röviden próbálja elintézni a hívást. De valami

baj lehetett, mert felemelte a hangját, és egymás után kérdezgette, hogy tessék és hogy micsoda. A fiú lassan lebotorkált utána, hogy megnézze, mi a helyzet. Éppen akkor ért a konyhába, amikor az apja letette a telefont.

– Gömböcz úr volt? – érdeklődött félve Jancsi.

– Nem, csak egy régi ügyfél.

– Baj van?

– Végül is nincs. Váratlanul lemondtak egy munkát. Nem baj, egyébként is sűrű időszak lett volna.

– Kiderült, hogy miért? – faggatta Jancsi. Általában nem érdekelték az apja üzleti ügyei, most azonban egy nagyon rossz érzés kerítette a hatalmába, hogy ez a lemondás talán nem véletlen.

– Azt mondta a hölgy, új vezetőség van, és átgondolták a kiadásokat.

– Aha – felelte bizonytalanul a fiú, aki nem mozgott igazán ismerősen az ilyen kifejezésekben, így nem tudta, mi mit jelent pontosan, melyik mondat mögött lehet még valami más jelentés is.

– Ne aggódj – legyintett János, aki látta a fia szemében a félelmet, hogy ez már Gömböcz úr támadásának az első jele lehet. – Az üzleti életben az ilyesmi mindennaposak. Csak bosszantó, ennyi – magyarázta.

A telefon azonban hamarosan újra csörgött, és újabb munkát mondtak le, hasonló okokra hivatkozva. Majd újabb és újabb hívás érkezett, János pedig minden telefon után egyre jobban elfehéredett.

– De hát miért? – fakadt ki a nyolcadik beszélgetés körül. – Ki vette meg a céget? Ne csináld már, Botond, ezer éve ismerjük egymást, csak monddj egy nevet.

– De nem tőlem tudod – hallatszott egy ideges, kásás hang a vonal túlvégén. – Valami Gömböcz és társa. Ők az új nagymenők. Szevasz – mondta, és letette.

János döbbenetesen meredt maga elé. Erre még álmában sem gondolt, hogy minden céget, ami munkát rendelt tőlük, megvesznek, csak hogy visszamondhassák a megrendelést. De végiggondolni sem volt ideje a helyzetét, újabb telefonhullám érkezett: ezúttal azok hívták, akiknek tartozott az anyagok árval vagy kisebb munkadíjakkal, és mind a pénzüket követelték.

– Ezeket is megvette Gömböcz – rázta a fejét a férfi, miután letette, inkább magának mondva, mint Jancsinak.

A fiú szerette volna megtudni, most mi lesz, tönkrementek-e már, vagy van az apjának valami mentőötlete, kihez lehetne segítségért fordulni, de akkor újra meghallotta a szárnyzuhogást. Egyre hangosabb lett, szinte már beszakította a dobhártyáját, amikor hirtelen abbamaradt.

– Mi történt? – kérdezte riadtan János, mert a fiú összegörnyedt, a tenyerét pedig kétségbeesetten tapasztotta a fülére.

– Azt hiszem, leszállt – suttofta Jancsi, akinek egyelőre minden zaj fájdalmat okozott.

A férfi kinézett az ablakon, és meglátta a kisbuszt. Gömböcz úr meg sem várta, hogy behívják, magabiztosan nyitott be a kapun, és ezúttal mind a hét embere követte.

– Na, János, eladó-e még a céged? – kérdezte vidáman köszönés helyett, amikor a konyhába lépett.

– Rohadjanak meg – felelte ökölbe szorított kézzel János.

Szeretett volna nekik menni, de tudta, hogy nem volna esélye, és közben Jancsira is vigyáznia kellett. A fiúnak azonban feltűnt, hogy a csatlósok mind a hét tagjának van valami sérülése, kinek egy monokli a szemé alatt, kinek egy nyakmerevítő, kinek egy felkötött kar. Ezek szerint valaki megverekedett velük. De vajon ki volt az?

– Hol van Sára? – mondta ki hangosan a következő kérdését a fiú.

– Az anyjával – hazudta Gömböcz úr, akinek nem volt már kedve a gyerekekkel bajlódni. Csak a feladatot akarta pontosan elvégezni, hogy végre túl legyenek rajta, és tovább terjeszkedhessen. Persze szólt a bábának, hogy a lánya megszökött, és a nő már a keresésére is indult, és ha itt végeztek, bizonyára Gömböcz úrnak és az embereinek is segítenie kell majd a kutatásban. A hatalmas férfi azonban a Vasorrúval való szövetséget hosszú távon inkább csak egy állomásnak tekintette. Úgy gondolta, addig szolgálja a bába érdekeit, amíg az övével összeérnek, és ha már elég erős lesz, leválik róla.

Először megszerzi Budapestet, utána néhány környező vármegyét, és ha már annyi mindent ural, bekebelezi az országot is, de nem a bábának, hanem saját magának. Onnan pedig már akár nemzetközivé is válhat, merengett, miközben János küszködő arcát figyelte. Gömböcz úr számára hirtelen egészen hihetetlennek tűnt, hogy az egész ügy sikere azon áll vagy bukik, hogy mit intéznek ebben a kertvárosi kis konyhában.

– Legyen a magáé a cég – közölte lemondóan János. – De a fiamat hagyják békén.

– Nem érdekel minket, hogy mi lesz magukkal – legyintett a másik, majd jelzett a titkárának, hogy vegye elő a papírokat. – De az ár már csak a fele tegnapiinak.

– De hát ez rablás! – fakadt ki János.

– Legyen kevesebb? – fenyegette meg Gömböcz úr, mire János kitépte a kezéből a papírokat. Gyorsan, de alaposan átfutotta őket. Egy pontjánál felszaladt a szemöldöke, de végül nem tette szóvá, amit látott, és kérdés nélkül aláírt mindent. Az egyik ügyvéd tablettet vett elő, és már át is utalta a szerződésben megnevezett összeget.

– Akkor ezzel meg is volnánk – nézett rájuk elégedetten Gömböcz úr, és mint aki frissen szabadult meg a láncaitól, könnyed léptekkel sétált ki a konyhából.

Jancsi még hosszan hallotta a szárnyak suhogását, miután elmentek.

– Van még egy dolog, amit nem mondott el, de benne van a szerződésben – mondta nagyon halkán János,

hogy ne bántsa a fia fülét. – Még ma este el kell költöznünk a házból.

– Micsoda? – kapta fel a fejét Jancsi. A füle belesajdult a mozdulatba.

– Valószínűleg azt akarják, hogy ne legyünk a fa közelében.

– De hát itt van minden cuccunk.

– Egy óra múlva jönnek Gömböcz emberei, és mindent összepakolnak.

– De hová megyünk?

– Kaptunk helyette egy négyszobás lakást a második kerületben. Valószínűleg ez volt az alku legkedvezőbb része – felelte szomorúan János.

– Könnyen aláírtad – közölte sértetten Jancsi, aki szerette volna, ha az apja egy kicsit jobban ellenáll. Ha harcol, vagy legalább megpróbál tenni valamit.

– Az egyik testőr végig téged nézett – mondta a férfi. – Lehet, hogy fegyver volt nála.

– Nem is láttam – lepődött meg Jancsi. – Hogy vetted észre?

– Mondjuk, hogy ez az én varázslátásom – felelte keserűen János. – Szedjük össze azokat a dolgokat, amiket nem bízunk a költöztetőkre – sóhajtott nagyot, és szétnézett a konyhában. Gondolatban messze járt, és egyre Ilonára gondolt, mintha azzal odahívhatná, hogy megmentse őket.

XIII.

Sára hiába meresztette a szemét, fogalma sem volt, merre járnak. Az Esztergom táblát látta ugyan, a városban azonban soha nem járt korábban. Vasorrú nem fektetett sok energiát abba, hogy a lánya megismerje az országot, inkább a fenti világ helyeit magoltatta be vele. Sára ismerte az Óperenciás-tenger helyzetét az Üveghegyhez képest, tudta minden király székelyét, ahogyan azt is, melyik beszélő állat merre lakik. Minden kérdésre ismerte a választ, ami a fönti világra vonatkozott, akár az éjszaka közepén, álmából keltve is, az anyja rendszeresen tesztelte, és ha hibázott, keményen megbüntette érte.

Az iskolából annyi azért rémlett Sárának, hogy Esztergomban van egy híres Bazilika, és talán egy vár is, de a kocsiból egyik sem látszott, a négyemeletes tömbház, ami előtt végül leparkoltak, mindkettőtől messze lehetett. Amikor megálltak, várt valami magyarázatot az apjától, hogy elmeséli, ki ez a barát, vagy hogy honnan ismeri, mennyit tud az apja múltjáról, és Misó vett is egy mély levegőt, de végül nem mondott semmit, csak öles léptekkel elindult a lépcsőház bejárata felé. Sárának feltűnt, hogy úgy megy, mint aki jól ismeri

a járást, ráadásul csengetnie sem kellett, csak beütötte a kapukódot.

– Hányadik emelet? – kérdezte a lány, miután beléptek, és szomorúan felfedezte, hogy nincs lift.

– Negyedik – felelte oda sem nézve az apja, aki a földszinti postaládák között matatott.

– Mit csinálsz? – nézte döbbenten Sára, ahogy benyúl az egyik levelesládába, és a két ujjával összecsípte kihalsz két borítékot.

– Csak kiveszem a számlákat. Mindig elfelejti megnevezni, utána meg küldik a büntetést, ha nem fizeti be őket – magyarázta a fejét ingatva a férfi.

– Kihez jöttünk pontosan? – faggatta óvatosan a lány.

– Egy baráthoz. Majd meglátod.

Sára kimerült volt, ráadásul egyre jobban korgott a gyomra, így már a második emeletnél kínlódott a lépcsőkkel. Mire felértek a negyedikre, már csak abban bízott, az ismerősnél lesz egy kanapé vagy egy fotel, amire rázuhanhat. Misó kopogott, és kisvártatva mély női hang ígérte, hogy ajtót nyit.

– Kulcsod nincs? – heccelte zihálva az apját.

– Honnan lenne? – kérdezett vissza kissé sértődötten a férfi.

– A kapukódot is tudad – vágta rá Sára, ám mielőtt összevesztek volna, kinyílt az ajtó.

– Miska, nem is mondtad, hogy jössz! – kiáltotta meglepetten egy nő, akit az apja háta egyelőre kitalart a lány elől.

– Ne haragudj, Betti. Ő a lányom... – állt arrébb a férfi, aki zavarba jött, hogy a másik becenevén szólították.

– Sára, igaz? – mosolyodott el a nő, ahogy meglátta a lányt. – Nagyon örülök, hogy végre találkozunk.

Sára biccentett, és közben alaposan megnézte a nőt, akiről azonnal látta, hogy az apja számára nem egy egyszerű barát. Meleg, kedves tekintettel nézett rájuk, mint aki valóban örül a váratlan látogatásnak, és amikor beljebb hívta őket, gyengéden megsimogatta Misó izmos karját. Sára nem értette, az apja miért nem mondta meg, hogy a barátnőjéhez mennek. Ráadásul a lánynak szimpatikus volt Betti, szépnek látta az erős, világosbarna haját, a telt alkatát, de még az is tetszett neki, hogy melegítőt visel. Sára azon tűnődött, hogy az apját eddig talán csak az anyja oldalán látta, és ha voltak is azóta kapcsolatai, soha egyikről sem mesélt neki.

– Éhesek vagytok? – kérdezte a nő, és ezzel egy pillanatra elfeledtette a lány minden gondolatát.

– Nem ebédeltünk – felelte szelíden Misó.

– Éppen pizzát akartam sütni, még szerencse, hogy több tésztát gyúrtam be – mosolyodott el Betti, és már indult is a konyhába. – Már meleg a sütő, negyedóra, és ehetünk! Addig érezték otthon magatokat! – kiáltotta még.

Sára úgy érezte, további negyedóra rengeteg idő, így amikor az apja nem látta, behunyta a szemét, és olyan

halkan, hogy Misó sem hallotta, elmormolt néhány varázsigt, nagy levegőt vett, majd egy időre kifújta a hatalmas éhségét is.

Tiszta fejjel akarta felmérni, hová került. Ahogy körbenézett a tágas helyiségben, az első, amit megállapított, hogy a szoba-konyhás lakás tele van színekkel. A terrakotta falakon, ott, ahol nem borították könyvespolcok, fényképek lógtak, amelyek között felfedezte a Bettit ölelő apját is. A szoba sarkában bevetett franciaágy állt hatalmas díspárnákkal, szemközt pedig egy hosszú kanapé dohányzóasztallal.

– Tetszik? – kérdezte Misó, amikor látta, hogy a lánynak a lakást méregeti. – Nem egészen olyan, mint amit otthon megszoktál, de...

– Nincs erkély. Az ablakok alatt pedig nincsenek fák – közölte szárazon Sára, akinek közben nagyon is tetszett a hely otthonos berendezése. A legszívesebben elfelejtette volna, hogy menekülniük kell, és csak végignyúlt volna a franciaágyon, hogy kialudja magát. A bábaagyát azonban nem tudta kikapcsolni, és továbbra is egyre a következő lépéseken gondolkodott.

– Jó, hát vannak hiányosságai – vont a szemöldökét a férfi.

– Előbb-utóbb anya meg fog találni minket, és csak egyetlen kijárat van – folytatta Sára. – Egyesével talán ki tudom vinni magunkat az ablakon, de azalatt simán kinyírnak – lovalta bele egyre jobban magát az elképzelt támadásba.

– Nem hiszem, hogy édesanyád kinyírna – vetette ellen az apja.

– Engem nem – felelte cinikusan a lány, de nem folytatta, mert közben megérkezett Betti az első elkészült pizzával.

– Egyetek nyugodtan, én majd a következő adagból veszek – tette eléjük az ételt. – Vigyázzatok, tűzforró! – figyelmeztette őket.

Sára nem tudta, az apja mennyit mondott el magáról és a fenti világról Bettinek. Úgy döntött, nincs rá idejük, hogy a dolgokat lassan és kíméletesen találják, úgyhogy fogta magát, és a nő orra előtt bocsátott hűtőbűbájt a pizzára. Közömbösen, mintha ez lenne a legtermészetesebb, elvett egy szeletet, és azonnal habzsolni kezdte.

– Nem rossz varázslat – bólintott elismerően Betti, aki úgy tűnt, egyáltalán nem hökkent meg.

– A pivva fem roff – felelte teli szájjal Sára. Örült, hogy nem kell elmagyaráznia, ki ő valójában, bár egy kicsit sajnálta, hogy nem láthatta a nő elhült arcát.

– Lehetnél óvatosabb is – szúrta oda a lánynak Misó két falat között.

– Mindent tud? Hogy ki az anyám, és hogy ki vagyok én? – kérdezte válasz helyett a lány, miközben a pizza ropogós szélét habzsolta.

– Annyit tudok, amit édesapád elmesélt a fenti világról. Talán kicsit többet is – válaszolta az üdítőkkal belépő Betti a férfi helyett.

– Többet is tud? – nézett rá gyanakodva Sára.

– Először is tegeződünk – mosolyodott el a nő, aki egy pillanatra sem zökkent ki a nyugalmából.

– Tanár vagy, igaz? – faggatta tovább a lány. Misó szeretett volna közbeszólni, de a két nő olyan gyorsan válaszolgatott egymásnak, hogy esélye sem lehetett rá.

– A gondolatolvasáshoz is értesz?

– Az év osztályfőnöke felirat van a bögrémen – mutatta Sára, és egy pillanatra mintha apró mosoly villant volna meg a szája szélén.

– Magyart és törit tanítok felsősöknek. A fenti világ ismerete tulajdonképp szakmai ártalom. Bár, amíg nem találkoztam Miskával, nem gondoltam volna, hogy szó szerint kell őket érteni.

– És nem zavar?

– Micsoda?

– Hogy ő Együgyű Misó? – gúnyolódott Sára, bár érezte, hogy ezúttal túl messzire ment. Nem akarta megbántani az apját, aki az életét kockáztatva mentette meg nem olyan rég, csak valahogy kicsúszott a száján. Végül is Vasorrú nem arra nevelte, hogy kedves legyen.

Az apja fészkelődni kezdett, de Betti nyugodt maradt, és szerelmes tekintetét most a férfitra emelte, mintha neki mondaná.

– Az alapján ítélem meg Miskát, ahogyan velem bánik.

Sára fintorgott, de a vallatást abbahagyta. Úgy döntött, rendben lesznek a nővel. Egyelőre. Ahogy

befejezték a pizzát, a férfi röviden vázolta, mi minden történt az elmúlt napokban.

– Ne haragudj, hogy ide jöttünk, de nem jutott más az eszembe, akinél meghúzhatnánk magunkat.

– Még szép, hogy idejöttetek – vágta rá a nő. – Mondtam már neked, hogy nem kell megvédened, Miska, nap mint nap kamaszokkal teli osztálytermekbe megyek be, és értetlenkedő szülők tömegeivel vitatkozom órák után. Nem ijedek meg olyan könnyen – húzta ki magát.

– Apa azt mondta, van valami terve – szólt közbe Sára, aki egyre nehezebben viselte ezt az évődést.

– Arra gondoltam – kezdett bele az apja –, van egy kis időnk, mire magukhoz térnek, és rájönnek, hol bujkálunk. Azalatt összekapcsolunk mindent, és egy rendes alvás után reggel átmegyünk a hídon Párkányba, és elhagyjuk az országot. Az talán megnehezíti a dolgukat – sorolta az apja.

– És aztán? Megvédenek minket más világok hősei? – kérdezte reménykedve Betti.

– Remélem, igen.

– Szóval az a terved, hogy menekülünk? – képedt el Sára, aki ennél azért többre számított.

– Egyelőre igen.

– És aztán? Keresünk egy égisz paszulyt az angoloknál, lehozunk egy tyúkot, és megdobáljuk Gömböc urat aranytojással? – akadt ki a lány, aki a többi másik világot is jól ismerte.

– Miért, mit javasolsz? – kérdezte feszülten az apja. Sára hosszan nézett maga elé, mire végre válaszolt.

– Igazad van, nincs más út – felelte szokatlanul csendesen. – De Bettinek is jönnie kell, a hét sárkányfajzat tuti vele kezdené a kínvallatást. Biztosan érezni fogják a szagunk alapján, hogy itt jártunk.

– Akkor holnap hajnalban indulunk, szükségünk van néhány óra alvásra – összegezte Betti. Sárának tetszett, hogy nem akadt ki a vallatás szótól, és az is elismerést váltott ki belőle, hogy a nő késznek mutatkozott értük elhagyni az otthonát.

A délután nagy részét pakolással és készülődéssel töltötték. Sára nagy kísértést érzett, hogy elkérje Betti laptopját, amivel kapcsolatba léphetne Jancsival, de tudta, hogy az anyja már rég figyelte azt a vonalat, és egy pillanat alatt megtalálná őket az üzeneteken keresztül.

– Apa, valamit még tudnod kell – fordult lefekvés előtt a férfihoz, amíg Betti a fürdőszobában volt.

– Igen? – fordult felé az apja.

– Anya órák óta folyamatosan hív.

– Azt hittem, nincs nálad telefon.

– Nem úgy. Valamennyire el tudom tüntetni magunkat a szeme elől, hogy búbájjal ne találjon meg olyan könnyen, de azt nem tudom kivédeni, hogy a hangját halljam a fejemben.

– És mit mond?

– Nem igazán szöveg, azt nem tud, inkább csak érzéseket. Olyasmit, hogy visszavár, és megbocsájt.

– De tudod, hogy nem igaz, ugye?
– Persze. Csak azért mondom, mert néha majd felrobbanok miatta, és a legszívesebben csak kiabálnék – vallotta be Sára, mire az apja átölelte a hatalmas karjával.
– És válaszolsz neki?
– Nem, de nem is tudnék, fogalmam sincs, hogyan kell.
– Tarts ki még egy kicsit, nemsokára továbbmegyünk – vigasztalta a férfi, Sára pedig végre elengedte magát néhány percre az ölelésében.
Éjszakára a lány megkapta a kanapét, és bár nem igazán érdekelte, hol hajtja épp álomra a fejét, meglepően kényelmesnek találta. Betti még egy baglyos párnahuzatot is felhúzott neki, amit Sára fintorogva fogadott csak el, pedig titokban azért nagyon tetszett neki. Vasorrú soha nem engedett volna ilyen kedves holmikát a lakásába, nemhogy a lánya szobájába.

Hajnaltól kipihenten és elszántan állt a felnőttek ágya mellett. Látta, hogy pár perc múlva megszólal az apja oldalán az időzített ébresztő, úgyhogy óvatosan elvette a telefont, és kikapcsolta a jelzést. Még egyszer átgondolta, mikor lenne jó, ha Betti és az apja kelnének, és ennek megfelelően álombűbajt szórt rájuk.

– Ettől estig tuti nem keltek fel – mondta ki hangozatosan, hogy kipróbálja, működik-e a varázslat, majd miután meggyőződött róla, hogy alszanak, gyorsan

felöltözött, és két szendviccsel, valamint az apja zsebéből kivett készpénzzel elhagyta a lakást.

Telefon híján valamivel több ideig tartott megtalálnia a vasútállomást, de végül még a kora délelőtti órákban a fővárosba ért, majd egy újabb órán át kavargott a városon belül, mire hazajutott. A házuk előtt perceként keresgélte a táskájára szorult kulcsait, de mint kiderült, teljesen feleslegesen, az ajtó ugyanis nyitva volt. Remélte, hogy lesz még némi ideje alaposabban átgondolni a következő lépést, de így, hogy az anyja már otthon volt, a lány nem tehetett mást, mint hogy sodródott tovább az eseményekkel.

– Megjöttem – kiáltotta lazán, miután benyitott, mintha csak az iskolából tért volna haza.

– Gömböcz úr most hívott, hogy megvette János cégét, és a házát. Jancsinak anyi – közölte jegesen az anyja, aki a konyhában ült az asztalfőnél, és sötét teát kortyolgatott, amiből vörös gőz szállt fel az arcába.

– Ez volt a terv, nem? – felelte közönyösen Sára, aki tudta, Vasorrú épp próba elé állítja.

– Nem vetted át az ajándékom – váltott témát a nő.

– Milyen ajándékom?

– A tetoválásod.

– Ja, hogy az emberrablást?

– Gömböcz úr módszerein van még mit finomítani, de még csak néhány napja vált emberré – mondta a bába. – Ahhoz képest igen tehetséges.

– Minek nekem tetoválás? – próbált összpontosítani a lány.

– Felerősíti a képességeidet a lenti világban – hazudta Vasorrú.

– Úgyis felmegyek, nem? – vonta meg a vállát Sára.

– Azt gondoltam, lehetne még néhány közös napunk idelelni. Élvezni a győzelmet.

– Nekem az a győzelem, ha átvehetem a helyed.

– Tegnap még nem akartad, és inkább elmenekültél az ostoba apáddal – provokálta Vasorrú, külön hangsúlyozta az ostoba szót, a lánynak azonban a szeme sem rebtent.

– Soha nem ismertem rendesen az apámat, és már nem is fogom. Egy nap belefért, nem?

– És? Mire jutottál?

– Hogy nem érdemes itt maradni miatta.

– Ha megkérdezel, mondtam volna – mosolyodott el keserűen a nő. – Akkor ma este felmész, hogy beteljesítsd, amire születted, Sára? – tette próbára még egyszer az anyja.

– A nevem Holló bába. Készen állok.

– Helyes – biccentett a nő, és belekortyolt a sűrű főzetbe. – Ha már úgyis felmész, szólnod kellene még néhány régi barátomnak: az ördögök királyának és a három legerősebb fiának, illetve a farkasnak és a medvének...

– Nem lesz gond, ha ennyien lejönnek? – vetette ellen Sára. – Nem fog feltűnni a fentieknek?

– Mondtam már neked, Tündérország hatalmas, és rengetegen lakják – oktatta ki türelmetlenül a bába. – A tündérek viszont nincsenek annyira sokan. Mire észreveszik annak a néhány lénynek az eltűnését, Gömböcz úr felvértezi a szövetségeseinket annyi tudással és fegyverrel, amivel megvédhetjük magunkat. Ráadásul addigra a miénk lesz a lenti világ minden katonája is. Olyan sereget építünk – mondta gonosz vigyorral a nő –, aminek nem lesz párja a világon. Pár száz tündérlovag nem elég több százezer géppuskával és rakétával felszerelt ember ellen. Még akkor sem, ha maga a király jön le a csatába.

– És nekem mi marad? – kérdezte csalódottan a lány.

– Miután elintézzük a tündéreket a lenti világban, neked sem kell már bajlódni velük odafenn. Úgy sajnargathatod a fentieket, ahogy tetszik – kacagott szívből Vasorrú.

Odakinn iszonyú hőség tombolt, akik tehettek, nem jöttek ki a lakásukból vagy a hűtött irodából. Csak a bába otthonában nem forrósodtak át a falak. Ha valaki arra jár, láthatta volna a sűrű jégvirágokat az ablakokon: a Vasorrú bába kőkemény, fekete szívéből áradó hideg rajzolta őket az üvegre.

XIV.

A költöztetők pontosan érkeztek, és Jancsi hiába kereste, nem találta rajtuk jelét, hogy a fenti világból valóknak lennének. Gyorsan és rutinosan mozogtak, a hatfős brigád pillanatok alatt összecsomagolt mindent: bedobozolták a könyveket meg az edényeket, zsákokba hajtogatták a ruhákat, és kocsira rakták a bútorokat. Még arra is figyeltek, hogy mindent felcímkézzenek. Jánostól és tőle csak a legritkább esetben kérdeztek, látták, hogy alig fogják fel, mi folyik körülöttük.

Amikor este az új lakásba értek a cuccokkal, a költöztetők szerettek volna mindent abba a szobába tenni, ahol majd kicsomagolják őket. János azonban életében először látta a lakást, így nem tudott mit mondani, csak annyit kért tőlük, zsúfoljanak be mindent a két hátsó szobába, onnan majd elrendezik, ha észhez tértek. Már épp elköszöntek volna, amikor mindenki meglepetésére Jancsi a vezetőjükhöz lépett, és elkérte a csapat telefonszámát.

– Csatlakoznál? – kérdezte kedvesen a költöztető, akin nem látszott, hogy elfáradt volna az egész napos munkában.

– Szeretném, ha maguk jönnének akkor is, amikor visszaköltözünk a régi házunkba – felelte határozottan a fiú. A férfi nézett rá egy darabig, majd alig hallhatóan sóhajtott egyet, és átadta a névjegyét.

– Várjuk a hívásodat – próbált továbbra is mosolyogni, majd csatlakozott a kocsiban ülő társaihoz.

A rózsadombi lakás úgy nézett ki, mint amiből hasonló sietséggel költöztek ki, ahogyan ők a saját házukból. A falakon pókháló lógott, a kopott parketta több ponton recsegett, a kiszellőztetetlen szag másoké volt, a konyhában pedig a pulton maradt egy levél, valami divatcég kuponjai érkeztek benne.

– El sem hiszem, hogy tudták ezt mind megoldani ennyi idő alatt. Szerződéseket kellett írni, és a hivatalok felé is egy csomó papírmunkával járhatott – próbált logikus kapaszkodókat keresni János, hogy kézzelfoghatóvá tegye a helyzetüket, miközben egy nagyobb dobozon ülve figyelte a sarkokban maradt kaszaspókokat.

– Miért, Gömböcz hogy lett ilyen hamar ennyire menő? – kérdezte csüggedten Jancsi. – Varázslattal csinálnak mindent.

– Lehet – hagyta rá a férfi. – Szereljük össze az ágyakat, mit szólsz? – kérdezte, és elindult, hogy munkához lásson.

Jancsi kikerekedett szemmel nézett a távozó apjára. A legszívesebben biciklire pattant volna, hogy visszamenjen a régi házukhoz, meglesse Vasorrút, mit

csinál, vagy elment volna Sárához megkérdezni, örül-e a győzelmének. A bicikli azonban a zsákok mögött lapult valamelyik sarokban, az apja pedig úgysem engedte volna sehová. Talán tényleg legyőzték őket, és el kell fogadni a helyzetet, tűnődött, de csak azért, mert az egész napos pakolás és kapkodás teljesen kivette az erejét. Kelletlenül az apja után ment, hogy segítsen neki kihuzigálni a léceket a dobozok közül, megkereste vele a szerszámosládát, és kibogozta a költöztetők kusza írása alapján, melyik zsákokban vannak az ágyneműk.

Mire az ágyak darabjait nagyjából összeszedték és rendszerezték, már mindketten kóvályogtak az éhségtől.

– Rendelhetnénk hamburgert, hátha azt hamar hozzák – ajánlotta János, és a telefonján a közeli étterem között kezdett böngészni. – Sajtós-baconos jó lesz?

– Aha, tökmindegy – hagyta rá Jancsi.

A rendelés után az apja még egy darabig próbálkozott az ágyak összeszerelésével, de a franciaágy keretének összecsavarozása után feladta.

– Előbb együnk – mondta, és átment a konyhába, ahol még nem is néztek szét rendesen.

Az asztalt és a székeket szerencsére a költöztetők mégis ide tették, így volt hová ülniük, de a tányérok és az evőeszközök még mind a dobozokban voltak. A konyhaszekrény is viseltesebbnek tűnt, ráadásul ragadt a felülete, és a tűzhelyre is ráfért egy alapos tisztítás.

– Gabi néninek lesz dolga. Remélem, ide is eljön majd. El ne felejtsem holnap felhívni – merengett az apja, de Jancsi nem reagált. Dühítette, hogy a férfi máris az új helyzetre próbál berendezkedni. Nem elég, hogy megadta magát, gondolta a fiú, de amióta megérkeztek a költöztetők, és pakolni kezdtek, úgy tett, mintha mindez teljesen normális volna: a költözés, a cég, Gömböcz úr megjelentése, minden.

A hamburgert legalább tényleg gyorsan kihozták, csak a futár keveredett el.

– Lehet, hogy a régi házszámot adtam meg? – tűnődött János, mivel az alkalmazás a telefonján azt mutatta, hogy az étel megérkezett, de a kapu előtt mégsem látott senkit az ablakból. – Lemegyek, megnézem, mi a helyzet, úgyszint kint a nevünk a kapucsengőn – húzta fel a cipőjét, de Jancsit nem igazán érdekelte az egész. Hiába volt egyre éhesebb, még mindig neheztelt az apjára.

Mire János leért, a futár is megérkezett. Sisakban maradt, annyira sietett, hogy épp csak átadta a csomagot, és már készülődött is a következő címhez. De amint János hátat fordított, és visszament a lépcsőházba, a futár leállította a motort. Leszállt, levette a sisakját és a futárszolgálat mellényét is, majd intett az út szemközti oldalán álló fekete furgonnak.

– Szerencséd, hogy van sisakod – szállt ki Gömböcz úr a kocsiból. Ezúttal ő vezetett, a sárkányfajzatokat nem hozta magával.

– Az alakváltás nehéz művelet, nagyon kell ismerni hozzá a másikat – vont a vállát Vasorrú, miközben a sisakot a motor ülésére tette. – A hangját azért elég jól utánoztam, nem?

Gömböcz úr nem válaszolt, nem szívesen dicsért meg senkit. Kinyitotta a furgon hátulját, és nem törődve vele, látja-e valaki vagy sem, kihúzta az igazi futárt az útra.

– Hová tegyem? – kérdezte a banyát.

– Ültesd rá a motorra.

– Könnyen beszélsz – erőlködött az ájult testtel Gömböcz úr, akinek láthatóan nem ment jól az emelés. – Inkább segíts.

Vasorrú némi szemforgatás után körözni kezdett a jobb kezével, és egy egyszerű lebegtető bűbájjal át-emelte a futárt motorra.

– Kezdhattuk volna ezzel – mérgelődött Gömböcz úr.

– A mágia nem arra van, hogy minden nehézséget megoldjon, amit az élet elénk vet – közölte sértetten a bába. Gömböcz úr még folytatta volna a vitát, hogy akkor mi másra, de inkább csendben maradt. Az ember nem szívesen dühít fel egy bábát. Gyorsan visszahúzták a futarra a mellényt és a sisakot, majd a bába kettőt ütött a tenyerével a bukósisak tetejére.

– Ez is valami különös varázsmozdulat? – érdeklődött Gömböcz úr.

– Nem. Csak rohadt hangos, és felébred tőle – magyarázta gonosz vigyorral a nő, majd felnyitotta a sisak

rostélyát, és az ébredező férfi szemébe nézett: – Kiszállítottad időre a hamburgert. Minden rendben. Menj tovább – közölte. A futár még pislogott néhányat, de amint hatott a bűbáj, már tovább is robogott a motorjával.

– Nem értem, mi a fenéért nem mentünk fel, és kábítottuk el őket magunk – dohogott Gömböcz úr.

– Már a lépcsőházban kiszúrtak volna minket, az alakváltás pedig, mondtam már, bonyolult bűbáj. Bár nincs varázserejük, mégsem szerencsés szemtől szemben nekik rontani. Senkit sem jó sarokba szorítani, mert meglepően veszélyessé válhat. Főleg, ha van jobb megoldás is. Különben is, felverték volna az egész házat, nincs most erre időnk.

– És a sárkányt miért nem hozhattam?

– Jancsi valószínűleg messziről hallaná a szárnycsapásait. Különben is, jobb, ha figyelnek a lányra, amíg visszatérünk.

– Hiába mondd, nem értem. Én nem hallok semmit – dörmögött tovább Gömböcz úr.

– Mondtam tegnap, hogy inkább öljük meg őket, de te ragaszkodtál hozzá, hogy csak költöztessük arrébb – vágott vissza élesen Vasorrú.

– Az sem jó, ha végzünk velük. Nyomozás indul, megírja az újság, tele lesz a kert emberekkel. Az egész országot még te sem tudnád megbűvölni.

– Nem ismersz eléggé – húzta ki magát a bába, majd az órájára nézett. – Még egy-két perc, és felmehetünk.

- Ez valami álombűbáj?
- Nem, az olyasmi Hollónak való gyerekvarázslat. Ez inkább olyan, mint a Hófehérkében. Tetszhalált okoz, amiből csak én, egy herceg vagy egy tündér tudja felébreszteni.
- Jóban vagy a német banyákkal is?
- Szakmai kapcsolatban állunk – bólintott sokatmondón a bába.

Jancsi és az apja mohón falták a hamburgert. Nem törődtek sem a tányér, sem az evőeszközök hiányával, a kifolyt szószt pedig az elviteles zacskóba csomagolt szalvétával és a zsebükben lévő papír zsebkendőkkal próbálták kordában tartani. A felénél járhattak, amikor János megállt.

- Huh, meg kell állnom egy pillanatra – dőlt hátra, és letette a hamburgerét.
- Félrenyeltél? – kérdezte riadtan a fiú.
- Nem, csak nagyon leesett a vérnyomásom. Hirtelen ettem – próbálta megfejtetni a rosszullet okát János, aki egyre kevésbé tudta nyitva tartani a szemét. – Azt hiszem, el fogok... – mondta volna, de már nem tudta befejezni a mondatot, arccal a hamburgerébe esett.

Jancsi azonnal felugrott, és kiemelte az apja fejét az ételből, nehogy megfulladjon. A férfi azonban úgy tűnt, nem lélegzik. A fiú mentőt akart hívni, de hirtelen maga is gyengülni kezdett, és épphogy vissza tudott rogni a székére, mielőtt összeesett volna. A végtagjai

nem mozdultak, a levegőt egyre nehezebben vette, de nem ájult el, és a szemét is résnyire nyitva tudta tartani.

Vasorrú és Gömböcz úr könnyedén bejutottak a lakásba, János a nagy éhségben be sem zárta az ajtót. Mivel úgy hitték, apa és fia öntudatlanok, először nem igazán foglalkoztak Jancsival.

– Nagyon furán ül ez a csávó – nézte Gömböcz úr a férfit. – Tiszta szósz az arca, de olyan, mintha valaki kiszedte volna belőle a fejét.

– Lehet, hogy a fiú később esett csak el.

– Olyan, mintha figyelne minket – nézett most a gyerekre Gömböcz úr.

– Kizárt – közölte a bába, de azért megfordult, és ő is szemügyre vette Jancsit. Először csak rápillantott, de aztán közelebb hajolt, és integetni kezdett a szeme előtt. Milyen nagyot nőtt ez a gyerek, mióta a Duna-parton találkoztak, állapította meg. Mégiscsak örökölte a tündérek génjeit – gondolta. Egy darabig még ingatta a fejét, miközben vizsgálgatta, majd felfordította a bal tenyerét, és egy apró lángocskát bűvölt elő belőle. A fényében újra vizsgálni kezdte Jancsi szemét. – Ez meg hogy a fenében lehet? – képedt el, amikor meglátta a táguló pupillákat.

– Mi... – nyögött fel Jancsi, de alig tudott megszólalni. – Hagyj... – próbálkozott még, de sikertelenül.

– Elképesztő. Mégis szorult belé némi királyi vér – mondta elismeréssel a hangjában Vasorrú. – Vigyük,

hátha útközben elnémul – rendelkezett, és már meg is fogta a fiút a vállánál. – Ha mégis próbálkozna valamivel, fakéreggé változtatom a nyelvét – fenyegette meg Jancsit, aki nem adott ki újabb hangot inkább.

A fiú később sem vesztette el az eszméletét. Néhányszor úgy érezte, nagyon könnyű lenne elaludni, az autó pedig olyan kellemesen ringatta, hogy erővel kellett emlékeztetnie magát: most éppen elrabolják. Hogy magánál maradjon, összeszedte a figyelmét, és megpróbálta Vasorrúékat kihallgatni, de az autó hátulja üvegfallal volt leválasztva a sofőrfülkétől, így csak foszlányokat kapott el, amiket alig tudott értelmezni.

– Minek... odavinni?

– Látnia kell még egyszer... hogy akkor is felmászik-e, ha a szeme előtt kínzom meg.

– De hát...

– ...túl könnyen visszajött...

– Nem hiszel neki?

– ...senkiben...

Jancsi próbálta kitalálni, miről lehet szó, de iszonyúan nehéz volt összpontosítania. Kit kínoznak meg? Ki jött vissza? Ki mászik fel a fára? Olyan volt, mint egy többismeretlenes egyenlet. Mivel a logikai feladatokban mindig is jó volt, próbálta abból az információból kitalálni a helyzetét, ami a rendelkezésére állt. Nem volt könnyű feladat, mert közben azt érezte, valaki egy csupor mézre cserélte az agyát, és a gondolatai ahe-lyett, hogy összeállnának, csak szétfolynak.

Megkínozni őt fogják, erre elég hamar rájött. Felmászni már nem sokan tudnak, csak a hét sárkányfajzat, Gömböcz úr, és még valaki, akire nagyon nehéz emlékezni, mert az átok előtt is leginkább csak el akarta felejtteni.

A megoldásra végül akkor jött rá, amikor szó szerint elé állították. Amint kinyitották a kocsi ajtaját, Jancsi a levegő élesztőillatából rájött, hogy újra a régi házuknál lehetnek, és homályosan látta az édig érő fát is, ami még kábán is biztos támpontot adott. Tompán hallani vélte a sárkányszárnyak csapkodását a feje felett, de most nem zavarta, és azt is szó nélkül hagyta, hogy erős karok kiemeljék az autóból, majd végigvonszolják az egykori konyhájukon, amiben most csak a lecsupaszított konyhaszekrény állt. A kertben a karok egy darabig tanácstalanul forgolódtak vele, amitől Jancsi égre meredő szeme előtt jobbra-balra suhantak a csillagok. Nem sok híja volt, hogy elhányja magát, amikor végre letették a fűbe. Itt látta meg az őt bámuló Sárát. Először csak egy fekete pacát, majd ahogy fókuszált, kivette a lány alakját, a pólóját, amin egyelőre nem tudta azonosítani a mintát, és a fehér arcát, ami kifejezéstelenül bámult most rá. Jancsi, mintha csak levegőt venne egy hosszú merülés után, úgy telt meg újra erővel. Olyan volt, mintha ezer tű szurkálná a bőrét, és már épp a tagjait próbálgatta volna, amikor Sára levette róla a tekintetét, és flegmán az anyjához fordult:

– Megbénítottad? – kérdezte közönyösen, a fiú pedig úgy döntött, inkább fekvé marad, és megvárja a párbeszéd végét.

– Csak átmeneti. És úgy tűnik, magánál van, csak mozgásképtelen – felelte Vasorrú. Jancsi döbbenetesen vette észre, mennyire fiatal. Ha nincs az orra helyén a fémprotézis, talán fel sem ismeri benne a Dunaparton látott öregasszonyt.

– Félsz tőle? – horkant fel Sára.

– Nagyon magabiztos lett valaki, most, hogy igazi bábává válik – gúnyolódott vele az anyja. – Te is megfogod tanulni, hogy jobb mindig biztosra menni.

A lány vállat vont, és az égig érő fához sétált.

– Felmehetek végre? – kérdezte.

Jancsinak hatalmas önuralomra volt szüksége, hogy nyugton maradjon. Míg a civakodó banyákat figyelte, egy hang folyamatosan óva intette a fejében, hogy sokkal rosszabbat is kaphat, mint a bénulás, ha nem marad nyugton. Szóval Sára tényleg végig ellene meszterkedett, keseredett el a fiú, majd lassan körbeforgatta a szemét, hátha lát valami kiutat vagy segítséget. De csak a sárkányfajzatokat, Gömböcz urat meg a két bábát látta. Vajon hol lehet az apja, tűnődött, és nagyon remélte, hogy még életben van.

– El sem köszönsz édesanyádtól? – kérdezte elváltoztatott hangon Gömböcz úr Sárától, mire a sárkányfajzatok gépiesen röhögni kezdtek.

– Csendet! – kiáltott hatalmasat Vasorrú, és egy pillanatra tényleg minden elnémult. Még az esti légmozgás is abbamaradt. A bába Sárahoz fordult, a rozsdamentes acélból készült orra megvillant a holdfényben. – Gyere ide, lányom – mondta mély, bűgő hangján, és színpadias mozdulattal kitérte a két karját Sára felé.

A lány tétovázott egy darabig, majd lassan az anyja felé indult. Szerette volna megúszni ezt a részt. A két kezén meg tudta volna számolni, hányszor kapott tőle olyan valódi ölelést, amit nem csak az óvónők vagy más emberek kedvéért játszott meg. Amikor odaért, a bába szorosan köré fonta a karját. A körülötte lévő, még Jancsi is azt hitték, ez egy igazi anya-lánya pillanat, talán mégis szorult Vasorrúba némi érzélem. De halkán, hogy csak Sára hallja, a nő a fülébe súgta:

– Ha átversz, azonnal megölöm a fiút.

Sára kibontotta magát az ölelésből, és rá sem nézve Jancsira, a fához lépett. Gondolkodás nélkül, magabiztosan kezdett el mászni, le sem véve a szemét az égben végződő ágakról. A hold fényesen világított, a lány alakja pedig sokáig kivehető maradt. Gömböcz úr és a sárkányfajzatok egészen addig követték a tekintetükkel, amíg el nem tűnt előlük. Vasorrú még egy kicsit tovább is, az ő látása ilyen tiszta időben egészen a fenti világig elért.

Jancsi továbbra is mozdulatlan maradt. Megbénította Sára árulása. Egész nap próbált gyűlölettel gondolni

rá, és hol őt, hol magát ostorozta, amiért így rászedték. A találkozás, és a közöny, ahogyan róla beszéltek, most mégis ezerszeresen fáj a fiúnak.

– Hallasz még, gyerek? – fordult hozzá hirtelen Vasorrú. – Pislogj egyet, ha igen – parancsolta, a fiú pedig pislogott.

– Helyes – folytatta a bába. – Sára soha nem volt a barátod, de ezt már magad is kitalálhattad. Most felmegy a fenti világba, hogy átvegye a helyemet, és leküldjön még pár semmirekellőt hozzám. Együtt olyan erősek leszünk, hogy nincs az a tündérsereg, ami dacolhatna velünk. Végig fogod nézni, ahogy leigázzuk az őseidet, és ha mindenkit legyőztünk, veled is végezni fogunk. Ha a miénk lesz a lenti világ, nincs az az ember, akitől félnivalónk lehetne – ígérte Vasorrú, majd a csatlósaira nézett. – Ma még csak ez a kert a miénk, de holnapra az egész város, azután az ország, és ha megérkezik a többi világ gonosztevője is, átvesszük a teljes uralmat mindenütt. Egy hatalmas, lenti birodalmat építünk magunknak, ahol soha senki sem fog tudni legyőzni minket! Ezen a világon nincs előre megírva a szerepünk, olyan sorsot alakítunk magunknak, amelyet csak akarunk! – kiabálta diadalittasan, a sárkányfajzatok pedig hangosan éljeneztek.

– Bulit tartanak? – kiabált át kissé haragosan a szomszéd Gerzson bácsi a kerítés túloldaláról. Vasorrú dühösen nézett vissza rá, amiért megzavarta a lelkesítő-

beszédében, és egyetlen mozdulattal barna varanggyá változtatta.

– Szóljatok, ha megjöttek a többiek – sziszegte, majd Gömböcz úrral a nyomában beviharzott a házba, hogy újra átbeszéljék a következő napok haditervét.

A sárkányfajzatok bambán meredtek hol egymásra, hol Jancsira, fogalmuk sem volt, mihez kezdjenek vele. Végül otthagyták a teraszon, és körbeállták a fát, hogy ne tévesszék szem elől az érkezőket.

A kertben újra csend lett, csak egy varangy brekegett szomorúan a közelben.

XV.

Jancsi kihasználta, hogy senki sem figyel rá, és lassan próbálgatni kezdte a tagjait. Először csak az ujjait, majd miután megbizonyosodott, hogy tudja őket mozgatni, lassan megforgatta a csuklóját, felhúzta a vállát, körözött egyet a lábfejével, és egy kissé megemelte a csípőjét. A sárkányfajzatokat annyira lefoglalta a nézelődés, hogy észre sem vették.

Örült, hogy valahogy legyőzte az átkot, azt azonban még mindig nem tudta, mihez kezdjen ezután. Ha volt is varázsereje, fogalma sem volt, hogyan használja, ráadásul hamarosan megérkeznek a Sára küldte lények is, és akkor már biztosan semmi esélye sem lesz ellenük. Elmenekülhetne, jutott eszébe, talán sikerülne is a ház oldalához lapulva kiosonnia, de nagy kérdés, meddig jutna.

Jancsi is kémlelni kezdte az égig érő fát, ám szerencsére még nem indult el semmi fentről. Látta, hogy a fa körül ott lebeg a sárkány is, jelezve a hét megtestesítője helyzetét. Annak mindenestre örült, hogy a lény nem tud leszállni, és a valódi alakjában életre kelni. Mivel eddig csak mesékben és filmekben látott sárkányt, alaposabban is megnézte. A szörnynek

két hatalmas mellső lába volt, hosszú, oldalról lapított testét, ami olyan volt, mint a harcsáké, barnás-zöldes pikkely borította, amin valószínűleg nem fogott egykönnyen a fegyver, farka úgy tekergőzött a levegőben, mint a kígyóké. Az orrlukaiból most is könnyű füst szállt fel, ahogy lélegzett. Azt azért megnézte volna, ahogy tüzet okád, persze csak biztonságos távolságból.

Ahogy Jancsi a sárkányt figyelte, rájött, hogy ki tudja venni az egyes pikkelyeket is, sőt azt is látja, hová mered hét fejének bamba tekintete. Szeme továbbsiklott a fára, és a kérgét kezdte el vizsgálni. Minden barázdát jól megfigyelhetett, még az egészen magasan lévőket is, sőt a kérgen nőtt mohát is a felhők szintjén. Még jobban meresztette a tekintetét, és már ő is látta, amit Vasorrú korábban, látta az égig érő fa legtetején kezdődő lépcsősort, sőt, a lépcsősor tetején lévő kaput is.

A kapu masszívnak tűnt, áthatolhatatlan vastagságú deszkákból állt, amiket erős, kovácsoltvas lemezek tartottak össze. Jancsi olyan közelről látta, mintha előtte állna, szinte elérte a kilincset, ami olyan súlyosnak tűnt, hogy nem is tudta, Sárának honnan maradhatott ereje a mászás után megmozdítani. Talán erre is tud egy bűbájt, tűnődött, és a gondolatai hirtelen a lány körül kezdtek járni: vajon sikerül megtalálnia a helyét a fenti világban? Valóban bába lesz? Valószínűleg már most parancsokat osztogat, és az anyjának gyűjti a sereget. Ahogy ezen töprengett, a korábbi éles látása megszűnt, és újra csak a fa alját látta, a hét sárkányfajzattal.

Mélyen belélegezte az esti friss levegőt, és kiürítette a tudatát. Nehezére esett, hogy ne Sárán járjon az esze, és a csalódottsága ne mérgezze meg a gondolatait. Hogy elterelje a figyelmét, a születése napjára koncentrált. Az apja egyik régi leveléből tudta, hogy este jött világra. Talán épp ezekben a percekben tölti be a tizenháromat, gondolta. Vajon mire gondolhatt az anyja a szülés közben? Aggódott, hogy magára kell hagynia a fiát? Jancsi próbálta elképzelni, milyen lehetett az anyja nagy pocakkal, vajon nézegetett-e babaruhákat a boltokban, tudva, hogy sosem látja bennük a fiát, és azt kívánta, bárcsak a zsörtölődés helyett részletesen kifaggatta volna minderről napközben az apját.

Ahogy ezeken tűnődött, a látása újra kitisztult. Pontról pontra újra felküzdötte tekintetét a kapuig, ahogyan az előbb, és újra a kilincset kereste. Éppen akkor találta meg, amikor az megmozdult, és a kapu kitárt. Gyorsan ellenőrizte, de a sárkányfajzatok semmit sem vettek észre belőle. Megint a kapura meredt, és próbált rájönni, miféle lényekkel kell hamarosan szembenéznie. De csalódnia kellett, ugyanis a farkasok, a medvék vagy az ördögök helyett emberek tódultak ki a hatalmas ajtón. Nem voltak sokan, talán ha négyet tudott összeszámolni, két férfit és két nőt, de mind nagyon erősnek tűntek, olyannak, akivel nem szívesen szállt volna szembe. De egyáltalán nem tűntek olyan sötét alakoknak, mint a fogvatartói.

Nemsokára a sárkányfajzatok is észrevették őket, és egyszerre, mintha egyetlen hangjuk volna, kiabálni kezdtek a ház felé. Vasorrú és Gömböcz úr egymást félrelökve rohantak ki, hogy fogadják az érkezőket. Gömböcz úr csak annyit látott, mint a hét másik, hogy valakik jönnek, Vasorrú azonban alaposabban is szemügyre vette őket.

– Mi a fene ez? – motyogta értetlenül.

– Miért ilyen kevesen jönnek? És kik azok? A róka köztük van? – záporoztak Gömböcz úr kérdései, de a bába elengedte őket a füle mellett.

– Ezek szőkék – mormogta továbbra is magának.

– Szőkék? – próbálta felvenni a fonalat a másik. – Na és akkor mi van, ha szőkék? – értetlenkedett tovább.

Jancsi azonban látta már, mi miatt aggódik Vasorrú: ezek az emberek kardokkal érkeztek, vértet viseltek, és az arcuk túl szép, túl tiszta volt ahhoz, hogy gonosztevők legyenek. Nem a bába szövetségesei igyekeztek lefelé, hanem tündér katonák. Könnyű mozgásukkal már egészen közel jártak, és a holdfényben megvillantak a ruhájukat díszítő ezüstminták. Valamivel felettük pedig egy alacsonyabb, fekete alak is közeledett: Sára.

– Elárult! – bődült el dühösen a bába, amikor maga is kiszúrta. – A saját lányom elárult! – zengte.

– Még nem állunk készen a harcra – esett kétségbe Gömböcz úr.

– Szedd össze magad! – rivallt rá Vasorrú. – Kilencen vagyunk öt ellen. Nálatok pisztolyok vannak, nekem

varázseróm van. Meg tudunk állítani négy tündért, és egy beképzelt kölyköt.

– És ha még többen jönnek?

– Nem fognak. Felgyújtom a fát – rendelkezett a bába. – A lányom ennyi idő alatt nem riaszthatta az egész sereget, valószínűleg csak szólt néhány arra járőröző tündérnek, különben már a nyakunkon lenne az összes. Ha most elintézzük őket, még lehet esélyünk.

– De akkor mi sem leszünk többen.

– Te vagy a gömböc, nem? Fel tudod falni egyedül is, ha kell, az egész világot. Én pedig megvédelek mindentől, ami az utadba kerül – ígérte a nő. – De először le kell győznünk a tündéreket.

– És a lányodat.

– Őt bízd rám – sziszegte Vasorrú, majd a hét másikhoz fordult: – Ne aggódjatok! – kiáltotta. – Ezek csak mászni tudnak, ahogyan mi is, és még fegyvert sem hordanak. Közönséges járőrök, akiket a lányom hirtelen össze tudott szedni. Az ilyenek nem túl okosak, maguktól észre sem vennék, hogy kinyílt a kapu. Lehet, hogy nem is ismerik a lőfegyvereket. Ez a csata öt percig sem fog tartani! – zengte. – De azt akarom, hogy jól küzdjete, mert a leggyengébb tündér is erős ellenfél. Megértettétek?

– Igenis! – zengték egyszerre a sárkányfajzatok olyan hangosan, hogy Jancsi úgy érezte, még a mellkasában is visszhangzik a kiáltásuk. Próbált nem mozdulni,

de a gondolattól, hogy Sára mégsem hagyta cserben, a legszívesebben felugrott volna, hogy a Vassorúra vesse magát. Tudta azonban, hogy a tündérek nélkül esélye sincs, úgyhogy egyelőre tovább lapult a ház sarkánál, mint egy rongybaba, amiről megfeledkeztek.

Vasorrú, bízva benne, hogy megzavarja az érkezőket, elkezdte az égis erő fa felgyújtását. Mivel a földi tűz nem tudott kárt tenni a növényben, csak varázslattal lehetett megfelelő tüzet gyújtani, olyat, amit csak az avatott szemek láthatnak.

Csakhogy ilyesmit a bábának már évtizedek óta nem kellett alkalmaznia, és most gondban volt, hogyan is lásson hozzá. Egy bizonyos fűfélére is szükség lett volna, amit a kunyhójában tárolt. Dühösen nézett körbe, mit tehetne, majd eszébe jutott a megoldás. Annyira a szeme előtt volt, hogy észre sem vette.

– Sárkány! – kiáltott a hét emberére, mire azok nyomban felé fordultak. – Nem ti, hanem a fenti! – parancsolt a jelenésnek, amely eddig mozdulatlanul lebegett felettük. A lény most megborzongott, és smaragdzöld tekintetét a banyáéba fúrta. A hét ember azonban erre teljesen mozdulatlaná dermedt, mintha megfagytak volna. A sárkány ugyanis hiába mutatkozott meg az avatott szeműek számára a lenti világban, nem tehetett sokat, az ereje legfeljebb a varázstárgyakra korlátozódott, és kisebb gondokat tudtak okozni a fenti világból származóknak, mint például Jancsinak a szárnyuhogással. Ráadásul ha a sárkány

aktívvá vált, az őt megtestesítő emberek megdermedtek, ugyanis a hét ember és a hét fej közös tudaton osztozott.

Vasorrú, amint látta, hogy a sárkány odafenn a parancsára vár, már ki is adta az utasítást:

– Azt akarom, hogy gyűjtsd fel az égig érő fát!

A sárkány gondolkodás nélkül a fa felé fordult, és hatalmas lángcsóvát lövellt felé. Bár korábban Jancsi kíváncsi volt, milyen lehet, ha a sárkány mind a hét feje tüzet okád, most egyáltalán nem nyűgözte le a látvány, egyre csak Sára és a négy tündér miatt aggódott. A lángok a fa tetejét érték el először, és onnan kúsztak lefelé, így a csapat, nem törődve a tenyerüket felhasító kérgekkel, sebesen csúszni kezdett a föld felé. Mire leértek, a sárkány visszaadta a fajzatoknak a tudatát, így a hét csatlós felkelt, hogy harcra kész pozícióban várja a tündéreket.

A négy katona egyszerre ért földet, és néhány másodperccel később Sára is megérkezett. Éppen időben, a fa ugyanis lassan egy összefüggő lángoszloppá vált, ami a varázslátók számára egészen bevilágította a keretet. A sárkányfajzatok azonnal fegyvert rántottak, és a tündérek is kivonták a kardjukat, és megdermedve várták, hogy a másik kezdeményezzen.

– Lőjetekek már! – kiabálta Gömböcz úr, mire az egyik sárkányfajzat, az, amelyik a csendestárs szerepét játszotta, meghúzta a ravaszt, eltalálva az előtte álló tündér mellkasát. A nő először meglepően a társaira

nézett, majd a vértjére. A páncélon lyuk tátongott. A tündér hátratántorodott, elejtette a kardját, majd összecsuklott. Mire földet ért volna, a teste ezüstös porrá változott, a mellvértje pedig elvesztette a csillogását, és tompa bádogdarabként esett a fűbe. Mindkét fél döbbenetesen nézett a maradványokra.

Jancsi torka egészen elszorult, ahogy a szellő belekapott az ezüstös porba. Most először találkozott tündérral, akinek a népe közé félig maga is tartozott, és azonnal a halálát kellett végignéznie. Nem hagyhatta, hogy a másik három társa is így végezze, akkor sem, ha végül mind elpusztulnak a harcban. Keserűségében azt kívánta, bárcsak lenne nála egy hatalmas mágnes, olyan, amivel horgászni szokott, csak százszor erősebb, olyan, amivel minden fegyvert elvehet a sárkánytól. De milyen fém van vajon a pisztolyokban, jutott eszébe hirtelen a képtelen kérdés. Vonzza egyáltalán a mágnes? Borzasztóan mérges lett, hogy ilyen hülyeségek jutnak eszébe ebben a nehéz pillanatban, hiszen teljesen mindegy, akkor legyen olyan mágnes, ami minden tárgyat magához vonz a környezetében, amiben fém van.

A többieket annyira lefoglalta a tündér halála, hogy észre sem vették a felpattanó, dühtől remegő fiút. Az első, ami gyanús lett a banyának, az a viszkető orra volt. Máskor is előfordult már olyan, hogy fáj a sebhelye, főleg hidegfront idején, de most inkább tompa nyomást érzett rajta, amit eddig nem tapasztalt. Nem értette, miért most történik vele, és igyekezett nem

is figyelni rá, nehogy az ellenség kihasználja. A következő, amire felfigyelt, az az egyre jobban meghajló fémháló volt a kerítésen, amit mintha egy láthatatlan erő húzott volna a ház felé.

Mire Jancsi felé fordultak, a sárkányfajzatok és a tündérek kezéből egyszerre repültek a fegyverek és a vérték a fiú lába elé. Jancsi a bábára nézett, és a bába orra remegni kezdett, majd megadta magát, és hangos reccsenéssel kiszakadt a helyéről, hogy a pisztolyok és a kardok mellé zuhanjon. A kerítés is kiszakadt volna, ha Jancsi nem ijed meg a saját erejétől.

A bába döbbenten kapott az orra helyéhez. Sárát nem érte váratlanul, hogy Jancsi varázslatra képes, ahogyan az sem, hogy nincs már a bénító átok hatása alatt. Már akkor észrevette, hogy csak játssza a bénát, amikor felfelé indult, és remélte, hogy visszatér azelőtt, hogy a fiú tettetett mozdulatlansága lelepleződné. Most is azonnal felismerte a helyzetet, és tudta, ha nem cselekszik azonnal, az anyja megöli Jancsit, már csak az ígérete miatt is. Sára az első átkot, ami az eszébe jutott, Vasorrúra olvasta, mire a nőnek húsos lábú, fekete pókok kezdtek kimászni az orra helyén tátongó légzőnyílásaiból. A lány korábban legfeljebb az iskolában használta ezt a bűbajt, hogy a sikoltozó osztálytársai megakasszák az órát. Vasorrú, ha lehet, még gonoszabbnak és ijesztőbbnek tűnt az orrnyílásaiból előkerülő pókokkal, de az átok nem akasztotta meg hosszan, a lány épp csak időt nyerhetett vele, hiszen

az idős bába egyetlen mozdulatával semlegesítette a varázslatot, és a pókok fekete füstként tűntek el az arcáról. A nő békén hagyta egyelőre a saját erejétől megdöbbsent Jancsit, és a figyelmét inkább a lányára összpontosította, aki már újabb bűbajt készített elő ellene.

Eközben a tündérek egymásnak vetették a hátukat, és igyekeztek úgy elhelyezkedni, hogy minden irányból védjék magukat. Így, hogy mindkét fél elveszítette a fegyverét, kiegyenlítettebbé vált a küzdelem: a sárkányfajzatok ugyan több mint kétszer annyian voltak, a tündérkatonák viszont sokkal képzetebben verekedtek náluk. Jól állták a sarat a csatlósok ütlegei ellen, mivel sokkal gyorsabban és ügyesebben mozogtak, így nem is szenvedtek különösebb sérüléseket, ám a fajzatok fáradhatatlan csapásokkal sorozták őket, ezért az ütések gyűrűjéből sem tudtak kitörni. Néha be tudtak vinni egy-egy balegyenest vagy egy erősebb rúgást, komolyabb ellentámadásra azonban esélyük sem lehetett segítség nélkül.

Gömböcz úr nem érezte magát túlságosan hasznosnak a harcban. A fenti világban csak egy száz volt bendővel, ami bármit képes volt bekebelezni, de emberként ennek nem sok hasznát vette. Idelent inkább a céges birodalmát és a tudását tudta növelni, és az esze azt súgta, jobban teszi, ha félti a törékeny emberi testet, amit a lejövetel során kapott. Eleinte gondolt rá, hogy visszazserzi a fegyvereket a fiútól, de félt az erejétől. Még

ha a varázslatok közvetlenül nem is hatottak rá, Jancsi könnyedén hozzávághatott vagy a fejére ejthetett volna valami súlyosat. Jancsi hasonlóan érezte magát: rájött ugyan, hogy képes használni a varázserejét, de az előző megmozdulása csak véletlenül sikerült jól, és ugyanezzel az erővel a következő varázslata akár a saját vesztét is okozhatja. Próbálta előcsalni azt a józan hangot, aki az előbb a kérdéseket tette fel neki a fejében a mágnesekkel kapcsolatban, hátha javasol valami használható ígét, de úgy tűnt, ez nem ilyen egyszerű, és a hang néma maradt.

Vasorrú és Sára szintén ádázul küzdöttek, szó szerint izzott körülöttük a mágiával teli levegő. Vasorrú megpróbálta egyszer az ujjából kilövellő zöld sugarakkal meggyfává változtatni a lányát, és Sára kis híján át is alakult. Kiszakadt a cipőtalpa, és a gumin át gyökeret eresztett a lába. Érezte, ahogy a testében a vér átalakul, a kézfejen az erek a levelek erezetét kezdik kirajzolni, és már hallotta, ahogy a föld szólítja, hogy adja át magát neki, és legyen az ő gyermeke. Már kérgesedni kezdtek a lábai, mire semlegesíteni tudta az átkot.

Az idősebb bába nem elég, hogy gonoszabb varázslatokkal támadott, sokkal erősebb és tapasztaltabb is volt, így a lány minden bűbáját könnyedén kivédte. Ha Sára tüzet lövellt rá a tenyeréből, vizet fakasztott, ha vízoszlopot szabadított rá az égből, néhány mozdulattal elpárologtatta. Mindenre volt válasza, ráadásul tökéletesen ismerte Sára összes támadását, hiszen ő maga tanította neki őket. Ezzel szemben Vasorrú

tudott olyat, amire a lánya nem ismerhette az ellen-szert, ezek azonban nagyobb összpontosítást igényeltek, és Vasorrú nem tudta őket megidézni, Sára ugyanis fáradhatatlanul szórta rá az átkait. Mindent kilőtt az anyjára, ami csak eszébe jutott, gyomorrontást, szemkápráztató csillámokat, slejmes köhögést, megvadult denevéreket, bármit, ami segíthetett, de a nőnek meg se kottyant. Eközben azonban Sára is állta a sarat, nem riadt meg semmitől, pedig egy percen át csontkukacok vonaglottak a fogai helyén, és egyszer Vasorrú csatagos disznófüllé változtatta a fülkagylóját.

A csata úgy tűnt, nem dőlhet el senki javára sem, ám mindannyian tudták, hogy az erőfölény, ha apránként is, de Vasorrúnak dolgozik. Jancsi úgy érezte, azon múlik minden, hogy időben rájön-e a varázslás nyitjára.

Vasorrú érzékelte, hogy a csatamező szélén álló fiúban egyre növekszik a varázserő, és ez akár a csapata vesztét is okozhatja. Úgy döntött, hagyja, hogy Sára egy könnyebb támadása eltalálja, hogy cserébe egy bonyolultabb varázslattal végleg elintézhesse Jancsit. Az alkalomra nem is kellett soká várni: a lány az anyja beszédképességét akarta elvenni, hogy ne mormolhasson több varázsigét, ezért nyerítőbbübját zúdított rá. Vasorrú úgy döntött, ez lesz a tökéletes pillanat, és nem védekezett. Ahogy eltalálta az átkot, hangosan, velőtrázóan felnyerített, Sára pedig örült, hogy végre esélye lesz legyőzni a bábát. Az anyja azonban épp elég olyan átkot ismert, amit varázsszavak nélkül is véghez

lehet vinni. Főleg azok a varázslatok ilyenek, amik akkor születtek, amikor rettenetesen dühösek voltak az ősi bábák, és annyira rosszat akartak a másíknak, hogy a méregtől meg sem bírtak szólalni. Vasorrú a fiú felé fordult, és egy ilyen, régi átkot szórt rá, amelyet utoljára még a fenti világban használt egy szolgálólány ellen, aki meglopta.

Jancsi fel sem fogta, hogy megtámadták, csak azt látta, hogy egy hatalmas, szegecses deszkalap száguld egyenesen a feje felé. Sára azonban résen volt, és egyből felismerte, hogy Vasorrú egy gerebent lőtt Jancsira, ami ha ekkora erővel csapódik valakinek, halálos sebet is ejtethet. Egy ilyen fegyvert nem lehetett eltéríteni, mert különös erő védte az útját, és csak egy Vasorrúhoz hasonlóan erős bába tudott volna varázslattal gátat szabni a gereben útjának. Gondolkodás nélkül mormolni kezdett, és egy hatalmas szélökéssel Jancsinak vetette magát. A terve úgy tűnt, sikerült, a fiúval a földre buktak, a gereben pedig a ház oldalába fúródott. Jancsi azonban épphogy felkelt, egyik ijedségből a másikba került, a mellette fekvő Sára ugyanis erősen vérzett. A fadarab szegecses része végigsúrolta az oldalát, és ha nem is halálos, de súlyos sebet ejtett, amit minél hamarabb el kellett látni. Egyértelmű volt, hogy Sára képtelen tovább folytatni a küzdelmet.

Vasorrú szájalom nélkül nézett a két gyerekre. A nyerítését visszaváltoztatta ugyan emberi beszédre, de egyelőre nem szólalt meg. Ahogy egyre közelebb lépett

hozzájuk, azon tűnődött, mit tegyen velük. Most, hogy a markában érezte a győzelmet, már nem sietett sehová.

– Mit tettél? – zengte hirtelen egy erőteljes férfihang a háta mögül. Vasorrú megpördült, és Misóval találta szemben magát.

A férfi néhány órája szabadult fel lánya altató bűbájának hatása alól, és azonnal autóba is pattant. Szinte biztos volt benne, hol találja Sárát.

– Kezet emeltél a saját lányodra? – kiabálta dühödten.

– Nem is tudtam, hogy érdekel, mi van velem – felelte közönyösen Vasorrú.

– Ha nem tartasz távol a fenyegető átkaiddal, nem hagytam volna, hogy egyedül neveld fel. Hogy voltál képes az egyetlen gyerekedet megtámadni? – tajtékzott a férfi.

– Elég volt a szócséplésből, legyen most már vége ennek az egésznek – húzta el a száját a nő, és egy hosszabb varázslatba kezdett. Mire Misó odaért, hogy megakadályozza, Vasorrú mágikus fallal vette körül magát, ami több méter magasan húzódott, és bár átlátszó volt, a lángoló fatörzs fénye mégis visszatükröződött rajta. Olyan volt, mint egy narancssárga búra, amin át Vasorrú könnyedén szórhatta az átkaikat, de nem engedett át senkit felé.

A fal közvetlenül Misó mellett jelent meg, hátrólke a hatalmas férfit, aki az eséstől nagyot nyekkent. De rögtön fel is felpattant, és amint észrevette a narancssárgás falat, támadásra alkalmas eszközöket

kezdett keresni. Elsőnek egy hatalmas faágot kapott fel a földről, de ahogy a falra csapott vele, a fa szétforgácsolódtott. Ezután a kerítés tövébe tett szikladarabokat vágta hozzá, de a falnak meg sem kottyant, az óriási kövek mind ízzé-porrá törtek.

Jancsi kétségbeesetten nézett körbe segítségért a harcmezőn, de hiába: a megmaradt tündérkatonák továbbra is a sárkányfajzatokkal viaskodtak, és úgy tűnt, bár még mindig kitartanak, a létszámfőlény előbb-utóbb leteríti őket. Sára a fájdalomtól, erőtlenül feküdt a földön, és a fiú hiába próbálta észhez téríteni, harcképtelen maradt. Jancsi megpróbált maga valamilyen varázslatot kieszelni, de a pánik teljesen eluralkodott rajta, és semmi használható nem jutott az eszébe.

Most, hogy a bába sérthetetlennek érezte magát, a csatamező felett száz gereben kezdett kirajzolódni, és mind az intésére várt, hogy lecsaphasson. Száz hosszú fadarab, amelyekből száz-száz rozsdás szög meredt fenyegetően Jancsiékra. Vasorrúnak már csak a kijelölőbűbájt kellett elvégeznie, mielőtt rájuk zúdíthatja. Egy pillanatig habozott, ne intézz-e el Gömböcz urat is, mielőtt a fejére nőne, de végül úgy döntött, még hasznát veheti. Sáránál is elbizonytalanodott egy kis ideig, neki ugyanis ennél nemesebb véget szánt. Nem azért, mert a lánya volt, hanem azért, mert úgy érezte, egy bába többet érdemel, még ha ilyen fiatal és gyenge is. De nem akarta már sokáig húzni ezt a harcot, így öszszecsapta a tenyerét, támadásra utasítva a gerebeneket.

Még a szemét is behunyta, hogy semmi ne zavarhassa meg a bájolásban.

Amikor azonban kinyitotta a szemét, látta, hogy a gerebenek szétzúzva, egy kupacban hevernek a földön. Ösztönösen a fiúra nézett, de azonnal tudta, hogy ő nem lehetett, egy ilyen erejű varázslatot nem lett volna képes egyedül megfékezni, Sára pedig egyre jobban remegett az oldalában lüktető fájdalomtól.

A választ az ég felől érkező tündérsereg hozta el. Legalább negyven, állig felfegyverzett tündérlovag szállt alá a holdfény erejével. Díszebb és erősebb páncéljuk volt, mint a korábbi járőröknek, az egyik kezükben aranyozott kardokat és töröket markoltak, a másik karjukon pedig kerek, tündérmesék jeleneteivel díszített pajzsokat viseltek. Egy részük hófehér, szárnyas paripán érkezett, a vezérüket pedig egy óriási griff hozta a hátán.

Tízzen azonnal a hét sárkányfajzatra vetették magukat. Mire odaértek, a pajzsukat a hátukra tették, a kivont kardjukat pedig a hüvelyükbe csúsztatták, mint ha élveznék, hogy végre pusztá ökölrel harcolhatnak. A lovagok minden ütést könnyedén háritottak, és épp csak annyira viszonzták a csapásokat, hogy a három, csapdába esett társuk végre előjöhessen a szorító gyűrűből. A csatlósok végül elunták a dolgot, és elhagyták az embertestüket. Sárkányként támadtak a tündérekre, akik válaszul a lovas társaikat hívták segítségül. A csata így az égben folytatódott, és sokáig nem lehetett ki-venni, ki áll győzelemre. Jancsi még a varázslásával

is csak annyit látott, hogy a sárkány mind a hét fejével folyamatosan okádja a tüzet, az orrlükaiból dől a füst, miközben kardok és fogak villannak. A tündérek csak a pajzsukat maguk elé tartva tudták megfékezni a tüzet. Egyre közelebb araszoltak, majd amikor már elég közel értek, mind átugráltak a lovaikról a sárkány nyakaiba, és a pengéiket a sárkány torkaihoz szorították. A hétfejű szörnyeteg nem várta meg, míg levágják a fejeit, inkább megadta magát, és visszaváltozott emberalakba a földön, ahol a fajzatok feltartott kezekkel várták, hogy a tündérek megköttözzék őket az elszakíthatatlan indáikkal.

Gömböcz urat hat izmos lovag fogta közre, de nem akadt sok dolguk, a megtermett férfi nem próbálkozott sem a meneküléssel, sem a támadással. Egyszer ugyan, amikor a tündérek figyelmét elterelte a sárkány átváltozása, megpróbált megszökni, Misó azonban, aki eddig Sára sebeit vizsgálta, most rögtön ott termett, és hatalmas tenyerével erőteljesen Gömböcz úr vállára csapott, és nem is mozdult többet mellőle. Gömböcz úr úgy döntött, inkább nem áll ellen. Óvatosan megigazította magán az átizzadt zakóját és a félrecsúszott nyakkendőjét, majd idegesen méregette hol Misót, hol valamelyik lovagot.

Vasorrú persze jóval nehezebben adta meg magát. A lovagok lassan körbevették, és a pajzsukat maguk elé tartva közeledtek felé. A bába minden irányba szórta az átkait, a bűbajos pajzsokról azonban mind

lepattantak, egy pillanatra sem állítva meg a felé araszoló lovagokat.

– Úgysem törítek át a falamat a gyenge pengéitekkel, ostoba tündérek! – kiabálta a bába.

– Azzal nem is – lépett elő a lovagok vezére. – Már azt hittük, meghaltál, vénséges Vasorrú. Egész Tündérországot átkutattuk érted.

– Csak szeretnéd, Levente herceg! – nézett rá szúrós szemmel a bába. – Csak egy ilyen taknyos, pár száz éves kölyök hihet vénségesnek. Te akarsz megállítani? Az erőd a fele sincs az enyémnek – fenyegette meg.

– Azt valóban nem gondoltuk, hogy itt lapulsz az emberek között. De az erődöt túlbecsülöd, bába. Nagy hiba így elbízni magad a tündérek erejével szemben! – húzta ki magát büszkén a herceg, majd körbetekintett az emberein.

A lovagok parancsok nélkül is értették a vezérüket. Megálltak a bába körül, eltették a fegyvereket és a pajzsokat, majd egyszerre, minden jelzés vagy utasítás nélkül maguk is bűbájba kezdtek. Külön-külön nem volt nagy varázserejük, még Sára is könnyedén védte volna a támadásaikat, összefogva azonban megsokszorozódott a bűbájuk ereje. A tündérek a természet elemeit hívták segítségül. Összehangoltan támadtak, és végig ugyanazt a bűbajt ismételték mindannyian. Először lángcsóvával vették körbe a bába varázsfalát, hogy alaposan felhevítsék, majd hirtelen jeges leheletet lövelltek rá, amitől a fal sisteregni kezdett. Amikor

olyan keménnyé fagyott, hogy láthatóvá vált, a kezük mozdulatával a föld göröngyeit és a mélyben szunnyadó agyagos, sziklás tömböket hívták segítségül. A hatalmas darabokat bűbájjal mind a falnak vágták, amitől az végre repedezni kezdett. Végül hatalmas szélvihart támasztottak, ami áttörte és le is rombolta a falat.

– Jaj, csak a varázslataitokat ne – fakadt ki Vasorrú. – Annyira béna, hogy ilyen gyenge bűbájjal győznek le végül – rázta a fejét csalódottan, amikor a védőfala teljesen semmivé lett, a varázserejét is jóval gyengébbnek érezte, mintha valaki képzeletbeli láncot tett volna rá. – Hogyan találtatok rám? – nézett Leventére.

– A lányod öt tündérkatonával találkozott odafenn – mosolygott rá a herceg. Vasorrút rettenetesen idegesítette a vigyorban megbúvó elégedettség. – Négyet magával vitt, egyet pedig értünk küldött. Talán nem annyira hasznavehetetlen, mint amilyennek hitted – tette hozzá, mire a bába bosszúsan felhorkantott.

– És most? A ti fajtátok nem öl meg senkit. Mi lesz, visszatoloncoltok Tündérországba, ahol újra és újra hőst játszhattok ellenem? Fene nagy ügyesség úgy harcolni valakivel, hogy előre lehet tudni, ki nyer! – emlékeztette Vasorrú a fenti világ szabályaira a tündért.

– Sokáig én is így hittem, már szinte sajnáltalak is – rázta meg a fejét szomorúan Levente. – De ma este a lányod története bebizonyította, amit jó ideje sejtek: te nem áldozat vagy, hanem gonosz.

– Mit tudsz te? – rázta meg az öklét fenyegetően a bába.

– Azt mondják a madarak és a fák... – Levente elhallgatott. – Hogy Misó együgyű a fenti világban, de megvan a magához való esze ideleln – folytatta némi szünet után. – A kisgömböc pedig eszetlenül felfal bármit, ami az útjába került Tündérorszáiban, de átgondolja minden lépését a lenti világban. Te viszont ugyanolyan romlott lelkű vagy mindenütt.

– Sokkal hatalmasabb banyává váltam! – vetette ellen Vasorrú.

– Éljen – jegyezte meg gúnyosan Levente. – Még gonoszabbá – vonta fel a jobb szemöldökét. – Ha nem nyitod meg újra az utat a fenti világba, élhettél volna vígan ideleln. Nevelhetted volna a lányodat, aki annak ellenére is a jóság jeleit mutatja, hogy melletted nőtt fel. Ehelyett te az életére törtél, és arra akartad felhasználni, hogy tönkretehesd az összes élőlény világát. Egy ilyen gonosz banyát nem vihetünk csak úgy vissza Tündérorszáiba.

– Most jön a büntetés, húha – játszotta meg az ijedséget a bába.

– Nyírfává fogunk változtatni, Vasorrú – bólintott a tündér, akiről lepergett a másik gúnyolódása.

– Örökre? – döbbsent meg a nő, és most először mintha félelem költözött volna a szemébe.

– Nem, csupán háromszáz évre.

– Jó, azt kibírom – nyugodott meg a bába.

– Háromszáz év után akkor változhatsz vissza, ha egy ifjú, makulátlan herceg levágja az egyik ágadat, hogy furulyát faragjon belőle. Ebben a furulyaalakban megszólalhatsz, és ha őszinte bánattal meggyónod neki a bűneidet, és ő úgy dönt, hogy megszán és elenged, akkor visszaváltozhatsz.

– Azt fogok mondani furulyaként, amit akarok.

– Képtelen leszel a hazugságra, a gyökereid ugyanis egy igazmondó patakból fognak táplálkozni, aminek nagyon lassan múlik el a hatása.

– Te még nálam is gonoszabb vagy – fakadt ki Vasorru, de a tündér egy mozdulattal elvette a hangját.

– Még egy dolog – mondta Levente, mintha csak egy apróság jutott volna eszébe, majd kinyújtotta a jobb kezét, és kitérte a tenyerét. Hamarosan egy rozsdásodó vasdarab landolt a markában. – Úgy hiszem, ez a tiéd – illesztette vissza a vasorrot a régi helyére.

A Vasorru még mindig nem adta fel, hang és varázserő nélkül is azt nézte, hogyan vághatja vissza, hogyan tudná legalább bokán rúgni a herceget, de ahogy Levente végzett, négy lovak közrefogta a banyát, és felrepült vele Tündérországba, hogy azonnal végre is hajtsák a büntetését. A fenti világban a bábát egy hatalmas erdő szélére vitték, a talpára állították, és a földet sárkánykönnyel öntözték meg körülötte. Vasorruának annyi ideje sem maradt, hogy kieszeljen valamilyen ellenátkot, a lábai máris összenőttek és gyökeret eresztettek. A bőre megkérgesedett, és mire észbe kapott,

a karjai az égnek meredtek, és újabb és újabb ágak nőttek rajtuk. Egy szempillantás sem volt az egész, és végül csak a bába orra helyén megjelenő fényes göcsört jelezte, hogy nem mindennapi nyírfa áll az erdőszélen.

– És ti, sárkányfajzatok? – fordult most a hét gonosztevőhöz a tündérvezér. Hét, szárnyas paripás tündérlóvag még mindig a szunnyadó sárkánynak szegezte a pengéjét, ha mégis alakot váltana. – Sem fent, sem lent nem vagytok igazán okosak, a legtöbb, amire képesek vagytok, hogy őrizetek valakit vagy valamit. Ma éjjel azonban megöltetek egy tündért, és ezért lakolnotok kell. Ha felértünk, különválasztunk benneteket hét egyfejű sárkánnyá, és az Óperenciás-tenger hét különböző pontjára száműzünk benneteket, hogy soha többé ne találkozhassatok – zengte az ítéletét, mire a hét sárkányfajzat éktelen üvöltésbe kezdett. Fel sem foghatták igazán, mi a büntetésük, már el is indultak velük felfelé.

– Na, és velem mi a tervetek? – kérdezte Gömböcz úr, aki eddig a háttérbe húzódott, és az örökkel az oldalán kíváncsian figyelte az eseményeket.

– A gömböc dolga, hogy mindent felfaljon. Ahogy a fenti világban, most a lentiben is ki fogunk hasítani, hogy amit elnyeltél, kiszabaduljon – felelte a tündér.

– Le fogtok szúrni? – döbönt meg Gömböcz úr.

– Nem szó szerint. Négy jó emberem elkísér, és segít, hogy minden üzletet, amit kötöttél, semmissé tégy, minden bűbájt, amivel Vasorru hatalmat adott neked, visszavonj.

– Az éjszaka közepén?
– Talán más dolgod van?
– Rengeteg üzleti folyamat indult már el, nem lehet csak úgy, egyetlen este alatt szétzilálni. Adjatok párhuzamot, tündérségítés nélkül is elintézem – fogadkozott a gömböc, de Levente átlátott rajta.

– Ma éjjel mindent elintézték – ismételte meg. – Utána hazaviszünk Tündérországba, és felkerülsz egy padlásra, ahol száz éven át fogsz elfeledve várakozni. Nem leszel több, mint egy magára hagyott disznósajt.

– Ha letelik a száz év, megtalállak – fenyegetőzött Gömböc úr. – Téged is, és az egész lovagseregedet! Minden arcot megjegyeztem! – nézett körbe az öklét rázva.

– Éles karddal fogunk várni rád – zárta le a vitát Levente, majd intett a négy őrnek, hogy induljanak el a foglyukkal visszavonni a bűbájokat és a megkötött üzleteket.

Időközben egy gyógyító lovakat ápolni kezdte a sebet Sára hátán, és bár a vérzést elállította, a lány még mindig égett a láztól. Jancsi két lépés távolságból figyelte a műveletet, és alig vette le róluk a tekintetét. A tündérek ítéletére azonban végig nagyon figyelt. Ráadásul, ahogy néha felpillantott rá, Levente arca is nagyon ismerős volt. Egy herceg, hosszú, szőke hajjal, hallotta újra a gyenge hangot a fejében. Egyelőre azonban félretette az információkat, és a felé tartó vezérre emelte a tekintetét.

– Ne büntessétek meg Sárát – szedte össze minden bátorságát.

– Holló sorsáról, ahogyan a tiédről is, odafenn döntünk majd – felelte Levente.

– Milyen Holló? – lepődött meg Jancsi.

– Ez lett a bábaneve a fenti világban. Elárulta, amikor feladta magát.

– És nekem is így kell neveznem? – értetlenkedett a fiú, akinek rosszul esett, hogy egy idegentől kell megtudnia Sára másik nevét.

– Úgy nevezed, ahogy akarsz. De ha ismered egy bába nevét, kevesebb hatalma van feletted a fenti világban – magyarázta türelmetlenül Levente.

– Aha, hát köszi – bólintott Jancsi, aki megéreztette, hogy a tündér nem erről akar most beszélni.

– Az ifjú bábának időre van szüksége a gyógyuláshoz – folytatta a vezér. – Neked pedig találkoznod kellene valakivel...

– Édesanyámmal, igaz? – kérdezte Jancsi, akinek hirtelen a torkába ugrott a szíve.

– Már nagyon szeretne megismerni.

– Ez azt jelenti, hogy most azonnal találkozhatok vele? – ugrott fel Sára mellől Jancsi.

Levente végigmérte a fiút, aki bár jóval vékonyabb volt nála, de a tekintetük egy magasságban volt.

– Hamarosan – felelte kimérten, a szája szegletében azonban mintha egy mosoly villant volna.

– És Sárát... Hollót... meg fogják büntetni? – faggatta tovább Leventét Jancsi, amikor egy frissen érkező lovag a karjába vette a lányt, hogy felvigye Tündérországba.

– Először meg kell gyógyítanunk. A sorsotokról azután a tündérkirály fog dönteni – közölte a férfi, majd utasította a gyógyítót, hogy keresse meg Jancsi édesapját, térítse magához a tetszhalálból, és magyarázza el neki röviden a helyzetet. – Te és a lány egyelőre velünk jöttök – mondta, és már intézkedett is a kíséretéről.

Jancsiban rengeteg érzelem dült. Aggódott a barátja miatt, hogy felépül-e, a tündérkirály kimér-e rá valamilyen büntetést, és hogy akkor végül is bába lesz-e ezután, vagy sem. Izgult, hogy az apja mit fog szólni, ha felélesztik a tündérek, és ő nem lesz ott vele, visszakapják-e a házat és a céget, és hogy egyáltalán, viszontláthatja-e még, vagy esetleg a tündérkirály valamiért őt magát is évszázadokra börtönbe veti. Mindeközben egymás után próbálgatta a fejében a mondatokat, amiket az édesanyjának mond majd, ha végre találkozhatnak. Vajon ugyanúgy néz ki még, mint a képen? A tündérek öregszenek egyáltalán? Meg fogják ismerni egymást? És úgy egyébként, milyen lehet Tündérország? Milyen lesz repülni?

A tündérsereg maradéka helyreállította a károkat. Összeszedték az elhunyt katona maradványait, hogy tisztességgel eltemethessék a fenti világban, majd visszahajlították a kerítést, eltüntették a fegyvereket,

begyűjtötték az égig érő fa hamuját, és újra emberalakot adtak Gerzson bácsinak, akire jelentős mennyiségű felejtésbűbajt kellett mormolniuk, hogy ne emlékezzen semmire az elmúlt órákból.

– És én? A lányomnak legalább búcsút inthetek? – lépett elő Misó a ház oldala mellől, miután meggyőződött róla, hogy Sárát meg fogják gyógyítani.

– Senki sem felejtett el, Együgyű Misó – felelte a tündér, és Misó szó nélkül hagyta, hogy a férfi a gúnynevéen szólítsa. – Egyelőre a lányod mellett a helyed. A király majd eldönti, mi legyen a sorsod.

– Vigyetek engem is! – szaladt feljük kiabálva egy nő. Betti volt az, aki nem bírta tovább várni a kocsiiban.

– Hiszen te ember vagy – nézett rá megrökönyödve a tündér. – Ki ez az asszony neked, Misó?

– Ő az én... – nézett a loholó Bettire Misó, de a nő nem segítette ki. – Ő az én párom – jelentette ki. – És különben is, Jancsi is félig ember – kockáztatta meg.

– Félig pedig tündérherceg – emlékeztette Levente. – Nincs jogom embert vinni Tündérországba a király engedélye nélkül.

– Ha Misó odafenn marad, vele akarok lenni – kérte Betti.

– Akkor is, ha osztoznod kell vele a büntetésében?

– Bárhogyan – bólintott a nő, mire Misó hevesen ellenkezni kezdett, de a tündér leintette.

– Legyen így. A következő éjszakán érted küldtek a király ítéletével – jelentette ki a tündérlovagok

vezére, és jelzett az embereinek, hogy kezdjék meg az indulást.

A lovagok megragadták Jancsit, Sárát, Misót és a tündérröröket, akik nem tudtak repülni, és együtt megindultak Tündérországba. Levente a griffmadár hátán, körülvéve a szárnyas paripán ülő lovagjaival. Amikor a házuk apró ponttá kezdett zsugorodni, Jancsi inkább becsukta a szemét, és ki sem nyitotta, amíg újra szilárd talajt nem érzett a lába alatt. A hang a fejében azt súgta, idővel meg fogja szokni a repülést is.

•

Reggel néhány cégvezető nagyon fáradtan ébredt, mintha semmit sem aludt volna az éjjel. Az ügyvédek és a könyvelők sorban álltak körülöttük, új szerződéseket lobogtattak, táblázatokat küldözgettek egymásnak a belső levelezési rendszereiken, még kávézni is alig álltak fel, annyi munkát halmozott nekik valaki az asztalukra reggelre.

Egy család Békéscsabán arra kelt fel, hogy megszűnt ellenük az azonnali kilakoltatás, és visszaköltözhetnek a nagyszülők békéscsabai lakásából a második kerületi otthonukba. A kellemetlenségekért egy névtelen adományozó nagy összeggel igyekezett kiengesztelni őket.

Egy költöztetőcégnél még mindig téma volt a szomorú kisfiú, aki visszavágyott a régi házába. Aznapra egy nagyvállalat bérelte volna fel őket iroda-

költöztetésre, már készülődtek is a reggeli kávé után, hogy beszálljanak a teherautókba, amikor a munkát hirtelen törölték, és helyette a diszpécser pont az előző napi címeket adta meg új megbízásaként: pakoljanak mindent vissza a második kerületi lakásból a budafoki házba.

Egy apa, miután egyeztetett a költöztetőkkel, letette a telefont, és úgy döntött, egy időre ki is kapcsolja. Egy tündér, akivel még soha nem találkozott, azt ígérte, hamarosan hírt kap a legkisebb fiáról, és néhány órán belül hivatalosan is futár érkezik majd hozzá a papírokkal, amelyek szerint hiánytalanul visszakapja a cégét. A tündér felajánlotta neki, hogy ezután is minden üzletét szerencsebűbáj fogja védeni, de ő megköszönte az ajánlatot, és visszautasította: ezután szeretne a maga erejére támaszkodni.

Egy nő aggódva várta, hogy a szeretett férfi és annak lánya felől hírt kapjon. A kanapéja mellett kekszet, teát és mesekönyveket halmozott fel, és egy jegyzetfüzetbe vázlatokat kezdett írni, milyen is lehet az élet Tündérországbán.

Egy idős bácsi a kerítését vizsgálta. Úgy emlékezett, helyenként már szinte kidőlt, most mégis úgy állt, mintha újonnan tették volna a helyére. Az egyik oszlop tövében hatalmas varangy ugrált, és a bácsi agyon akarta csapni, mint általában, de végül leengedte az ütésre emelt ásót, és megkegyelmezett a barna kétélűnek.

A szemközti járdán fekvő macskák álmosan nyújtóztak az árnyékban.

A Duna-parton kinyitott a lángosos.

A folyó mentén megfáradt tündérek repültek. Úgy döntöttek, tesznek egy kitérőt, hogy felfrissüljenek, mielőtt hazatérnek. Darvaknak álcázták magukat, varázslátás nélkül senki sem vehette őket észre. Egy uszály kapitánya kis híján belefulladt a reggeli kávéjába, amikor elszálltak felette: a vén hajós maga sem tudta, hogy az úkapja tündér volt, és némi bűbajt ő is örökölt. Végül nem mondta el senkinek, mit látott, úgysem hittek volna neki a matrózai.

A város felett nagyot sóhajtott egy király. A fia negyven percen át mesélte neki a lenti világban történeteket, amit ráadásul folyamatosan kényes ügyként emlegetett. A herceg többször hangsúlyozta, hogy a tündérr királynak nem elég olyan döntést hoznia, amivel mindenki elégedett, az ítéleteinek igazságosnak is kell lenniük. A fene egye meg, gondolta a király, ő az uralkodó, olyan büntetéseket szab ki, amilyeneket csak akar. Ezen elmerengett egy darabig, majd lemondóan megrázta a fejét. Tündérország szabályait mindenkinek be kell tartania, még neki is: a jó mindig elnyeri a jutalmát, a rossz pedig a méltó büntetését.

XVI.

A tündérek nem a kapun át vezették Jancsiék a fenti világba. Levente egészen más irányba vitte a csapatát, így amikor végre megálltak, és a fiú kinyitotta a szemét, sem bejáratot, sem utat nem látott, csak hófehér ködöt.

– Egy felhőben vagyunk? – kérdezte rögtön, bár elég bizonytalan volt, hol is lehetnek valójában, mert ha lenézett, mintha a sarkcsillag fényét látta volna.

– Dehogy – nevetett az őt kísérő lovag. – A felhőkön rég túljutottunk. Ez a rész a lenti világból már láthatatlan.

– De akkor minek a köd?

– A tündérek a fenti világ lakóitól is rejtőznek. Csak az jut el hozzánk, aki kiáll bizonyos próbákat – magyarázta a férfi.

– Nincs túl sok vendégetek, gondolom – mondta Jancsi, ám mielőtt a tündérlovag válaszolhatott volna, Levente kivált a csapatból, és hatalmasat kiáltott a ködben:

– Hipp-hopp! Ott legyek, ahol akarok, legyek az apám várában! – harsogta, és a köd megmozdult.

Ahogy oszlani kezdett a vattacukorszerű álca, ami körbevette őket, egy hatalmas palota bontakozott ki

a helyén. Jancsi soha nem látott még hasonlót, akkora volt, hogy fel sem tudta fogni, csak egyes részleteit tudta megcsodálni: számtalan torony, kisebbek és nagyobbak, csapóajtók, amelyeken egy sárkány is beférne, máshol pedig olyan kicsi kapuk, amik egy gyermeknek is gondot okoznának. A falak erősek voltak és hófehérek, a csúcsíves ablakok pedig mind mozaikmintákkal voltak díszítve. Jancsi meg mert volna rá esküdni, hogy némelyik mintha még mozogni is tudna. De a legfurcsább az egészben az volt, hogy az építmény forgott. Lassan, a fiú elsőre észre sem vette, és később is azt gondolta, talán csak megszédült az utazástól. Csak ahogy teljesen eloszlott a köd, akkor vette észre, hogy az egész palota alatt van valami. Mintha egy hengeren állna a kastély. Nem is hengeren, meresztette a szemét Jancsi. Ez egy láb. Egy kacsaláb. Sárga, és hártványok vannak a lábujjak között. A fiú addigra látott már sárkányt, repülő lovat, órási sast, még varázsolt is, mégsem akart hinni a szemének.

A herceg közben egy akkora kapuhoz vezette őket, amin legfeljebb egy lovaskocsi fért volna át. Amint odaértek, a kapu kinyílt, a palota forgása egészen lelassult, és Levente már ment is öles lépteivel előre. Odabent újabb lovagok fogadták őket, akik kétoldalt álltak vigyázzban, de a tisztelgésük nem tévesztette meg Jancsit, látta, hogy csupán a hercegnek szól, valójában mindegyik katona egy-egy hosszú lándzsát tartott, és Jancsi biztos volt benne, hogy elég volna

egy rossz mozdulat, és a díszőrség már véget is vetne a látogatásnak.

A vörös bársonnyal fedett út egy kisebb terembe vezetett, ahol a falakat színes szőnyegekkel és hatalmas állatok bundáival fedték be, a világosságot pedig fáklyák adták, amelyeknek a fényét visszaverte a számtalan üres, ezüstös vért, amit a falak mentén díszítésként elhelyeztek.

– Szeretném elkísérni Sárát a gyógyítókhoz – kérte Jancsi Leventét, de a herceg megrázta a fejét.

– Holló jó kezekben van, ne aggódj. Neked más dolgod lesz, már intézkedtem, hogy találkozhass édesanyáddal.

Jancsi szíve nagyot dobbant a hírré, mégis aggódva nézte, ahogy a barátját puha hordágyra emelik, majd továbbviszik egy másik úton. Fél szemmel azt is látta, hogy Misót a lépcsőn a következő emeletek valamelyikére vezetik, de bilincs nem volt rajta, és fegyvert sem fogtak rá, amit jó jelnek vett.

A fiú kíséretét két magas tündér vette át, akik erejükben nem maradtak el a harcosoktól, páncél helyett könnyű, ezüstszalagokkal díszített ruhát viseltek, és az arcuk még szebb volt, mint azoké a tündéréké, akiket eddig látott.

– A palota őrei vagytok, igaz? – kérdezte Jancsi, de a kísérete néma maradt. A hosszú folyosók, amiken áthaladtak, üresen fogadták őket, sehol sem futottak össze senkivel, a fiúnak mégis úgy tetszett, mintha

minden ajtó mögül puszogást hallana, és a tarkóján is végig kíváncsi, figyelő tekinteteket érzett.

A tágas szobában, ahová vezették, a masszív, fából készített bútorok aranydíszítése gazdagságot sugárzott. Az egész helyiséget egy különös növény borította, körbefonva a falakat és a bútorokat, de még az ágyat is, amit olyan puha paplannal vetettek be, amihez hasonlót Jancsi még soha nem látott. A helyiséget körbelengte valami kellemes illat, amitől a fiú zakatoló szívés egyre jobban megnyugodott. Soha nem érzett még hasonlót, egyszerre volt vad, mintha frissen ázott föld és ázott erdő venné körbe, és egyszerre árasztotta különböző, ismeretlen virágok illatát.

Szóval ez az a hely, ahol végre találkozhat az anyjával, nézett körbe újra és újra Jancsi. Próbálta elképzelni a nőt, ahogy majd belép, megöleli, körbefonja a karjával, a pillanatot, ahogy megérzi az illatát, amit egész életében nélkülöznie kellett, meghallja a hangját, amiről még egy felvétele sem volt, az első mondatokat, amiket majd mondanak egymásnak.

Nem sokkal később kopogtak, de Jancsi hiába próbált válaszolni, a hangja elcsuklott az izgalomtól, azt hitte, meg sem hallották a túloldalon. De az ajtó kinyílt, és egy fiatal tündérlány jelent meg a szobában. A legtöbb fiúnak talán az aranyszínű haja, a finom vonásai, vagy a sötétzöld szeme tűnt volna fel, ám Jancsi csak azt vette észre, hogy mennyire alacsony.

– A tündérek sokára nőnek meg – pirult el a lány.

– Te hallod a gondolataimat? – képedt el a fiú.

– Igen, ne haragudj, szólhattam volna – szabadkozott a másik.

– Minden tündér képes rá?

– Nem, ez egy nagyon ritka képesség, és csak örökölni lehet. Minden hetedik lány hetedik lánya képes a gondolatolvasásra – magyarázta, majd hirtelen a földre sütötte a tekintetét. – De te nem ezért vagy itt.

– Édesanyámat keresem – bólintott Jancsi.

– A hercegnő szolgálója vagyok, és ha készen állsz, elvezetlek hozzá.

– Mehetünk – lépett előre türelmetlenül a fiú, aki már az előbb is az édesanyjára számított.

A lány egy toronyba vezette, ahol keskeny csigalépcsőkön át vezetett az út.

– Anyámnak mindennap fel kell másznia ide? – értetlenkedett Jancsi.

– Dehogy, ez csak azok miatt van, akik a próbák kiállása után kerültek ide. Ez is nehezíti a kastélyon belüli keresést. Sok herceg azért adja fel a tündérlányok kutatását, mert eltéved a labirintusban.

– De ha eltévednek, hogy jutnak haza? – képedt el Jancsi.

– Sehogy – vágta rá a lány. – Addig bolyonganak a kastély falain belül, amíg képesek járni. Aki szerencsés, azt a szolgálók befogadják, és idővel munkát, szállást adnak nekik. Pár évtized, és azt is elfelejtik, miért jöttek.

– De hát ez kínzás – fakadt ki Jancsi.
– A legtöbb boldogabbak, mint ahogyan betértek – nézett rá csodálkozva a lány.
– De ti akkor hogyan közlekedtek? És mi most miért nem mehetünk úgy?
– Mi repülni szoktunk, de úgy tudom, te nem vagy rá képes – felelte a lány. – Felvinnélek, de sajnos még nem bírlak el.
– Furcsa, hogy nem olyat küldtek, aki fel tud vinni – gondolkodott hangosan Jancsi. – Gondolom, ez akkor mégiscsak egy próbatétel – közölte, de a lány nem felelt.
Még legalább száz lépcsőt kellett mászniuk, mire végre megérkeztek.
– Ez az édesanyád szobája – mutatott a lány a nehéz tölgyfa ajtóra, majd visszafordult, és olyan sebesen suhant le a lépcsők felett, hogy Jancsinak még kérdezni sem maradt ideje.
Nagy levegőt vett, és a kilincsre tette a kezét. Mielőtt azonban lenyomta volna, észbe kapott, hátha várja még odabent valami újabb próba, így inkább kopogott. Egy darabig nem történt semmi. Jancsi már éppen azon volt, hogy mégis benyit, amikor kinyílt az ajtó. A túloldalán ott állt a magas, szőke, égbék szemű Ilona. A kezében drágakövekkel kirakott ezüsthésszál tartott, és épp az aranyló hajcsomókat szedegette belőle szórakozott mozdulatokkal. Jancsi földbe gyökerezett lábbal, némán meredt rá, és a sok, előre kigondolt mondat közül hirtelen egy sem jutott az eszébe.

A nő kissé oldalra biccentette a fejét, majd alaposan végigmérte.

– Idős vagy te már szolgálónak – állapította meg. – A katonák között kellene gyakorolnod. Na de nem az én dolgom a hadsereg utánpótlása – vont a vállát. – Eredj, hozz nekem egy kis gyümölcsöt – utasította, majd, amikor a fiú nem mozdult, letette a fésűt, és alaposabban is szemügyre vette. – Futár vagy? Üzenet apámtól? Felelj! – kiáltott rá, és Jancsi egyre jobban zavarba jött. – Ez az első napod, fiú, vagy miért vagy ilyen szótlan? – ripakodott rá mérgesen Ilona.

– Jancsi vagyok – mondta az remegő hangon.

– Az unokaöcséim fele János – horkantott fel Ilona. – Ezenkívül ott van a király keresztfiainak a nagy része is. És persze a lovagok, örök fiaik, akiket tiszteletből neveztek el apám után. Népszerű név, királyi – lovalta bele magát Ilona a felsorolásba. – Én is azt adtam a... – magyarázta, majd hirtelen elnémult. – Hány éves vagy? – nézett egyenesen a fiú szemébe, és ahogy a tekintetük összeért, Jancsi érezte, hogy a nő végre megismeri.

– Most töltöttem be a tizenháromat. Ma éjjel – sutogta.

Ilona szemébe könnyek szöktek, látványosan elhajította a fésűt, a drágakövek nagyot csattantak a deszkapadlón, majd ölelésre tárta a karját.

– Miért nem mondtad azonnal, hogy te vagy az? – kérdezte zokogva, és átölelte a fiát.

Jancsi nem egészen erre számított. Maga sem tudta, pontosan mit vár, de ettől a fogadtatástól egészen megijedt. Arra álmában sem gondolt, hogy az anyja nem fogja megismerni. Igaz, babakora óta nem látta, mégis, úgy hitte, az anyák akármikor felismerik a gyermeküket, főleg, ha tündérképességeik vannak. Az utána következő színpadias kirohanással pedig végképp nem tudott mit kezdeni.

– Hadd lássalak – engedett a szorításából Ilona, hogy végre alaposabban szemügyre vegye. – A szemed, a hajad az enyém, az arcod inkább apádé – állapította meg. – Érthetetlen, miért nem szólt senki, hogy érkezel! Ez is csak az apám szokásos próbatételeinek az egyike lehet, amivel mindenkit kínoznia kell a kastélyban! Néha nagyon idegesítőek a fenti világ szabályai. De ez most nem érdekes, mesélj el mindent – húzta egy fonott fotelhoz a fiút. – Hogyan jöttél? Magad repültél? Apád feloldotta az átkot?

– Én nem... – kezdte volna Jancsi, de azonnal elakadt a szava. Állt után a fotel előtt, és nem bírt megmozdulni. Csalódottan nézett az anyjára, aki tizenhárom év után tőle vár magyarázatot a megérkezésére. – Miért hagytál el? – szegezte végül a nőnek az egyetlen kérdést, ami a fejében maradt.

Ilona hatalmasat sóhajtott. Az ezüstruhája ragyogott, kortalan arcát a pillanatnyi szomorúság csak még szebbé tette. Pont úgy nézett ki, mint a Halászbátyán készült fényképen.

– Én nem hagytalak el... – próbálta megragadni a gondolatait Ilona, de a szavak cserben hagyták. – Amikor megszületél, haza kellett jönnöm – roskadt le az egyik fotelba, de Jancsi még mindig állva maradt, és válaszokat követelt.

– Miért nem látogattál meg soha?

– Nem lehetett.

– A tündérek nem tudnak minden éjjel repülni?

– De, a legtöbbnek tudnak.

– És te miért nem?

– Ez egy hosszú történet – tért ki a nő.

– De én hallani akarom – emelte fel a hangját Jancsi, mire Ilona egészen meglepődött. – Kérlek – tette hozzá gyorsan a fiú, aki próbált rendet tenni a benne dúló érzelmek között.

– Hát jó – vett nagy levegőt a nő. – Amikor visszatértem Tündérországba, az összes barátom, de még a kíváncsi ismerőseim is megrohmozdtek: látni akartak, csak mert kilenc hónapon át a lenti világban éltem. Én azonban mindenkit elzavartam, a szobámba zárkóztam, és senkit sem engedtem be, az ételt is csak résznyire nyitott ajtón át fogadtam el – emlékezett vissza a történetekre Ilona. – Az első napokban csak a plafonra meredve feküdtem az ágyamban, és rátok gondoltam. Apád mesélt az átokról? – kérdezte, mire Jancsi bólintott, úgyhogy folytatta is tovább. – Azon tűnődtem egyre: vajon lesz-e varázserőd? És ha igen, megérted-e, hogyan használd, ha édesapád nem mondhatja el, ki is

vagy valójában? Száz nap kellett, hogy összeszedjem magam. Azután a tündérellel, amit a gyógyító küldött, hatni kezdett, a bőröm ragyogása lassan visszatért, és a lent hordott farmeromat is ezüstös ruhára cseréltem, ahogyan egy hercegnőhöz illik. Emlékszem, körbejártam a szobámat, megsimítottam az alabástromfehér falakat, amelyek olyan erősek, amilyet a lenti mérnökök még soha nem tapasztaltak. Leültem a kedvenc hintaszékembe, ami régebben úgy ringatott álomba, mintha az édesanyám ölelne, mégsem leltem benne örömet, egyre csak az hiányzott, hogy téged ringathassalak. Kinéztem az ablakon, elém tárultak Tündérország zöld, buja tájai, megkerestem a szárnyas lovak legelőjét, a szelíd sárkányok fészket, a jószágos madarak fáit, és elnézegettem egy darabig a kertben labdázó, gondtalan testvéreimet. Ahogy a szemem legeltettem rajtuk, hirtelen elegem lett a bezártságból, és kirontottam a szobámból. Atyámat hívtam az első szolgálóval, akibe beleütköztem a folyosón, és a király nem is váratott soká, már ő is nagyon szeretett volna viszontlátni. Amikor végre találkoztunk, az öröm mégis elmaradt, csúnyán összevesztünk. Azt mondta, örülhetek, hogy egyáltalán hazatérhettem, és hogy nem száműztek örökre Tündérországból. Kértem, legalább érted hadd küldessek, de ő makacsul azt hajtogatta, meg kell várni, mi lesz belőled. Ha tündérré válsz, majd utat találsz közénk, ha pedig ember leszel, a lenti világban a helyed.

– És miért nem látogattál meg? Miért nem repültél le hozzám éjszakánként? – kérdezte a könnyeit nyelve Jancsi.

– Apám szerint ez lehetetlen.

– Megtiltotta?

– Soha nem tiltaná el a lányát az unokájától – felelt szomorúan Ilona. – De az idő, amit lent tölthetünk, véges. Annyit voltam ott egyszerre apáddal, hogy teljesen kimerítettem magam. A gyógyító szerint ha még egyszer visszatérek, többé nem jöhetek haza.

– Ezt hogy érted? – döbönt meg Jancsi.

– Elvesztettem volna a halhatatlanságomat – sóhajtott nagyot Ilona.

– Vagyis emberré váltál volna?

– Igen – mosolyodott el Ilona, aki biztosra vette, hogy Jancsi innentől már mindent érteni fog. – Csak idefenn tudok ragyogni – tette hozzá könnyedén, észre sem véve, hogy Jancsi szemében egyre kövérebb könnycseppek jelennek meg.

– És ha nem jövök fel? – kérdezte minden egyes szóval megküzdve a fiú.

– De hát itt vagy – csodálkozott a nő.

– Ha ember lennék, és nem tündér, soha meg sem látogattál volna?

– Minek erről beszélni? – fészkelődött egyre nyugtalanabban Ilona. – Hiszen tündérherceg vagy. Itt a helyed közöttünk, a palotában.

XVII.

Jancsi erre már nem tudott mit felelni, a könnyei mögül alig látta az anyját. A legszívesebben üvöltött volna, átkokat akart szórni az egész kastélyra, amik valóra válnak, és porig rombolják, de képtelen volt bármit is mondani, annyira gyengének érezte magát, hogy még a könnyeit sem törölte le, hagyta őket a földre hullani, és észre sem vette, hogy a cseppek nyomán apró fehér virágok nyílnak a padlón.

Ilona szintén szótlán maradt, nem egészen erre számított. Az évek során ő is sokat ábrándozott, milyen lesz viszontlátni a fiát, és az ő szemében egy daliás, erős, magabiztos fiú repült fel hozzá, aki csak arra vár, hogy az anyja kedvében járjon, és akit lassan meg lehet ismertetni Tündérország minden csodájával. Ez a keserves zokogás nemcsak az elképzelt képtől, de a kastély falaitól is idegen volt, hiszen ezen a helyen mindenki boldog. Talán mégis inkább ember, mint tündér, tűnődött Ilona, aki már egészen el is felejtette, milyen volt a lenti világban élni, és Jánossal a fiuk nevelésén ábrándozni.

– Őfelsége hívat benneteket – lépett be hirtelen az egyik palotaőr. – Meghozta az ítéletet.

– Ítéletet? Mégis miről? Itt mindent nekem mondanak el utoljára – bosszankodott Ilona.

Ahogy a trónterem felé haladtak, Jancsi egyre Sára felől kérdezgette a kísérőit.

– Meggyógyult már? Ő is jön?

– Minket csak a hercegnőért és a fiáért küldtek – felelték kimérten a katonák.

Ahogy a trónterembe vezették őket, Jancsinak a szeme elé kellett kapnia a kezét, akkora fény tárult eléjük. Soha nem látott még ekkora csarnokot, pedig az apjával jártak Rómában a Szent Péter-bazilikában is. Ekkora tér és ennyi arany azonban még ott sem volt, mint a tündérkirály palotája szívében. Az oszlopokat hatalmas növények indái fonták szorosán körül, és a leveleik között a fiú csupa ismeretlen gyümölcsöt fedezett fel. Az egyikről, színre és alakra mintha szőlőszemek lógtak volna, de nem fürtökben, hanem egyesével, de minden szem akkora volt, mint Jancsi feje. Egy másikon almákat látott, de mintha azok az almák apró, vigyorgó fejek lettek volna. A hozzá legközelebbi oszlopon pedig barackokat pillantott meg, amelyek folyamatosan himbálóztak a csarnokot bejáró lenge szellőben, és közben kedvesen csilingelő, lágy dallamot adtak ki magukból.

A teremben több száz ezüs, zöld, barna és vörös kelmekbe öltözött tündér várakozott, a királyhoz vezető, ezüstszőnyeggel fedett utat pedig kétoldalt lovagok őrizték. A hátsó sorokban ott kíváncsiskodtak a szolgák is, a lábuk alatt pedig mintha néhány macska is előreszaladt volna, hogy megnézze a király elé vitt jövevényeket.

Jancsi csak lassan tudott haladni, a tekintete folyton elkalandozott, hol a tündérek megunthatatlanul szabályos arcán időzött el, hol egy mesebeli jelenetet ábrázoló freskót bámult meg, még azt is megtalálta, ahogyan a kiscigányt éppen kivágja egy kanászfű a bicskájával, kiszabadítva az összes embert, akit bekebelezett.

A tündérek mind álltak, csak a király ült a hatalmas, aranylevelekkel díszített trónusán. Ahogy Jancsi alaposabban szemügyre vette, sokkal idősebbnek tűnt, mint a többi, kortalan arcú tündér. Kicsit olyan volt az egész megjelenése, mintha valaki lerajzolt volna egy bölcs öregembert, mintha csak azért lett volna fehér haja és hosszú szakálla, mert ő Tündérország királya, és annak így kell kinéznie.

Jancsi riadtan állapította meg, hogy csak ők vannak ott az anyjával, kisvártatva azonban észrevette, hogy jobbról és balról is vezet út a trón elé, és az egyikén Misót, a másikon Sárát vezetik pont felé. A fiú már éppen kiáltott volna örömeiben, de Sára alig észrevehetően megrázta a fejét, jelezve, hogy jobb, ha egyelőre

csendben maradnak. Jancsi mindenesetre örült, hogy a lány jól van, és a saját lábán jön a király elé.

– Jancsi, Holló és Együgyű Misó! – zengte a király, amikor mind megérkeztek. – Halljátok a döntésemet! – mondta, és a hangja betöltötte a hatalmas csarnokot. – Levente herceggel megbeszéltük az elmúlt napok eseményeit – nézett az egyik legelöl álló lovagra.

Jancsi alaposabban megnézte most a férfit, aki megmentette őket. Szőke, hosszú haj, daliás termet és izzó, kék szemek. Leventéről az anyjára nézett, majd vissza Leventére. Jól látod, suttogetta megint az a furcsa hang, ami mintha eltűnt volna, amióta a tündérkirály várába érkeztek. Ha Levente herceg, Ilona pedig hercegnő, akkor a vezér a nagybátyád, magyarázta a hangocska, majd újra elnémult.

– Együgyű Misó! – folytatta a király. – A te hiányod sokáig nem tűnt fel senkinek, de egy ideje nagyon ke-restünk már. Az események végül úgy hozták, hogy visszatértél Tündérországba, és most a szíнем előtt állsz.

– El sem mentem, jó királyom! – kiáltotta meglepetten Misó.

Sára döbbenet mérté végig az apját. A férfi egyenes tartása meggörnyedt, a tekintete eltompult, az arca mintha megnyúlt volna.

– Megismered-e a gyermeket magad mellett? – kérdezte gondterhelten a király.

– Sárámat? Hát hogyan ismerném meg? – csodálkózott el Misó, és Jancsinak elszorult a szíve. Még az együgyűvé vált Misó is felismeri a lányát, csak az ő anyja volt rá képtelen.

– A fiam szerint bátran küzdöttél a Vasorrú bába ellen – folytatta a király.

– Hogy én? Nem emlékszem – csóválta a fejét Misó.

Levente elindult, hogy jó modorra tanítsa a férfit, ne szóljon közbe, ha az uralkodó beszél, de a király intett neki, hogy nincs rá szükség, és a vezér visszaállt a helyére.

– Nem emlékszel a lenti világban töltött évekre, de a lányodat megismered – ingatta a fejét a király. – A lenti világban jól használtad a lehetőségeidet, képezted magad, ügyesedtél, de téged ide teremtettek, Tündérországba. Visszaengednélek, hiszen az ördögfiakkal csak te tudsz elbánni. Büntetést érdemelnél ugyan, amiért tizenhárom éve összeálltál a Vasorrúval, ám elég büntetés neked, hogy mindent elfeledtél. Jutalom is jár azonban neked, amiért szembeszegültél a banyával. Királyi döntésünk szerint felhozhatod az emberasszonyodat tündérvilágba, és feleségül veheted! – hirdette ki a király, általános éljenzést váltva ki a közönségből, mivel a tündérek igen szeretik a lakodalmakat és a jó véget érő szerelmi történeteket.

Misó is nagyon boldog volt, úgy tűnt, emlékszik Bettire, bár akadt némi zavar az örömeiben, mert a mellette álló Leventétől egyre azt kérdezte, mit ért

azon a király, hogy lenti meg fenti, mert ő a Bettit ide-fenn ismerte meg, és az erdőszéli kunyhójukban élnek, amióta világ a világ.

– Holló! – nézett most a lányra a király, mire mindenki azonnal elnémult. – Bábaként gonosz dolgokra készültél – közölte az uralkodó, mire Sára lehorgaszította a fejét. Jancsi nagyon szeretett volna közbeszólni, de félt, hogy ezzel csak ártana a barátja ügyének. – Ám azt sem szabad elfelednünk, hogy a vasorrú bába nevelt, és ő kényszerített, ő befolyásolt. Nem könnyű egy bábának ellenszegülni, és főleg nem könnyű az ember édesanyjának nemet mondani. Te mégis bátran viselkedtél, és neked hála a lenti világ megmenekült – folytatta a király, és egy pillanatnyi hatásszünetet tartott. Mindenki visszatartott lélegzettel várta a folytatást. – Úgy döntöttünk – harsogta, és ünnepélyesen még a két tenyerét is felemelte –, hogy a tündérek közé fogadunk! – fejezte be, és hangos üdvívalgás fogadta a döntését. – Döntésünk továbbá, hogy Jancsi veled tartson – nézett most a fiúra a király. – Az unokámnak itt van a helye a családja mellett. Válgatok erős, büszke tündérekké! Legyetek férj és feleség, éljetek boldogan, amíg meg nem haltok! – kiabálta, mire a teremben mindenki dobogni kezdett a lábával, és olyan erősen kiabált mámorában, hogy a kastély beleremegett. – Hetedhét országra szóló lakodalmat hirdetek! – ordította túl a király a tömeget, ami már magánkívül tombolt.

Jancsival forogni kezdett a világ, és ha nincs Misó, hogy elkapja, biztosan a földre zuhan. Sára véleményét elnyelte a mámoros ünneplés, pedig olyan szavak hagyták el a száját, mint még soha senkiét Tündérországban.

XVIII.

Jancsi egy kisebb szobában tért magához. Kellett néhány pillanat, hogy összeszedje magát, de utána azonnal felült, és Sárát kezdte keresni. Nyomban meg is találta, a lány szorosán az ágyánál ült, mellette Misóval, de a túloldalon ott volt Ilona, és valamivel hátrébb maga a király is.

– Mióta fekszem itt? – kérdezte a fiú.

– Mi itt nem igazán törődünk az idővel – felelte a király. – Egy-egy lenti nap alatt akár évszázadok is eltelhetnek, és fordítva.

Jancsi erre elgondolkodott, de ez most erős fejfájással járt, így inkább tovább faggatta a többieket.

– Neked mennyi volt... – nézett az anyjára.

– A tizenhárom év? Emberöltők óta nem számolom – vont a vállát a nő.

– Hamar meg fogod tanulni – biztatta a király. – Főleg a feleséged oldalán, aki mellett biztosan könnyen repül majd az idő – nevetett kajánul, amitől Sára és Jancsi egyaránt összeresztett.

– Majd látogassatok meg néha – vigyorgott Misó, és Sárának ettől egészen elszorult a szíve. Ez a vigyor a közelébe sem ért az apja vidám, öblös nevetésének.

– Ez így nem helyes – suttogta Jancsi.
– Hogy mondtad? – kérdezte a király a felnőtteknek azzal a hangsúlyával, akik tökéletesen értették, amit mondtak nekik, de tudni akarják, hogy a másik elég bátor-e ahhoz, hogy megismételje.
– Én csak... – szabadkozott valamivel hangosabban Jancsi, de Sára félbeszakította.
– Azt mondta, hogy rohadtul nem igazságos az ítélet – közölte a lány.
– Hogy merészeled... – csattant fel Ilona, de a király intésére elnémult.
– Inkább bábaként szeretnél Tündérország lakója lenni? Szeretnél mégis Holló bába lenni Sára tündér helyett? – kérdezte ingerülten az uralkodó.
– Anyám azt tanította – hagyta figyelmen kívül a fenyegetést a lány –, hogy a tündérr király igazságos. De maga túl könnyen elintézte ezt az egészet. Azon gondolkodtam, amíg Jancsi feküdt, hogy minden jó mesének ugyanaz a vége: házasság és boldog élet. Magának mindenre ez a megoldása? – vonta kérdőre a királyt Sára, és a végén még a kezét is csípőre tette, úgy nézett a férfi szemébe.
Egy hosszú pillanatig úgy tűnt, az uralkodó éktelen haragra gerjed, és lesújt rájuk. Egészen kihúzta magát, a két gyerekre meredt, de nem tudott megszólalni. Végül lassan magába roskadt, és komoran horgasztotta le a fejét.
– A nép mindig örül az esküvőknek – morogta.

– Így van, gyermek, te még nem érted, de ilyenkor a tündérek táncolnak és énekelnek, ami mindenkinek gyönyörűséges, hiszen a mi dalaink csodálatosak, és... – kelt az apja védelmére Ilona, ám a király közbeszólt.

– Amióta világ a világ, én vagyok itt a király – közölte szomorúan. – Tudok a trónteremben mennydörögve harsogni, és hatalmasnak látszani, de az az igazság, hogy a legjobban a bálókhoz értek, és ahhoz, hogy vidámságot hozzak az országomba. Ez a tündérr királyság lényege. Sosem kellett még lenti lények felett ítéletet hoznom – vallotta be.

Hirtelen nem is tűnt már annyira méltóságteljesnek. A nyakát egészen a két vállá közé húzta, a háta meggörnyedt, a homloka gondoktól ráncosodott. Sára meglepetten vette észre, hogy szánni kezdi a királyt. Az anyja azt tanította, minden ilyen érzelmet fojtson el magában, és ha látja, hogy az ellensége gyengül, csapjon le azonnal. Most azonban, hogy az anyját fává változtatták, és messzire vitték, Sára úgy döntött, hagyja, hogy az ösztönei vezessék ebben a vitában.

– Az a helyzet, hogy odalenn mi még gyerekek vagyunk – próbálta magyarázni.

– Rádásul eléggé haragszom is rád, amiért elárultál! – dünnyögte sértetten Jancsi.

– Nem árultalak el. Segíteni akartam, nem jöttél rá? – nézett most rá mérgesen a lány.

– De előtte elhitetted velem, hogy barátok vagyunk! – emelte fel a hangját a fiú.

– Mert anyám erre tanított. Nem figyeltél a trón-
teremben? Még a király is mondta!

– De a barátok nem csinálnak ilyet!

– Nekem még sosem volt előtte egy barátom sem! –
kiáltotta Sára, és könnyek futották el a szemét.

– Börtönbe vettessem? – nézett segítségkérően
a király Jancsira. Nem nagyon értette, miről szól a
veszekedés, de azt gondolta, hátha ezzel segít az ifjú
hercegnek.

– Ne! – kiáltott a fiú. – Csak vitatkozunk – mondta,
és már kezdte is bánni az egészszet. Rájött, hogy még
esélyt sem adott Sárának, hogy magyarázatot adjon
a tetteire.

– Azt Tündérországból nem szokás – oktatta ki az
anyja.

– Lehet, hogy néha nem ártana – nézett rá szúrós
szemmel Jancsi, majd újra a lányhoz fordult. – Bocs,
Sára. Igazából örülök, hogy jól vagy. És kösz, hogy
félrelőktél attól az izétől.

– Ja, hát annyira sokat nem gondolkodtam közben.
De én is örülök, hogy egyikünk sem halt meg végül.
Bár azt hittem, soha nem kelek fel többé, de ezek
a gyógyító kenőcsök, amiket a tündérek készítenek,
elég jó cuccok – felelte Sára, és közben halványan el
is mosolyodott. Nagyon remélte, hogy Jancsival helyre
tudja valahogy hozni a barátságát.

A beállt csendet csak Misó zavart fészkelődése és
a király tanácstalan sóhaja törte meg.

– Akkor nem akartok esküvőt, igaz? – kérdezte óva-
atosan az uralkodó.

– Nem! – vágta rá a két gyerek egyszerre.

– A miénket azért megtartjuk? – kérdezte remény-
kedve Misó, mire a király lelkesen bólogatni kezdett.

– De nem idefenn – közölte Sára, mire az uralkodó
újra elszomorodott.

– Eleget mondtál ellen a királynak, lány! – szólt rá
Ilona, aki nem értette, az apja miért tűri ennek a gye-
reknek, hogy ellenszegüljön.

Tündérországból minden lakónak be kell tartania
a király döntéseit. Csakhogy Sára, amíg nem fogadta
el a fenti világ feltételeit, még mindig a lenti világhoz
tartozott.

– Mi lenne hát az igazságos ítélet szerinted? –
kérdezte lemondón az uralkodó.

– Ha az apám visszatérhetne a lenti világbeli életé-
hez. Ott vannak a barátai, ott él a szerelme, és ott tud
hasznos lenni.

– De az ördög gyerekei...

– Anyám mindent megtanított az ördögfiakról.
Tündérmint elég erős leszek, hogy elbánjak velük.

– És akkor mi lesz az apád büntetése? – vetette ellen
a király.

– Hogy nem leszek mindig mellette. Csak akkor,
ha leszállok hozzá a holdfényre, és meglátogatom –
jelentette ki Sára, és újra sírás kerülgette, ezúttal azon-
ban erős maradt.

Jancsi ámult a lány bátorságán. Látszólag olyan könnyedén mondott ellent a fenti világ urának, mint-ha csak egy hétköznapi felnőttel vitatkozna. A fiúnak korábban még ez is a nehezére esett volna. De most már magad is tündér vagy, ráadásul magas, és herceg is, duruzsolta újra a hangocska. Jancsi próbálta kirázni a fejéből, de nem ment. Valakitől meg kell majd kérdeznie, normális-e, hogy ezt hallja, mert kezdett komolyan aggódni, hogy most tényleg megőrült.

– Tehát – csapta össze a tenyerét a király. – Egy lányra kéne hallgatnom, aki eddig lenti lény volt, és most fentivé lesz, aki eddig bába volt, és most tündért faragunk belőle.

– Határozottan – közölte Sára, remélve, hogy nem lőtt túl a célon.

– És ezek szerint Együgyű Misóból újra lenti, eszes Misó lesz, te elbánsz az elszemtelenedett ördögfiakkal, és Levente fiam alatt fogsz szolgálni a tündérseregben.

– Ígérem – bólintott reménykedve a lány.

– Legyen. De csak ha Misó elveszi Bettit, és a lakodalomra meghívják a tündéreket is. Muszáj tartanunk legalább egy ünnepélyt – közölte a király, majd Sárára sandított, megfelel-e így. A lány szeretett volna elmentmondani, hogy majd az apja és Betti eldöntik, mit akarnak kezdeni egymással, de látva a király reménnyel teli tekintetét, rábólintott. Végül is ez innentől már nem az ő harca lesz, ha az apja ellen akar majd szegülni a főnökének odalent, akkor megteszi maga. Egyébként

pedig nagyon is szimpatikus volt a lánynak Betti, miért ne házasodhatnának össze, gondolta.

– Már csak azt nem tudom – nézett gondterhelten az unokájára a király –, veled mi legyen, Jancsi.

– Itt van a helye a családja mellett – jelentette ki az anyja, aki megelégette, hogy mások diktáljanak nekik. – Elvégre egy tündérherceg, ráadásul a kisfiam!

Jancsi mindenki meglepetésére felállt a székéből, és az anyja elé lépett. Nyoma sem látszott rajta a korábbi vívódásnak vagy megszeppentségnek. Egyenesen az anyja szemébe nézett:

– Hogy kérheted, hogy maradjak melletted? Hogy hivatkozhatasz arra, hogy a fiad vagyok? – kérdezte felindultan.

– De hát... – próbálkozott Ilona, ám a fiú a szavába vágott.

– Otthagytál minket. Az apámat, aki nagyon szeretett, és engem is. Anya nélkül nőttem fel, miközben te idefenn voltál – kiabálta Jancsi, és közben egyre jobban remegett a dühtől.

– Muszáj volt, hiszen...

– Hiszen másként nem ragyoghattál volna – fejezte be az anyja helyett a mondatot Jancsi.

– Ez nem ilyen egyszerű – suttogta a könnyeivel küzdve a nő. Nem érezte magát ennyire szomorúnak, amióta visszatért a lenti világból.

– De igen. Nem engem választottál, hanem ezt – mutatott körbe Jancsi. – Jobban akartál itt lakni, mint

hogyan az anyukám legyél – mondta, és úgy érezte, nagyon erősnek kell lennie, hogy be tudja fejezni a mondanivalóját. – Sára napokon át hazudott nekem, mégis jobban ismer, mint te. Ráadásul megmentette az életemet. És különben is, hogy gondolhattad, hogy esküvőnk legyen? Csak tizenhárom évesek vagyunk! – kiáltotta kétségbeesetten.

– De bárki inkább a fenti világot választaná, nem? Az örök életet és a boldogságot – motyogta értetlenül Ilona.

– Igazad van, anya – vett nagy levegőt Jancsi, de rögtön folytatta is –, tényleg a családom mellett van a helyem. Apával, a lenti világban – jelentette ki.

– És akkor nem is látlak többé? – képedt el Ilona.

– Van egy furcsa hang a fejemben – hozakodott elő a dologgal óvatosan Jancsi –, ami azt mondja, ha megtanulok repülni, bármikor meg tudlak látogatni. De egyelőre fogalmam sincs, mit akarok. Ha tényleg meg akarsz ismerni – nézett komolyan az anyjára, mire Ilona sebesen bólogatni kezdett –, akkor, azt hiszem, még átgondolom. Meglátjuk, egyelőre nem tudok dönteni. Szeretném egy kicsit átgondolni a dolgokat.

– Itt leszek – suttogta szívesen az anyja. A fiú legszívesebben megölelte volna, de úgy érezte, még nem áll készen rá. Szerette volna hinni, hogy egy nap majd igen. Talán, mire megtanul repülni, az anyja képes lesz vele őszintén beszélgetni. Utána apró lépésekkel eljuthatnak az ölelésig is.

– Nem tudom egyébként, mi ez a hang... – folytatta volna Jancsi, miután kicsit összeszedte magát, de a király váratlanul belé is fojtotta a szót.

– Ó, a hang miatt ne aggódj – mondta az uralkodó. – Azoknak a tündéreknek, akiknek valamiért nem sikerül megtanulniuk a varázslást, a tizenharmadik születésnapjukon kialakul egy belső mentoruk, aki segít irányítani az erejüket. Ahogy ügyesedsz, egyre kevesebbet jön majd elő, sőt el is fog tűnni.

– Ó, hát ez elég menő – örült meg Jancsi, aki komolyan tartott tőle, hogy kezd megbolondulni. – Igazából a hang azt is mondja, hogy talán így Sárával is tarthatnám a kapcsolatot. Ha nem is azonnal, de nem kellene örökre elszakadnunk.

– Hát, az jó lenne... – suttogta Sára, aki nagyon örült, hogy Jancsi kapcsolatban akar maradni vele. – Ha a kiképzésem során megengedik, én is szívesen meglátogatnálak – ajánlotta fel.

– Nem is tudom... – kezdte Jancsi.

– Vagy mégsem akarsz? – riadt meg a lány, hogy túlságosan erőltette a dolgot.

– De, szeretném. Csak olyan nehéz. Ahányszor találkozzunk, valami extrém dolog történik, ami miatt nem tudjuk rendesen megbeszélni a dolgokat.

– Igazad lehet – gondolkodott el Sára. – Felség – fordult hirtelen a királyhoz –, van idefenn wifi? És szükségem lenne egy új telefonra is – tette hozzá.

– Az én palotámban minden van – jelentette ki az uralkodó, majd kissé kétségbeesetten nézett körbe a szobában, ki tudna segíteni neki abban, mit is kért a lány, és hogyan is lehetne azt Tündérország szikláiból és élővilágából elővarázsolni.

XIX.

Az Üveghegyen innen, az Óperenciás-tengeren is túl helyreállt a rend. Sára lelkesen tanulta az új varázslatokat Tündérország falai között. Hamarosan új barátokat szerzett, és néha még kedveskedni is hajlandó volt velük. Miután eléggé beilleszkedett, azt is megengedték neki, hogy az egész fenti világot bejárhassa.

– Szia, anya – mondta Sára egy nyírfa elé kuporodva. – Egész jó volt a hetem. Már majdnem elfogtam az egyik ördöggyereket, épphogy meg tudott lógni, de csak azért, mert a bátyja a segítségére sietett – mesélte, majd várt egy pillanatot, hogy a fa korholni kezd-e, ám az csak állt némán, még a levelei sem zörrentek meg. – Halad a kiképzésem, Levente szerint még lovag is lehetek. Menő, nem? Na, mindegy. Már repülni is tudok, úgyhogy voltam lent apánál. Hamarosan esküdnék, Betti ugyanis nemcsak hogy belement, de köszönőlevelet is küldött a királynak. Azt hitte, apa sosem veszi el. Én kézbesítettem. Meglátogattam Jancsit is. Szépen alakulnak a varázslatai. A király megengedte, hogy napi egy órán át használjam fent a telefonomat, úgyhogy kezdünk egészen kibékülni. Egyébként repülni még nem tud, de már nagyon magasat ugrik.

Csak éjszaka mer gyakorolni, mert fél, hogy a szomszéd meglátja – nevetett a lány, majd hanyatt dőlt a selymes fűben. – Bárcsak veled is ennyire egyszerű lenne. Ha hallanád, amit mondok neked, és amíg ott élsz a fába zárva, talán megtanulnál szeretni – suttogta egészen halkán, miközben a tiszta égre meredt.

– Megint édesanyáddal próbálsz beszélgetni? – szólította meg egy arra járó róka.

– A tündérek azt mondják, teljesen haszontalan – vallotta be Sára.

– Én ismertem a Vasorrút – gondolkodott el a róka. – Szerintem erősebb a szelleme, mint hogy egy fa kérge teljesen eltompíthatná.

– Gondolod, hogy hall engem?

– Igen. Még az is lehet, hogy segíthetsz neki, hogy jószágos bábává váljon. Ki tudja? – mosolygott ravasz-din a róka, és beszaladt a bokrok közé.

•

Jancsi időközben olyan magasra nőtt, hogy elhagyta a bátyjait is. Mire elkezdte a gimnáziumot, ő volt a legmagasabb az osztályban, még az iskolai kosárcsapatba is meghívták, de nem fogadta el, attól tartott, csalás lenne. Könnyen lehet, hogy minden dobása pontot érne, és ez hamarosan feltűnne valakinek. A hang a fejében úgysem hagyná, hogy egyetlen ziccert is kihagyjon.

Amióta megtört az apja átka, próbáltak többet beszélgetni, mint korábban. A férfi nagyon igyekezett, és minden szerda estére bevezette a pizzavacsorát, ahová, bármi történjék, mindig hazaért a munkából.

– Apa, hadd melegítsem fel a pizzádat – kérte Jancsi, amikor a dugóba került futár végre megérkezett a rendeléssel. – Tanultam délután rá egy tök könnyű bűbajt.

– A múltkor felrobbantottad a kávéfőzőmet – emlékeztette az apja.

– Az baleset volt!

– Tönkrement a kedvenc kotyogósom! – dohogott a férfi. – Különbén is, megbeszéltük, hogy pizzaestén nincs varázslás!

– Jó, de akkor megint mesélned kell anyáról egy történetet – alkudozott Jancsi.

A férfi kivett két szeletet a dobozból, és a mikróba tette. Amint hátat fordított, a fia már bővölte is a saját vacsoráját. A sonkás pizza valóban pillanatok alatt forró lett, bár valamiért kissé halszagúvá vált. Jancsi úgy döntött, úgy tesz, mint akinek fel sem tűnik, hátha az apja nem veszi észre.

– Meséltem, amikor édesanyád először evett sajtburgert? – idézte fel nevetve a férfi, amikor visszaért. – Mi ez a bűdös?

– Nem mefélted – rázta a fejét tele szájjal Jancsi, hogy elterelje a témát. Szerencsére a bűbáj csak a pizza illatára volt hatással, az ízére nem.

TARTALOM

– Biztosan halas pizzát sütöttek előtte a kemen-
cében – vonta meg a vállát a férfi. – Szóval elvittem
anyukádat sajtburgert enni, és amikor beleharapott...

Jancsi persze ismerte már a történetet kívülről, leg-
alább kétszer hallotta korábban. A szüleinek nem volt
sok közös meséje, ezért a fiú úgy tett, mintha az össze-
set újra és újra először hallaná. Egyelőre ezekkel kellett
beérnie, de remélte, hamarosan megismerheti az anyját
közelebbről is. Már egészen magasra tudott ugrani,
elérte a ház tetejét is. Ráadásul landolni is megtanult,
a bokáját sem ficamította ki közben.

Igaz, hogy az anyjával nem indult jól a kapcsolatuk,
de Jancsi úgy döntött, ad neki még egy esélyt, ha végre
fel tud repülni hozzá. Egyébként is, az apja története-
iben az anyja sokkal jobb fej volt, mint a legutóbbi ta-
lálkozásnál. Sosem lehet tudni. Tündérország a mesék
birodalma, és a mesék általában jól végződnek.

I.	5
II.	15
III.	20
IV.	30
V.	43
VI.	54
VII.	65
VIII.	80
IX.	84
X.	102
XI.	120
XII.	135
XIII.	148
XIV.	160
XV.	174
XVI.	203
XVII.	215
XVIII.	221
XIX.	231

EZT OLVASTAD MÁR?

A VONAT NEM VÁR

Amíg a bokrosmajori vasútállomáshoz értek, egyetlen járókelő sem nézett rájuk, pedig hosszú volt az út Rudolf bácsi házától idáig. A városlakók úgy viselkedtek, mintha épp nagyon fontos tennivalójuk lenne, és sietnének dolgozni, de sokkal inkább tűntek zombiknak, mint embereknek. Nem csoszogó, hörgő élőhalott zombiknak, hanem rendszeren felöltözött, ép testű embereknek, akik nem vesznek észre maguk körül senkit.

Marci és Brúnó a vasútállomás mellett elterülő zöld domboldalon álltak, ahonnan az egész városkát látni lehetett. Pompás kilátás tárult eléjük, de Marcit nyugtalanították a különös emberek.

– Mondd csak, a bokrosmajoriak mindig ilyen furák voltak?

Brúnó a fűben térdepelt, és a teletömött sporttáskájából néhány sátorrúdra emlékeztető rövid fémcsövet szedett elő.

– Az okoskodás után most inkább kíváncsiskodni akarsz?

– Nem, dehogyis. Csak pusztán arra vagyok kíváncsi, hogy...

– Tehát mégis kíváncsiskodsz. Mi vagy te? Valami nyomozó?

Marci kínjában megvakarta a homlokát. Micsoda fafej ez a Brúnó, gondolta magában.

– Nem, Csak érdekel, hogy miért viselkednek úgy a városlakók, mintha megbolondultak volna. Neked nem tűnt fel?

– Dehogyanem...

– És téged nem aggasztanak?

– Nem az én dolgom. Én végeztem Bokrosmajorral, már rég elköltöztem innen. Nem tartozom ide többé. Sokkal fontosabb dolgunk van. Leteszteljük, hogy rendszeren működik-e a káoszgránát, aztán indulunk tovább.

Brúnó nagy nehezen összeillesztette a sátorrudakat. Háromlábú, fotóállványra emlékeztető építményeket csinált, összesen négyet.

– Azok mihez kellene? – kérdezte Marci.

Brúnó nagyot sóhajtott.

– Mindjárt meglátod, kedves kíváncsiskodó Őrszem – válaszolta gúnyosan.

Brúnó a sporttáskából előszedett négy kis méretű géppisztolyt, és egy laptopot. A géppisztolyokat egyenként az állványokra illesztette, majd egy hosszú kábellel a földön heverő laptophoz csatlakoztatta őket. Az állványozott, szögletes formájú puskák nagy kamerákhoz hasonlítottak, de az oldalukra rögzített tőlénytárákat látva az embernek kétsége sem volt

afelől, hogy valójában mire szolgálnak. Brúnó le-guggolt a laptophoz, és vadul gépelni kezdett.

– Az ott nem a cica? – mutatott Marci a vasútá-llo-más felé. Brúnó abbahagyta a gépelést, és Marci mellé lépett. Hunyorogva nézett a távolba, amerre Marci mutatott.

– Úgy tűnik idáig követett minket. Ha jól látom, a peronon mászkál. Biztos ide akar feljönni hozzánk. Ne aggódj, nagyon okos macska. És makacs is. Ha fel akar jönni a dombra, akkor úgysem akadályozhatja meg semmi. Talán tíz percen belül ide is ér.

Azzal Brúnó visszaguggolt a laptop elé. Kattintott néhányat, elindított pár programot, végül hangosan lenyomta az entert.

– Na, most figyelj – pattant fel.

Ahogy Brúnó elhaladt a géppisztolyok előtt, azok nyikorogva követték le a mozgását. Mind a négy puskacső rászzegeződött. Odaállt Marci mellé, aki köz-ben falfehérré vált a rémülettől.

– Nyugi, nincsenek megtöltve, mielőtt okoskodni vagy pánikolni kezdenél.

Marci egy kicsit megkönnyebbült, de még így is elég aggasztó látvány volt, hogy mindegyik puska őket vette célba.

– Ezek az általam készített állványozott gépágyúk, de én csak káoszlövegeknek hívom őket. Lapajváros-ban Bíbor Kapitány hasonló őrtornyokkal védi a Bíbor Tornyt.